

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

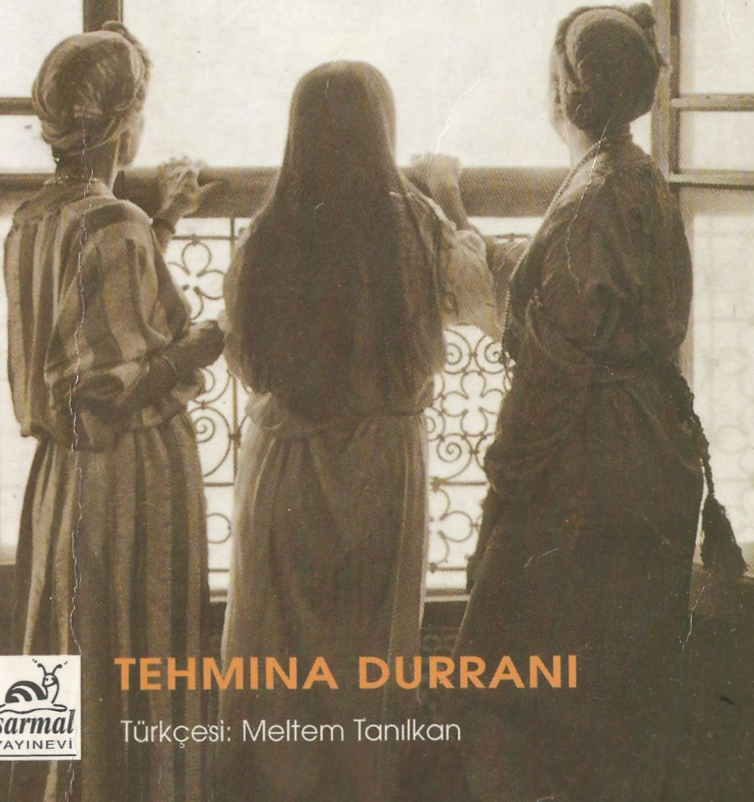
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

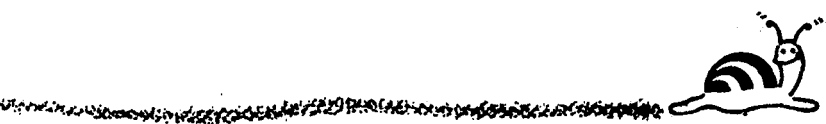
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

kâfir

*bir dinsel efsaneyi yıkan
kadının tüyler ürperten
gerçek öyküsü*

GÜNDÜZ
Basım Yayım Dağıtım
Ticaret ve San. Ltd. Şti.

Kâfir
BLASPHEMY
Tehmina Durrani
Birinci Baskı: Aralık 1999
© Türkçe Yayın Hakları Gündüz Basım Yayım
Dağıtım Ticaret ve San. Ltd. Şti.'ne Aittir.

Türkçesi
Meltem Tanılkan
Baskı-Cilt
Ceren Basım Yayım

SARMAL YAYINEVİ

Çatalçeşme Sk. Meriçli Apt. 52/3 Cağaloğlu - İstanbul
Tel: (0 212) 513 94 23 - 513 95 21 Fax: (0 212) 522 45 78
E mail - Sarmal@veezy.com.

TEHMINA DURRANI

kâfir

*Bu roman gerçek bir hayat hikâyesinden esinlenmiştir.
İsimler ve bazı olaylar, hikâyede anlatılan kadının
kimliğini saklı tutmak için değiştirilmiştir.*

*Bütün bu yaşananların acısına
katlanan Heer'e adanmıştır.*

İÇİNDEKİLER

Kurtuluş.....	13
Dışarı Çıkış	25
İçeri Giriş.....	47
Cehennem Ateşi	73
Koparılmış	93
Kısır Döngü	115
Masumiyet Tuzağı	133
Chote Sain	161
Öldüren Dalgalar.....	179
Diğer Erkekler.....	197
Allah Adına.....	217
Açılmak.....	231
Efsaneyi Yıkma	257
Son Söz	287

Kitapta Geçen Yere l Deyimler İçin Sözlükçe

aam	: genel
agarbatis	: kokulu kü.ük tahta ubuklar
Amma Sain	: büyük hanım. Pir'in annesi
apa	: abla
badmaash	: hergele, kötü adam
baedh	: kırbaç baraat: damadın verdiği evlilik daveti
barsi	: vefat etmiş bir akrabanın ölüm yıldönümünde yapılan tören
bhangra	: geleneksel bir dans
Bibiji	: saygıdeğer hanım
biri	: bir tür yerel sigara
budbakth	: uğursuz
budrung	: irkin
burqa	: baştan ayağa kadar bütün vücudu kaplayan bir pee
chaddar	: pee olarak da kullanılan şal
chanbeli	: yasemin
channa	: kuru mercimek
chapatti	: düz pide gibi bir ekmek
charpai	: yatak, şilte
chik	: bambudan yapılmış bir tür perde
chimta	: demir maşa
choki	: küçük tabure
Chote Sain	: genç efendi
Choti malkani	: genç hanımefendi

chunni	: bir tür eşarp
churael	: cadı
daen	: cadı
dai	: dadı
dastarbandi	: bir şeyhin yerine geçecek olan yarisi için yapılan bir tür taç giyme töreni
deen	: din
deg	: kazan
dhol	: bir tür büyük davul
dholki	: küçük, iki taraflı davul
dupatta	: başı ve vücudu kapatmak için kadınların giydiği bir tür peçe
Eid	: Bir dini bayram
eidı	: Eid gününde bağışlanan para
fauji	: asker
gaddi nashin	: ermişin mezarının koruyucusu
Haveli	: ortasında avlu olan büyük, geniş ev
Heer	: gerçek bir aşk hikâyesindeki efsanevi karakter
hukkah	: geleneksel bir pipo
Imam zaman	: kötülükten korusun diye yazılmış muska
jagirdar	: büyük toprakları olan adam, ağa
jahalia	: İslâm'dan önceki dönem. Cehalet ve barbarlık dönemi
jalli	: kafes
jhumar	: kadınların, alınlarının iki tarafına taktıkları bir tür süs
Jumeraat	: Perşembe
Kaali	: kara derili kız

karma	: hayatın bir döneminde insanın içinde bulunduğu davranışların, sonradan kaderini belirlemesi.
khaas	: özel
kishmish	: kuru üzüm
kulli	: vasıfsız işçi
langar	: fakir insanlara bedava dağıtılan yemek
leers	: bez parçası
Maharaja	: kral
Maharani	: kraliçe
maion	: kadını güzelleştirmek için yapılan tören
malang	: derviş
malshan	: işi mesaj taşımak olan kadın
marasan	: düşük kasttan gelen ve geleneksel kadın şarkıcı
maulvi	: imam
Moti	: şişman insan
munafiqat	: iki yüzlülük
Munni	: küçük kız
nasvar	: bitkilerden yapılmış bir yatıştırıcı
paan	: içine kurutulmuş otlar sarılan bir tür yaprak
paleet	: pis, lekeli
Pathan	: Kuzey Pakistan'lı bir kabileden olan adam
peerah	: alçak tabure
peshwas	: bir tür bol elbise
Pir Sain	: kutsal efendi, şeyh
pimi	: kadın emiş
pirzadi	: şeyhin ailesinden olan kadın
Piyari	: güzel insan

pug	: turban
purdah	: kadınları yabancılardan ayrı tutmaya yönelik uygulama; tesettür bir tür peçe, çarşaf
qoorma	: baharatlı köri
qul	: ölümden iki gün sonra özel dualar okunan bir tören
Ranjha	: Heer'in efsanevi sevgilisi
reech	: vahşi ayı
samosa	: küçük etli börek
sawab	: erdem, bilgi
sehra	: damadın yüzünü kapatan çiçekli örtü
shamiana	: renkli tente ve örtüler
shuttlecock burqa	: yüz kısmı ağ gibi olan ve baştan ayağa bütün vücudu örten, geleneksel bir peçe.
tikka	: kadınların alınlarına taktıkları mücevher
uthni	: bir kadının şeyhin yatağını paylaşmak üzere seçilmesi geleneği

I

KURTULUŞ

Sabah ezanı caminin hoparlörlerinden yankılandı. *Allahu-ekber Allahuekber* sesleri uykudaki koyün üzerinde dolaşarak, uçsuz bucaksız çölün kumlarında dalgalandı.

Kapının önünde durmuş bağırırken, kutsal sizlerin kıvrak ritmi, çığlıklarımın parçalara ayrıldı. *Eşşedüenna İlahe illallah* sesleri haykırışıma karıştı.

Çığlıklarım ve ezan sesi, kara gökyüzünü yırttı.

Gökyüzü patladı.

Allah'a sığındım.

Ve gün doğdu.

Allahüssale Allahüssale nidaları, herkesin kalkıp namaza gelmesini buyurdu ve insanlar sarsılarak yataklarından fırdılar.

Kadınlar, bir anda, arı gibi başıma üşüştiler. Şeyhi gördüklerinde etrafı çığlıklar kapladı. Bu çılgın kalabalığın tam ortasında çömelip kaldım. Hiç dinmeyecek gibi görünen çığlıklar, erkeklerin odaya girmesiyle birlikte kesildi ve kadınlar telaşla odadan kaçtılar.

Gayri ihtiyari, yüzümü odaya giren dört erkek kardeşinden kaçırdım. Bu şartlar altında bile, onların bu odadaki varlıkları bana tuhaf geldi. Daha önce benim yanıma gelmeyi asla göze alamamışlardı. Zaten göze almış olsalardı da, ben hemen yüzümü kapatıp ortadan kaybolurdum. Şimdi ise yatağa doğru yanaşıyorlardı. Sanki kocam altında uyuyormuş gibi, yatağın tepesindeki vantilatör durmuştu.

Oysa o ölmüştü.

Fark ettirmeden gözlerimi açıp yüzüne baktım. Gözleri alabildiğine açılmıştı. Korkutucu mu görünüyorlardı? Hayır, aslında tuhaf bir biçimde, onun gözleri korku doluydu.

Kulaklarında ince bir çizgi halinde kan akmış ve boynunun iki tarafında leke gibi kuruyup kalmıştı. Her zaman taktığı *İmamzaman* hâlâ kolunda bağlı duruyordu. Boynundaki siyah kordonun ucunda da daha pek çok muska asılıydı. Başucundaki masada ağır altın bir saat tıklamaktaydı.

Odaya giren tüm erkekler, öylece sessiz kalakaldılar. İçlerinden birinin kızgın gözleri benim korku dolu bakışlarımla karşılaştı ve ben donakaldım. Bu gözlerin, uyarırcasına bana bakışları, onların hayatımda önemli bir rol oynayacağını hissetmeme neden oldu. Bir an için aklımdan belirsiz geleceğim geçti ve bayılmışım.

Kendime geldiğimde, odanın diğer tarafındaki divanda kocamın ölü bedeni ile yan yana yatıyordum. Hatıralarımın gücü bana öyle bir pusu kurmuşlardı ki, onun üstüme abanmış vaziyette solumakta olduğunu hissediyordum. Oysa artık aramızdaki uzaklık çok kesindi. Ölümün bir son olduğunu düşündüm, ama gerçekten de öyle miydi?

Odada başka hiç kadın yoktu. Dört korkunç kardeşi yatağın çevresinde duruyorlar, gördüklerine inanamıyor, başlarını sallayarak kendi aralarında tartışıyorlardı. Konuşulanları duymak için kendimi zorladım ama başaramadım.

Dışarıda kadınlar ismini haykırarak, hayatta kalan tek oğlumuz ve onun tek varisi *Rajaji*'ye sesleniyorlardı.

"Baban öldü. Senin muhteşem baban artık öldü. Yapayalnız kaldık. Öksüz kaldık." Ve birden kapı açıldı. Oğlum içeriye girdi ve babasının yatağının kenarına çöktü. Kendi kendime, artık toparlanmam gerektiğini hatırlattım ve birkaç tane yatıştırıcı yuttum. Sonra birkaç tane daha. Aile doktoru telaşla içeriye girdi ve kocamın ölü bedeninin üzerine eğildi.

Rajaji odayı terk etmemi söyledi. Sendeleyerek dışarı çıkarken, babasının görevlerini üstlendiği gibi, yakında benim görevlerimi de üstleneceğini düşündüm.

Avlu, yüzlerini gökyüzüne çevirmiş kurtlar gibi uluyan kadınlarla doluydu. Çevreme aldığım yatıştırıcıların yarattığı sis bulutunun ardından bakıyordum. Kadınların bağırıışları dışında her zamankinden farklı bir şey yoktu.

O hayattayken her şey şimdikinden daha mı farklıydı? Genciyle, yaşlısıyla hepsi evimizin hizmetkârları olan bu kadınlar, beni görür görmez acı çığlıklar atarak yanıma geldiler. Pek çoğu benim bu eve gelin gelişimi görmüştü. Kimisi çocuklarımı doğururken bana yardım etmiş, kimisi onları büyütmüş, kimisi de onlarla oyunlar oynamıştı. Hepsi benim mutluluk ve acı dolu dönemlerimin tanığı olmuştu. Sırayla bana sarıldılar, kucakladılar ve beni o baharat kokulu bağır-larına bastılar. Tüm vücudumu kokulu ve iç bayıltıcı bir ıslaklık kapladı.

Kendimi etrafımı sarmış dövünüp duran bu kalabalıktan kurtarıp, kayıinvalidemin odasına doğru ilerledim. *Amma Sain* dudakları mühürlü, sessizlik içinde yatağında oturuyordu. Etraftaki kadınlar sırayla yanına yaklaşıyor, omzunda ağlıyor, sonra da çekiliyorlardı. Amma Sain ise tamamen tepkisiz öylece oturuyordu. Bana da hiçbir karşılık vermedi. Eğer uzun yıllar boyunca sürdürdüğü o taşlara özgü sükunetini bilme-

sem, bu sessizliğin yaşamakta olduğumuz trajediden kaynaklandığını düşünürdüm. Ama sessizliğinin nedeni bu değildi.

Amma Sain, ben bu sorumluluğu ondan devralana kadar, uzun yıllar boyunca *Havel*'nin hanımlığını yapmıştı. Olan biten her şeyden de haberdar olmuş, ancak çok az şey bilmişti. Belki de kadınsal bir içgüdü ile bildiklerinin çok azını açığa vurmuştu. Yanına oturup, elini tuttum. Sessizliğini kırmamı sağlayacak bir ipucu bulmak umuduyla elini çevirdim ve avcundaki karmaşık çizgilere baktım. Ama onun için sessizliğinden sıyrılmaması daha iyi olacaktı. Ben düşüncelere dalmışken kadınlar gelip gitmeyi sürdürdüler. Feryatlar artık ağıt halini almıştı. Bu ağıt Amma Sain'in yanında zirveye ulaştı. Sesler bana alçalarak geldi ve "bu nasıl ölüm, bu nasıl kader" haykırıışları odanın kapısında giderek kesildi.

Yaşlı teyzeler, kız kardeşler, üvey kız kardeşler, onların kızları ve sayısız çocuk hep beraber odaya doluştular. Sesli öpücükler ve daha da sesli haykırıışlarla teker teker bana sarıldılar. Bir yandan dövünüyor, bir yandan da "Kocan olmadan uzun bir hayat sürmen için Allah sabır versin" diye haykırıyorlardı.

En büyük beddua.

Kırıış kırıış olmuş, beli bükülmüş *Dai* zar zor, el yordamıyla bana doğru ilerledi. Nefesi sefalet içinde geçmiş bir ömrün kokusunu taşıyordu. Yetiştirdiği ve şimdi de kaybettiği çocuk için ağlıyordu. Kocanın ölümü sadece onun yazgısı mıydı? Yoksa bizim hayatımızı değiştirecek ilâhi bir karar mıydı? Hiç bilmiyorduk. Hâlâ dışarıdan "bu nasıl ölüm, bu nasıl kader" haykırıışları geliyordu.

Nefes almak için kendimi avluya attığımda, havadaki vahşi paniği hissettim. Korku içindeki kadınların dehşet çığlıkları etrafı kaplamıştı. Uzakta *dul*'un iki kızını gördüm. Anneleriyle

birlikte *Haveli'ye* sığınmışlardı. Onlar benim dostum ve sırdaşımdılar. Aramızda sessiz sorular gidip gelirken, gözlerimin içine baktılar.

Şeyhsiz bir hayat nasıl olacaktı ?

Şeyhin himayesinde yaşamış olanlara şimdi ne olacaktı?

Düşüncelerim, *dulun* karşıma gelip dövmeye ve ayaklarımın kapanıp onları yüzüstü bırakmamam için yalvarmaya başlaması ile dağıldı. Daha sonra kızları da annelerine katıldı ve üçü birden ayak bileklerime yapıştılar. Ta ki ben onları itene kadar...

En sonunda kendimi banyoya attım ve kapıyı kilitledim. Tahta bir tabureye çöktüm ve anılar, derin ve parçalanmış bir yarayı andıran belleğimden fışkırmaya başladı.

Bir ömür burada geçmişti.

Göğsümden bir paket sigara çıkarttım. Elimi sütyenimin içine bir kez daha daldırdım ve çakmağıma ulaştım. Nikotini içime çektim ve üflediğim duman ölüm dansı yaparcasına kıvrılarak havada dağıldı. Tüm korkularım açığa çıkıyordu. O ölmüştü ama anıları beni rahat bırakmıyordu. Rastgele düşünceler çılgınca saldırıya geçmişlerdi. Bu karmaşa içinde, zehirli bir karışım ürüyordu. İçlerinden bir yüz sıyrıldı ve üzerime atıldı.

Yathimri; öksüz kız!

Yathimri'nin anısı tüm benliğimi ateş gibi kapladı. *Chunni'mi* başıma dolayarak düşüncelerin üşüşmesini engellemeye çalıştım. Her şeyi dışarıda tutabilirmiş gibi eşarbımı sıkıca bağladım ama parçalanmış düşüncelerim beynimde zonklamaya devam ediyordu.

Dışarıdan gelen feryatlar daha da arttı.

Kocamın çok yakını birileri gelmiş olmalıydı. Sigaramın henüz yarısını içmiştim ki kadınlar kapıya vurmaya ve " *Bibiji*;

yetim kızların geldi. *Bibiji*; yetim kızların geldi." diye seslenmeye başladılar.

Dünyanın bizim yaşadığımız bölgesinde, ölüm, yaşanabilecek en dramatik olaydır. Bu nedenle insanlar, ölüm karşısında daima abartılı ve yapmacık davranırlar. Çünkü acının abartılarak sergilenmesinin kaybın büyüklüğünü gösterdiğine inanılır.

Banyo duvarındaki ayna hayatımın otuzsekiz yılını yansıtıyordu. Altı çocuk doğurmuştum; üç kız, üç erkek. Bir oğlum ölü doğmuştu. Biri de genç yaşında ölmüştü. İç kızım da evlenmişti ve ben otuzüç yaşında anneanne olmuştum. Ama yüzüme bütün bunlardan daha fazla, dün gecenin gerginliği kazınmıştı. Yumruk seslerine son vermek için gidip kapıyı açtım. Ben bu korkunç anı paylaşmak için kızlarımı kucaklarken, onlar da kafalarındaki soruları gözyaşlarının ardına gizlediler.

Tarihi Shrine'in hoparlörleri Pir Sain'in vefatını ilan ediyordu. Onun bu dünyadan göçtüğünün kanıtı olan odaya geri döndüm. Bu odada bu kadar çok ses!!! Daha önce bu odaya izin almadan girmeye hiç kimse cesaret edememişti. İçeriye giren sayılı insan da daima saygıyla ve alçak sesle konuşmuştu. Şimdiyse korkunç bir gürültü odayı istila etmişti. Bir an onun bu insanları cehenneme yollamak için dirilebileceğini düşündüm.

Daha önce hiç kimsenin, önünde eğilip ayaklarını ya da eğer o lütfedip de izin verirse ellerini öpmek dışında, dokunmaya cesaret edemediği bu adam, şimdi omuz ve bacaklarından tutularak kaldırılmış ve çarşafı kaplanmış bir *charpai*'nin üzerine yatırılmıştı. Charpai havaya kaldırıldı ve dışarıya taşındı.

Onun her sabah bir kral edasıyla bu kapıdan geçişini hatırlarım.

Şimdi ise onu solucanlar bekliyordu.

Charpai dışarıda belirince, duygular patlak verdi. *Charpai* yüzlerce kafanın üzerinden ilerleyerek elden ele geçirildi ve gözden kayboldu. Amcaları kutsal zemzem suyunu dökerlerken, Rajaji de babasını yıkayacak ve Pir Sain'in üstünden akan sular, bunu kutsal bir merhem gibi görecektir olan öncelikli müritlerine dağıtılacaktı.

Bir yandan da Kuran okunmaya başlandı. Pir Sain temizlendi ve Allah'la yüzleşmek üzere beyaz pamuk bir kefene sarıldı. Etrafı bayıltıcı bir gül kokusu kapladı. *Charpai* avlunun ortasına yerleştirilince feryatlar öylesine yükseldi ki, kaybettüğümüz sanki Pir Sain değil de Allah'ın ta kendisiydi.

İnsanlar olanlara inanamıyordu.

Pir Sain gerçekten ölmüş müydü?

Böyle bir şeyi tasavvur edemiyorlardı.

Oysa Pir Sain artık kırmızı bir gül yığınının altında yatmaktaydı. Kadınlar göz alabildiğine uzanan daireler halinde etrafını çevirmiş, ağlamaktaydılar. Tüm bu hengâme içinde bir köşede öksüz kız Yathimri'yi gördüm. Ona baktığımı fark etti ve sessizce uzaklaştı .

Patika, Amma Sain için temizlendi. Sendeleyerek kalktım ve oğlunun ifadesiz suratına bakmak üzere onun yanında ayakta durdum. Bu yüzde, dün gece çekilen acılardan hiç iz yoktu.

Öksüz kızı tekrar gördüm. Nasıl bütün gün dikkatimi çekmemek için uğraşıyorsa, şimdi de aksini yapıyordu. Birdenbire bağırırları her şeyin üstüne çıktı ve kalabalığı yararak kendini Pir Sain'in döşegine attı.

Kocam, Yathimri üç yaşında öksüz bir kız olarak evimize geldiğinden beri onun hâmisi olmuştu. Yathimri 11 yaşına geldiğinde, Pir Sain'in özel hizmetkârı oldu ve zamanla ona

herkesten fazla yakınlaştı. Ama böyle abartılı davranmanın doğru olmadığını biliyor olmalıydı. Aileden daha yüksek sesle ağlamak hizmetkârlara düşmezdi. Ne kadar kuvvetli olursa olsun, duygularını böylesine pervasızca sergilemesi beni öfkeliendirdi. Ne onu teselli edebilecek durumdaydım ne de kendi geleceğimi güvence altına alana kadar ona güvenli bir gelecek vaat edebilirdim.

Günbatımından önce Rajaji geldi ve “*Amma*, artık elveda de... Onu götürme vakti geldi” dedi.

Amma Sain ellerini kaldırmış dua ediyordu. Pir Sain’i kucaklayıp havaya kaldırdılar. Erkekler kocamı taşıırken, biz de kadınlar olarak şeyhin arkasında dalgalanan uçurtmalar gibi yürüdük. Şeyh ulaşamayacağımız kadar uzaktaydı. Kapılar kapandı ve biz Haveli’nin içinde kaldık. Ancak kadınlarla erkekleri ayıran duvarların ardından bağırışlar geliyor ve bu ayrılığı bozuyordu. *Cheef*’i fark ettiğimde, örtülü gözlerinin ardından tehlikeli biçimde beni izlemekteydi. Her zaman yaptığı gibi kollarını göğsünde birleştirmişti. Ve yine her zamanki gibi rapor edecek bir şeyler aramaktaydı.

Ama kime rapor verecekti ki? Artık Şeyh ölmüştü.

Dışarıda bir tür şok yaşanıyordu. Haber yayıldıkça, ülkenin dört bir yanından yığınlar halinde insanlar gelmişti. Onların namına Allah’la konuşan adam artık yoktu. Şimdi onlar adına Rajaji aracılık edecekti. Cenaze duaları duyulmaya başladı. Ayak seslerini duydum. Bir adamı “Tekbir” diye bağırdı ve kocamın omuzdan omuza taşındığını anladım. “*La ilaha illallah, Muhammed er resul Allah*” sesleri etrafı kapladı.

Bu evin dışını hiç görmemiş olmama rağmen, uzun ince yılankavi patikaları ve oraya buraya dağılmış kuru çalılar hayal edebiliyordum. Birkaç kulübe, bir dükkân, “*jagirdar*”ın evi ve mango bahçeleri uzayıp giden bir kavis halinde Haveli’nin etrafını çevreliyordu. Cenaze alayı, kuyuyu ve el tulumbasını geçerek “Shrine”e varmış olmalıydı.

Babaji'nin kabri hemen ana kubbenin altındaydı. Onunla yan yana sırasıyla yedi pir yatmaktaydı. Sıranın sonunda ise kocam için açılmış mezar vardı. Biraz ötede de oğlum için işaretlenmiş bir mezar bulunuyordu.

Tonlarca toprağın altında gömülü kocam artık asla canlanmayacaktı ama yine de insanlar yakında onun aracılığını dilemek için kilometrelerce yolu yalın ayak yürüyerek buraya geleceklerdi. Aynen kocamdan önce gömülenlerin mezarlarına yaptıkları gibi...

Şimdi üstüne toprak atıyor olmalıydılar.

Sözleşmem sona ermişti.

Beni bağlayan ip artık gevşemişti.

Pir Sain artık bu dünyadan göçmüştü ama bu fikre alışmak çok zordu. Yaşadığı sürece varlığıyla bizi öylesine çevrelemişti ki, yokluğunu hiç tanımamıştık. Evden her ayrılışında sinirlerimiz öylesine gerilirdi ki, her anımızı onun dönüşünü bekleyerek geçirirdik. Arabası görüldüğü anda köylüler kenara çekilir ve arabanın kaldırdığı toz dağılana kadar ellerini başlarının üstünde tutarlardı. Evde kadınların bölümünde ise telaşlı bir endişe yaşanırdı. Peki ya ben? Ben de onun ayak seslerini dinlemek için kendi içime çekilirdim. Sesler yaklaştıkça adımlarının kalbimin üstünde gezindiğini hissedirdim.

Hiçbir gün, bugünden daha sıcak olmamıştı. Sanki hayatta kalanların yanmaları gerekiyormuşçasına hava tenimizi kızdırıyordu. Terden sıırıslam olmuş yüzlerce kadın, etraflarında vızıldayan ya da yüzlerine konan sinekleri kovuyorlardı. Bir kazanda kaynıyorduk. Çukurlardan ateşler yükseliyor ve ruhlarımızı yakıyordu.

Yoksa kocam mı tutuşmuş yanıyordu?

Şeyh'in vefatı nedeniyle mutfaktaki ocak üç gün için söndürülmüştü. Kardeş *Haveli*'lerin birinden *korah-watta* denilen

bir yemek gelmişti. Sert bir taşa benzeyen bu yemeği hazmetmek, ölümü hazmetmek kadar zordu. Yüzlerce *deg* (kazan) körili koyun eti, yığınla *chapatti* ve kazanlarca zerde hemmen tükendi.

En büyük kızım *Guppi* omzuma dokundu ve “*Amma*, dinlenmeye ihtiyacın var. Biz idare ederiz.” dedi. Kafamda pek çok düşünceyle kocamın odasına gittim. Kapıyı açtığımda ise her şeyi unuttum.

İçimde serbestçe dolanan yeni canavarlar başlarını kaldırdılar. Kocamın her zaman yattığı yere doğru ilerlemek için, sanki önümde direnen bir güce karşı koymam gerekiyordu.

Annem birden içeri girdi.

“Kızım gencecik yaşında dul kaldı. Kem gözler onun henedanını yıktılar. Yavrum hayattayken öldü.” diye dövünüyor. Onun ardından, etraflarını çeviren düzinelerce hizmetçiyle birlikte kız kardeşlerim içeri doluştular ve hep beraber ağlamaya başladılar.

Haveli'nin kadınları için bu onların alışılmış düzenini bozan bir heyecandı. Beni izleyen meraklı gözlerindeki ilgi tehlike doluydu. Her an bir entrika çevirebilirlerdi. Bu yüzden hepsinden daha yüksek sesle ağlamaya başladım.

Annemin gözyaşları samimiydi; kız kardeşleriminkiler de... Birbiri ardına kocamın yüce gönüllülüğünü yad ettiler.

“Onun gibi erkekler her gün doğmuyor. Bize mevsimin meyvelerini ve ona gelen buğday ile pirincin bir kısmını yollamayı asla unutmamıştır” diye feryatlar edip ağlayarak, ruhunu huzur içinde yatırması için Allah'a dualar ettiler. Kambur hizmetkâr *Kubbi* onları teselli etmek için Şeyh'in mezarı onun ebedi varlığını bizim için koruyacak. Şeyh sonsuza kadar daima bizi oradan gözleyip gözetecek” dedi. Ben ise, bu sözlerle irkildim.

Annem bir an için bile merhum kocamı övmeden duramı-

yordu. Birden Rajaji'yi hatırladı ve göğsünü dövmeye başladı.

“Torunum düğün gününde babasının varlığından mahrum kalacak. Bu ne acımasız kaderdir böyle!” diye bağırdı ve odayı doldurmuş olan kadınlar dövünmek için bir neden daha buldular. Sonunda acılarını bana yeterince göstermiş olduklarına kanaat getirip kocamın ölümüne annemle birlikte dövünmeye devam etmek üzere odadan çıktılar. Onlar kapıyı kapatınca hemen koştum ve kapıyı kilitledim.

Yine yalnız kalmıştım. Kendimi korkuyla yüzleşmek için zorladım. Kendi kendime, korkuyu acı yeşil bir biber gibi görebileceğimi söylüyordum. Biber de önce acıdır, sonra daha da acı. Ama en sonunda bu acılık geçer gider. “Tadına bak. İyice hisset” diye telkinde bulundum kendime.

Başımı yastığa koymuştum ve sırtımda bir ürperti geziniyordu. Gözlerimi sıkıca kapadım ama kocamın kulaklarından sızan kanın görüntüsü hafızamda kırmızı bir şimşek gibi çaktı.

Gözlerimi açtım.

İzerimde vantilatör olduğu gibi duruyor, sanki benim hareketsizliğimi yansıtıyordu.

Birden ayağa fırladım.

Göğsümden el yordamıyla sigaramı çıkarıp bir tane yak-tım ve iyice içime çektim. Dumanı üflerken sanki korkularımın da bir kısmı dışarı çıkıyordu. Yatağa yattım ve tekrar dedim.

“Hareket etme... Kıpırdama... Korkma...” diye kendi kendime fısıldadım, ama sanki yattığım yerde değişiyor, kocama dönüşüyordum. Tekrar yataktan fırladım. Başımı bir yandan öte yana sallarken, düşüncelerimden kurtulmak için ne-reye kaçabileceğimi düşündüm. Kendi içimde ne kadar uza-ğa gidebilirdim ki?

Kendi kendime; aŗađı-yukarı-sağa-sola, hiçbir yere bakmamamı söyledim.

“Dıŗarı bakma, içeri bakma” diye telkinde bulunuyordum ama ge miŗim bastırıyor ve bug n m kendini kurtaramıyordu.

Henüz değil.

Baŗka bir zamana dönüp kocamın ölümünden önce olanlarla y zleŗmeden bu mümkün değildi.

II

DIŞARI ÇIKIŞ

Arkadaşım Chandi arkamdan "Heer!" diye seslendi. Dönüp baktım. Gözlerim üstümdeki burqa'nın şeffaf peçesinin ardından, direksiyonda oturan adamın çekici bakışlarına kilitlendi.

Chandi "Onu beğendin mi? O benim ağabeylerimin en büyüğü. Senin resmini gördü ve senin asıl *Heer*'den daha güzel olduğunu düşünüyor. Seninle evlenmek istiyor. Yakışıklı, değil mi?" diye heyecanla ve yüksek sesle konuşarak beni şaşkına çevirdi.

Yüzümün kızarıklığını ve sorunun cevabını gizlemek için başımı öne eğerek Chandi'yi duymamazlıktan geldim. Sert davranmaya çalışarak "Eğer seni duyarlarsa, adım kötüye çıkar" dedim.

Chandi bir yandan elime bir zarf sıkıştırıyor, bir yandan da gülüyordu.

"Hiç kimse bilmeyecek. Söz veriyorum, kimseye söylemem. Sana bir mektupla, bir de fotoğrafını yolladı. Alsana!" dedi. Korkuyordum, ama bakmak da istiyordum.

Az sonra mektubu okuyordum: "Senin güzelliğin de tıpkı *Heer*'inki gibi dillere destan ve ben de senin *Ranjha*'nım" diyordu.

Koleji bitirdikten sonra benimle evlenmek istediğini yazıyordu. Resme şöyle bir baktım. İstünde kırmızı bir kazakla arabaya yaslanmış duruyordu ve arkasında tepeler gözüktüyordu. Chandi'nin inceleyen bakışlarını fark edince, her şeyi zarfın içine geri koydum ve hiç bir şey belli etmemeye çalıştım. Fakat gözlerimde binlerce yıldız parılıyordu ve kalbim daha önce hiç duymadığım şarkılar söylüyordu.

Bütün gün aşk hayalleri kurdum. Yalnız kaldığımızda *Ranjha*'nın neler söyleyeceğini düşünmek bile yüzümü kızartmaya yetiyordu.

Durum kontrolden çıkıyordu. Buna bir son vermem gerekiyordu. Ama nasıl? O her yerdeydi.

Öğle olduğunda, yemek yemek bana delilik gibi göründü. Bütün iştahım kaçmıştı. Sınıfta öğretmen "Uyan artık çocuk! Gene nerelelere kayboldun?" diye bağırdı. Bir diğeri de "On dakikadır konuşuyorum ama sen bir kelimesini bile duymadın" diye beni azarladı. Ve sonunda, sınıfı terk etmemi söyledi.

Sonunda zil çaldı ve bu çile sona erdi.

Evimiz kalabalık bir şehrin merkezinde, dar bir sokaktaydı. Sokak daima, etrafta dolaşan ya da duvarlara yaslanıp gece-gündüz her saat sohbet eden insanlarla dolu olurdu. Çocuklar seksek oynar ya da güreşe tutuşurlardı. Kadınlar kapılarının dışında oturur mercimek veya fasulye ayıklardı. Burada herkes fakirdi, ancak kıt kanaat geçiniyor olmalarına rağmen, insanların yüzlerinden gülümseme eksik olmazdı. Babam hayattayken, ona, bu insanların neşelerinin nedenini sorduğumda bana, "Onlar, zenginlik ve kudretin yıkıcı göstelişinden uzaklar" demişti.

Yaşadığım sokağın ne kaldırımını vardı ne de temiz ve düzgündü. Yağmur yağdığı zaman bol pantolonlarımızın paçalarını sıyırarak, sonradan sivrisinek yuvasına dönüşecek olan çamurlu su birikintileri arasından güçlkle ilerlerdik. Yetişkinler su birikintilerinin üstünden atlamaya çalışırken, küçük oğlanlar suları sıçratıp yüzüyormuş gibi yaparlardı.

Dairemiz, kapısı bu sokağa açılan bir evin üçüncü katındaydı. Evin kapısı daima aralık olur ve gelip geçenlerin içeriyi görmesini önlemek için, bambudan bir *chik* asılı dururdu. Yukarı çıkan, trabzanları kırık dökük olmuş dar basamaklar, daima sürgülü duran daire kapımızda son buluyordu. Kapıyı çaldığımda, 13 yaşındaki kız kardeşim *Chitki* açtı ve ben terası geçerek banyoya koştum.

Annem bir yerlerden “Gel de önce bana bir merhaba de!” diye seslendi. Banyonun anahtarını çevirirken “Bir dakika anne” diye bağırdım ve zarfı çantamdan çıkarttım. Ranjha'nın güzel el yazısına bakıp mektubunu dikkatle okurken ve ara ara resmine bakarken her şeyi unutmuştum. Kapının vurulmasıyla kendime geldim.

“Çabuk dışarı çık. Annem seni çağırıyor” dedi Chitki.

Bizim için ne zaman rahat bir vakit olacağını düşünerek, sırlarımı el çantamın dibine tikiştirdim ve odama koştum. Çantamı büfenin en diplerine ittim, anahtarı çevirdim ve annemle yüz yüze gelmek üzere arkamı döndüm. Allah bilir ne kadar zamandır arkamda duruyordu. Kızgın ve şüpheci bir halde bana sorular yağdırmaya başladı.

“Gene neler karıştırıyorsun? Kontrolümden çıkıyorsun. Seni çağırمام umrunda bile değil. Artık dul bir kadın olduğum için mi bana babanızın sağlığında olduğu gibi saygı göstermiyorsun?”

Gene başlıyorduk. Annem, babamın bir yıl önce vefat etmesinden beri herkesin gözünde gerilediğine inandığı sos-

yal statüsü yüzünden, neredeyse paranoyaklaşmıştı. Annemi kolundan tutarak bir yandan böyle olmadığına dair dil dök-tüm, bir yandan da yürüyerek odamdaki saatli bombadan uzaklaştırmak için terasa çıkarttım.

Allaħa şükür annemin şüpheci kafası bu kez fazla ileri git-medi. Çantamı kontrol etmek için büfeyi açtırmak, onun için alışılmadık bir şey değildi. Sonra da bir nefeste “Bu sadece, kadınların bir lanet gibi anılmasının nedeni olan kötü hare-ketlerden dolayı, gelecek nesillerimizin yüzüne kara çalınma-sını önlemek için alınan bir önlem.” derdi.

Ev bugün gözüme farklı göründü. Her zamankinden daha topluydu. Kırmızı güllerle dolu bir vazoun altında duran, ye-ni, işlemeli masa örtüsünü fark ettim. Masanın iki tarafındaki dört sandalye yeni cilalanmış gibi duruyordu. Koltuğun kırık tahtası bile tamir edilmişti. On dört yaşındaki erkek kardeşim Bhai'nin kolları fırından alınmış kutularla doluydu. Chitki ve on bir yaşındaki kız kardeşim Nanni heyecan içinde “Gel de servis arabasını hazırlamamıza yardım et!” diye yalvardılar.

“Hayır!” diye bağırdı annem, “Heer ile konuşmam lazım. Arabayı kendiniz hazırlayın.”

Çay mı?

Burada neler olmuştu böyle?

Sadece birkaç saattir burada değildim. Bizi görmeye ge-len kimdi?

Anneme sorunca beni karşısına oturttu ve “Sandalyeyi el-leme, ellerin cilada leke bırakacak” diye buyurdu. Ve “Senin için bir evlenme teklifi var. Bu akşam seni görmeye geliyor-lar” derken daha da sertleşti.

Randja'nın benimle bu kadar çabuk nişanlanmak istediğini duyunca, kalbim duracak gibi oldu. Başımı kaldırıp anneme bakmaya cesaret edemedim. Hiç kuşkusuz; annem bu geliş-meden habersiz olmadığını anlayacaktı. Ama bu kadar ça-

buk olmasını beklemiyordum. Her şey bugün olup bitiyor gibiydi. Bütün hayatım bir günde değişiyordu.

“Bu insanlar çok varlıklı. Bizim düzeyimizin çok üstündeler. Bizi ziyaret etmeleri bile çok büyük bir şeref. Şu halimize bak!” dedi ve elleriyle etrafı işaret etti. “Onlara ikram edecek neyimiz var?”.

Ve sorduğu soruyu kendisi cevapladı: “Bunun tek sebebi senin çok güzel olman.”

Annem fil dişi gibi cildi, göz alıcı kehribar gözlerinin çevresinde pırıl pırıldı. Öylesine birbirimize benziyorduk ki, annem benim yaşlanmış halimin, ben de onun gençliğinin yansıması gibiydik.

“Bu *Pir*’imizden gelen bir nimet” dedi. Annem, sayısız mucizelerini duyduktan sonra *Pir*’in müridi olmuştu. *Pir*’in epey uzakta olan köyüne en son gidişinde bizi de yanında götürmüş ve “*Pir Sain*’in önünde yüzünüzü kapatmanıza gerek yok. O mübarek bir insan.” demişti.

Pir’in odası, bekleyen kadınlar ve yerlere çökmüş çocuklarla ağzına kadar doluydu. Annemin kendisine ihsan edilen birkaç dakikada olabildiğince fazla sorununu *Pir*’e anlatması gerekiyordu. Annem bu kısa süre içinde ağlamış ve kızlarının iyi evlilik teklifleri alması için dua etsin diye, *Pir*’e ricada bulunmuştu.

“Bu kızların yükünü benim yorgun omuzlarımdan kaldırması için Allah’a dua et *Sain*” diye yalvarmıştı. *Pir* de elini sırayla başlarımızın üstünde gezdirmiş ve bana bakarak anneme, “Bu kız sana yük olmayacak. Onunki az bulunur bir güzellik” demişti.

Annem kendinden geçmişti. Mübarek insan bir kehanette bulunmuştu.

Şimdi ise bu kehanetin gerçekleşiyor olmasından etkilenmişti.

“Aile kusursuz bir soydan geliyor” diye ekledi annem.

Arkadaşım Chandi de bunu bana söylemişti.

Annemin sesi giderek inceliyordu.

“Ona layık kimse olmadığı için daha önce evlenmemiş. Senden çok yaşlı, belki de on sekiz yaş falan.”

Bunu bilmiyordum. Hâlâ kolejde olduğu için Ranjha’nın çok daha genç olduğunu düşünmüştüm .

“Çok dindarlar ve *purdah* (tesettür) konusunda çok katılar. Kendi köylerinde yaşıyorlar. Kendilerine ait bir krallıkları varken, ne diye bu pis şehirde yaşasınlar ki?” diye devam etti annem.

Kalbim hızla atıyordu. Artık annemi dinlemiyor, yalnızca Chandi’nin ailesinin de *purdah* konusunda katı olup olmadığını ve köyde mi oturduklarını merak ediyordum.

Annem devam etti. “Çok şanslıyız. Babanın ölümünden sonra insanlar bizim hiçbir şeye layık olmadığımızı düşündüler. Senin evliliğin, toplumdaki eski itibarımızı geri getirecek. Bu sayede kız kardeşlerin de iyi evlilikler yapacaklar. Statümüz yükselecek” dedi. “Onun ismini bile beğeniyorum. Kulağa çok güçlü geliyor.” diye ekledi.

Ve sonunda ismini söyledi.

Nihayet kafamı kaldırabildim ve telaşla “Bu kadar çabuk evlenmek istemiyorum. Eğitimimi tamamlamak istiyorum” dedim.

Okulumu bitirene kadar Ranjha’nın da evlilik teklifinde bulunacağını ve annemin onu tercih edeceğini düşünüyordum.

Oysa annem çok öfkелendi. “Nasıl bu kadar bencil olabilirsin? Kardeşlerine karşı sorumluluklarını yerine getirmelisin. On beş yaşındasın ve sonsuza kadar evde oturamazsın. Genç kızların ilelebet el değmemiş olarak kalmaları gerekmiyor. Bu yüzden, onlara evet diyeceğim. Ayrıca seni okutabilecek param da yok” dedi.

Ve konu kapandı.

Annem hayatımın geri kalanıyla ilgili bir seçim yapmıştı.

“Giyin ve suratından da o somurtuk ifadeyi sil. Seni yaşlı gösteriyor” dedi ve beni uyardı: “Eğer güzel görünmezsen, seni reddederler; tabii bizi de...”

Heyecanımı yitirmiş halde dolabıma döndüm. Chandi'yi bu karardan haberdar etmenin hiç bir yolu yoktu. Artık çok geçti. Çantamı kapıp kendimi banyoya kilitledim. Ranjha'nın yüzünün zamanla hafızamdan silinip bir anıya dönüşmesini olabildiğince ertelemek için, uzun uzun resmine baktım. Kafama iyice kazındıktan sonra mektubu ve resmi küçük parçalara ayırıp tuvalete attım. Ve rüyalarımın üstüne sifonu çektim. Kuburda kaybolup gidene kadar suyun içinde dönüşlerini izledim. Aşkımız bir tek gün içinde ölmek üzere doğmuştu. Kader başka bir taraftan beni çağırıyordu.

Kafamı kaldırmama izin vermeyen bir maksatla geldikleri için, Pir Sain'in ailesinin yüzlerine bakamadım ama içlerinden birinin “Katı *purdah* uygulayacak. Bizim aile geleneklerimiz çok eskilere dayanır ve değişmez. Bunlara uygun davranmak zorunda kalacak” dediğini duydum. Bir başkası “Her şanslı bir kız. Sen, nihayet, fakir bir dulsun. Kızının, onun bütün ihtiyaçlarını karşılayacak bir sürü hizmetçisi olacak” dedi.

Annem bu sözlerden alınmışa benzemiyordu.

Başka bir ses “Pir Sain'in ilk iki karısı kendi ailemizdendi. Burada olmamız Allah'ın dileğidir, yoksa biz aile dışından evlilik yapmayız. Bu alışılmadık bir durum” dedi.

Annem, Pir Sain'in üçüncü karısı olacağımı duyunca düşüğüm şaşkınlığı fark etti ve kulağıma “÷lmüşler” diye fısıldadı.

Mutfakta annem, *samosa*’ların üzerindeki fazla yağı süzmediği için Nanni'ye bir tokat attı. Bir yandan da bana heya-

canla soruyordu: “Duydun mu? Şimdi ne kadar önemli insanlar olduklarını biliyorsun. Allah'ın kutsadığı bir eve gelin gidiyorsun. Bu büyük bir onur. Bu kadarına layık değiliz. Kaderimiz değişiyor. Artık biz de ayrıcalıklı insanların arasına katılıyoruz.”

Annem, ne bu duruma alışabildi ne de servis arabasını düzenlerken endişelerine bir ara verebildi. Nanni'yi azarlamakla, kendi döktüğü süt için Chitki'yi suçlamak arasında, hâlâ endişeleniyordu.

“Onun yanında nasıl oturacağım? Ne diyeceğim? şeyhim artık damadım oluyor. Aman Allah'ım, onun yanında bir sandalyede oturacağımı hayal bile edemezdim” diyordu.

Misafirlerimiz gittiğinde annem nefes nefese kalmıştı ve benim kaderime damgasını vurmuştu. Geriye sadece düğün gününü kesinleştirmek kalmıştı ve onu da gelecek hafta belirleyecektik.

Ertesi gün okula gitmek için bulduğum yüzlerce bahaneye rağmen annem hepsini “Okul için hiç vaktimiz yok. Omuzlarıma bir dağın tüm yükü binmiş durumda” diyerek izin vermedi. Damadın yüksek statüsünden kaynaklanan sayısız sorunla karşı karşıya kalmıştık. Fakirliğimizi kamufle etmek yeterince zordu, onların standartlarıyla rekabet etmek ise imkânsızdı.

Annem ne kadar para biriktirdiyse, tamamı düğün için harcanacaktı ve gerektiğinde başvurabileceği hiçbir şey kalmayacaktı. En önemli ve aynı zamanda en aşırı harcama, Pir Sain'in ailesi için alınacak hediyelerdi. Ailesi çok genişti ve onlara alınan hediyeler, annemin benim tüm çeyizime harcadığından çok daha fazla tuttu.

“Heer'in değeri çeyizi ile ölçülecek. Bir kız, babasının evinden getirdikleri kadar saygı görür” diyerek üzülüyordu.

Ben yeterince çeyizim olmadığını kabullenmiştim. Buna

rağmen, duvarın yanında biriken küçük bir yığın halindeki çeyizimi her gördüğünde, annemin, utançtan tansiyonu düşüyordu.

Pir Sain'in ailesi düğün gününü tespit etmek için geldikleri gün, yanlarında onun bir fotoğrafını da getirdiler. Kıkırdayıp duran genç bir yeğen kulağıma "Bunu özellikle senin için yol-ladı" diye fısıldadı. Vaktimin çoğunu bu resme bakarak geçirmeye başladım. Pir Sain fotoğrafında yakışıklı görünüyor olmasına rağmen, tanıştığımızda bende neden bu izlenimi bırakmadığını merak ediyordum.

İki karısının nasıl öldüklerini de merak ediyordum.

Birkaç gün sonra Pir Sain, önceden haber vermeden, evimize geldi ve annem çığına döndü. Odamın anahtar deliğinde baktım; nişanlım dimdik duruyordu, bir ağaç gibi uzun boyluydu. Başında kolalı siyah bir turban vardı.

Gözlerine siyah sürme çekiliydi. Göz bebeklerinde tuhaf bir ışık gidip geliyordu. Gözleri neredeyse hiç fark edilmez şekilde oynuyor, uğursuzca parlıyordu.

Kalın, siyah, çatık kaşlarının arasındaki derin çizgiler dik-katimi çekti . Kartalvâri bir burnu vardı.

Dudakları çok az görülüyordu. Yüzünün geri kalanı ise siyah kıllarla kaplıydı ve bu yüzde mutluluktan eser yoktu.

Annem durmadan mutfağa girip çıkıyor , Pir ve içeride on-ları oturtacak yer olmadığı için aşağıda bekleyen bir düzine adamına içecek hazırlıyordu. Nişanlım gittiğinde annem yor-gun düşmüştü.

"Omuzlarımı ovsana!" dedi annem. "Eğer baban hayatta olsaydı bu sorumluluğu tek başına yüklenmem gerek-meyeckti. Of Allahım! Bununla baş etmek için babana nasıl da ihtiyacım var, o her şeyi ne kadar da iyi idare ederdi."

Kız kardeşlerimi alınlarından öptüğünü ve Bhai ile şaka-

laştığını duyunca, müstakbel kocamdan daha çok hoşlandım. Şakalarının bile sert olduğunu söylemelerine karşın, onu bir sebepten dolayı sevmem gerektiğini bildiğim için, ağır başlılığından hoşlanmaya çalıştım. "Bir ay sonra bir prenses olacaksın" diyerek herkes bana takılmaya başladı. gında ise, onun haşın tavırlarını unutmak için bahane bulmuş oldum.

Düğünden yedi gün önce, arkadaşlarım ve ailem, beni güzelleştirmek üzere *maion* töreni için etrafımda toplandılar. Bir lüks olmasına rağmen, bana dövülmüş badem, zerdeçal tozu, gül suyu ve süttten yapılan bir karışım olan *ubtan* ile masaj yaptılar. Karışım kuruyup dökülene kadar vücuduma yedirildi ve vücudum pürüzsüz hale geldi. Başka bir karışım da yüzüme sürüldü, sütle yıkandı ve beni güzelleştirdi. Bu günden sonra, düğüne kadar her akşam, ben yere çömelmiş kıpırdayıp dururken tanıdığım bütün genç kızlar *dholki*'nin etrafında oturup düğün şarkıları söylediler.

Chandi de gelip bize katıldı ama ikimiz de Ranjha'dan hiç söz etmedik. Bu damattan da kendi önerdiği damat kadar memnun görünüyordu.

Her sabah Nanni bir tabakla yağ döküyor, Chitki de kafa-ma masaj yapıyordu. Hayatımın dönüm noktasında, her şey şakalaşmalar ve gülüşmeler haline gelmişti. En beklenmedik kahkahalar ise annemden geliyordu. Şimdiden önemli biri gibi davranmaya başlamıştı. Boş zamanlarımızda da, geçmişte fakir olduğumuz için bizi hor görenlerle ilgili imalarda bulunuyorduk.

Aslında annem kendini önemli hissetmekte haklıydı. Bizden daha iyi durumda olan akrabalarımız şimdiye dek bizi hep hor görmüş ve bize karşı ilgisiz kalmışlardı. Şimdi ise bizimle olan kan bağlarını herkese duyurmak için birbirleriyle yarışıyorlardı. Kocasını bir un değirmeni işleten kibirli halam, çeyizimle yakından ilgilendi ve "Kardeşimin onuru, ne paha-

sına olursa olsun, yüceltilmelidir" diyerek çeyizime altın bir takı seti ilave etti.

Artık bir kenara itilmiş akrabalar değildik. Bana gizlemedikleri bir gıpta ile bakıyor ve kulağıma gizli reçetelerini fısıldıyorlardı. "Başka kimseye söyleme. Bu özellikle prensesimiz için" diyorlardı.

Eski davranışlarıyla şimdikiler arasında öylesine bir tezat vardı ki, annemin bilgeliğini takdir etmeden duramıyordum.

Zengin kuzenlerim, benim her hareketimde yerlerinden fırlıyor ve "Sen kendini yorma, bizim misafirimizsin artık. İşleri biz yaparız" diyorlardı.

Oysa babam öldüğünde cenazeye bir misafir gibi gelmiş ve çarçabuk ayrılmışlardı. Bizi düğünlerine çağırmayı bile unutmuşlardı. Müstakbel kocamı da artık hayalimde yakışıklı biri gibi canlandırmaya başladığım için, nereye baksam sanki şans bana gülüyor gibi geliyordu.

Arabuluculuk görevini üstlenmiş olan yaşlı çöpçatan kadın, bizi kutlamaya geldi. Daha önceleri her gelişinde, çaresiz durumdaki annemden "Oğlanın ailesi kolay kolay bu işe yanaşmayacak. Onları, oğullarını fakir bir ailenin kızıyla evlendirmeye razı etmek için çok çalışmam gerekiyor" diyerek para sızdırmıştı. Şimdi ise annem "Artık senin yardımın olmadan da diğer kızlarım için en iyi evlilik tekliflerini alacağız. Ne de olsa, Allah'ın karşılıksız yolladığı bir damadım var" diyerek şimdi bunların acısını çıkarıyordu. Yaşlı kadının, benim evliliğimi kendisinin ayarladığını söyleyerek kendine paye çıkaracağını biliyorduk. Annem gülerek "Bizim şansımız ona pek çok yeni müşteri getirecektir" diyordu.

Pir Sain, kına töreni için köyüne gitmemize izin vermeyince hayal kırıklığına uğradık ama yine de onun isteklerine uyduk. Bunun yerine düzinelerce çarşafli kadın bizim evimize geldi. Onları, şekerleme dolu büyük bambu sepetleri ve kadi-

feyle sarılmış bavulları başlarının üstünde taşıyan hizmetkâr kızlar izledi. Evimizin terası, sadece erkekler tarafından görülme riski yokken çıkarılan beyaz *burqa*'lar ile doldu. Bhai'nin bile içeri girmesine izin verilmedi.

Beni terasın ortasına çektiler ve alçak bir *peerah*'a oturttu-
lar. Ağır işlemeli kırmızı *dupatta*'nın altından etrafı gözetler-
ken, daha önce hiç bu kadar çok kıyafet ve mücevheri bir
arada görmediğimi fark ettim. Ve yine fark ettim ki, maddi du-
rumumuz bizi kendi sülalemiz (klanımız) içinde üstün hale
getirmiş olmasına karşın, onun sülalesi içinde hâlâ son dere-
ce aşağıydık.

Annemin kulağına eğildim ve “Kız kardeşlerim için çeyiz ha-
zırlamana hiç gerek yok. Benim yeni şeylerimin hepsini pay-
laşabilirler” diye fısıldadım. Annem başımı öptü ve “Biliyo-
rum, biliyorum!” diye mırıldandı.

Kına töreninde gelinin çeyizini sergilemek âdetten olduğu
için, annem çeyizimi olduğundan fazla gösterme çabası için-
de, parçaları odanın her tarafına dağıttı. Misafirler çeyizimi
görmek için içeri doluşunca, Chitki yanıma koştu ve “Uzun
uzun bakıyorlar *apa*. Annem Allah'a onlara biri iki göstermesi
için dua ediyor” dedi. Pir Sain'in ailesi, nihayet, bir yorum
yapmaksızın dışarı çıktı. Bu bile annemi rahatlatmıştı “Bunlar
eli açık insanlar; çünkü karınları tok” dedi.

Müstakbel kocamın ailesinden olan kadınlar ne şarkı söy-
lediler ne de dans ettiler. Böyle şeyleri sadece kendi evlerin-
de yapmalarına izin vardı. Burada aile *marasan*'ları *dhol-*
kı'nin vuruşlarıyla şarkı söylerken, kadınlar onlara buruşuk
kâğıt paralar attılar. Evli kadınlar karışık kuru meyveleri
avuçlayıp kucağıma koydular. Dulların ve evde kalmış kızla-
rın bu doğurganlık ayinine katılmalarına izin verilmiyordu. Pir
Sain'in bir kız kardeşi önümde durarak dualar okudu, ucun-
dan yeşil iplik sarkan bir iğneye kutsal nefesiyle üfledi ve be-

ceriyle burnumdaki delikten geçirdi. İpliği düğümlerken birden irkildim. Artık onlardan biri olarak işaretlenmişim.

Başka bir kız kardeşi, topuğumun altına beş yüz rupilik bir banknot koydu. Ben odama gitmek üzere ayağa kalkınca, parayı yaşlı berberin karısına verdi. Giderken arkadan birisinin “Berberin klanından olan kadınlar düğün davetiyelerini dağıtır ve geline takılan tüm parayı, nazar değmesin diye onlar alır” diye açıklama yaptığını duydum.

Düğüne kadar, bütün günler, pek yakındaki bu şölenin nasıl olacağını merak ederek geçti.

Annem “Sadece körpe keçiler kesilecek. Daha pahalı oluyorlar ama buna değer. Her şey saf tereyağında pişirilecek, yoksa rezil oluruz” diye emirler yağırdırıyordu.

Fakirliğimizin her şekilde göze çarpıyor olmasına rağmen, annem umutsuzca bunu gizlemeye çalışıyordu. “*Qorma*’daki her bademin tadına bakılmalı, yoksa köri acı olur ve namımızı zedeler.”

Birisi, badem pahalı olduğu için, sade koyun eti körisi yapmamızı önerdi. Ama annem dinlemedi bile ve “Krallar için hazırlanan yemeklerde badem olur. Bademler diğer bütün eksiklerimizi telafi edecek” diye karşılık verdi.

Benim hayallerim bütün bu sınırları aşmıştı. Kendi evimin kadını olacaktım ve kocamın ismini taşıyacaktım. Benim dünyamda bu, bir kadının başarabileceği her şeyden daha değerliydi.

Evdeki son iki günüm, herkese sarılmak ve öpüşmekle geçti. Ailemin benim iyi talihimden dolayı duyduğu mutluluk öylesine büyüktü ki, onları yoksulluk içinde arkamda bırakaçağımı düşündükçe ağlayacak gibi oluyordum.

Annem her fırsatta bana nasihatte bulunuyordu. “İyi yetiştirildiğini göstererek babanın onurunu korumalısın. Daima kocanın isteklerine bağlı kal ve kendini açıklama yapmanı ya

da şikayette bulunmanı gerektirecek bir duruma düşürme.” Bunlar bana zor gibi görünmedi ve onu utandırmayacağıma dair tekrar tekrar söz verdim. Babamın yokluğuna üzüлp birlikte ağladık.

O gece uykum kaçtı. Dinlenmezsem yüzümün parıltısını kaybedeceğini düşünüp endişelendikçe uykum daha çok kaçtı. Bu sırada çocukluk günlerimi hatırladım. Her zaman fakir olmamıza rağmen, babam hayattayken kendimizi asla mahrumiyet içinde hissetmemiştik. İsteklerimiz de küçüktü; çünkü sadece bizim kadar; ya da biraz daha varlıklı insanlarla birlikteydik.

Kasap, annemin hazırlayacağı akşam yemeği için etleri parçalarken, babamın elini sıkıca tutuşumu hatırladım. Satın aldığı her şeyi, tazeliklerini kontrol etmek için ellediği o renkli meyve-sebze tezgâhını anımsadım.

Tatillerimiz de daima özel olmuştu. Ertesi sabah babamın bizi eğlendireceği beklentisiyle, Bhai ile bütün gece uyumayıp nasıl da dönüp durduğumuzu düşününce, gülümse dim.

Parkta koşturduğumuz, bize daima çok çabuk bitmiş gibi gelen tekne gezintisi için, babamın yüzüne gülüp para istediğimiz günlerin mutlu hatıraları, şimdi beni üzüyordu. Panayır yeri, sinema ve saatlerce süren pazarlıklar sonunda anneme kelepir bir şeyler bulma şansı veren yüzlerce kalabalık dükkân... Bu anılar da şimdi içimi burkuyordu.

Babamı düşündüm ve onun için ağladım. Eğer hayatta olsaydı benim koleje gitmemi isteyeceğini biliyordum.

“Eğer Heer başka bir yerde doğmuş olsaydı, güzelliğiyle değil, akli sayesinde ün salardı” derdi hep. Babam okuldan aldığım karnelerle öylesine gurur duyardı ki, tanıştığı herke se göstermek için onları daima çantasında taşırdı.

Ailemde herkes birbirini çok severdi. Bhai ise herkesin

sevgilisiydi, özellikle de benim. Ondan ayrılacağım için gözlerim doluyordu ve yeni ailemden de buradaki kadar sevgi görüp göremeyeceğimi merak ediyordum.

Onların ihtişamına nasıl ayak uyduracaktım? Güzel görünmek dışında yapacak hiç bir şeyim olmayacağını tahmin ediyordum. Pir'in karısı olarak görevlerim beni büyülemişti bile. Huzuruma gelen herkesin ayaklarına dokunmak zorunda olduğunu duymuştum.

Pir ile aramdaki yaş farkını da düşündüm. Ben on beşime yeni basmıştım, Pir Sain ise otuzaltı yaşındaydı. Kırkdört yaşında olduğu söylentileri de vardı. Kocamla baş başa kaldığımızı hayal edince, dırden kızardım.

Akıntıya kapılmış sürükleniyordum. Ranjha niye hep aklıma gelip duruyordu ki?

Şafakla birlikte, ana rahminden yeni çıkmış bir bebek gibi, hiç tanımadığım yeni bir hayata adım attım. Pir Sain'in ailesinden, içinde gelin kıyafetimi olan bir bavul geldi. Annem bavulu nazikçe yatağına koydu ve kıyafete bakmak için herkes bavulun başına üşüştü. Bavuldan çıkan muslin bohça açılınca herkesten hayret dolu sesler yükseldi. Kıyafet çok sıradandı. Annem "Dindar ailelerin gelenekleri böyledir. Kıyafet daima böyle sade olur" diyerek dikkatimizi dağıttı.

Kalbim heyecan içinde "Her şey böyle düş kırıklığı mı olacak?" diye soruyordu.

Verilecek olan davetle ilgili düzenlemeler ailemi meşgul ediyor ve benden uzak kalmalarına neden oluyordu. Ve o akşam, benim küçük dünyam büyülü bir rüyaya dönüştü. Geleneksel kırmızı ve yeşil *shamiana*'lar açıldı. Havai fişekler atıldı, renkli ışıklar gökyüzünde patladı ve mucizevi ışıklar ağaçların yapraklarına takılmış kayan yıldızlar gibi parıltıydı. Hiç böyle ışık görmemiştim ve bütün bunların benim için olduğuna inanamıyordum.

Baraat başlamadan önce banyo yaptırıldım ve kokular sü-ründüm. Tiril tiril pembe *peshwas*'ımın içinde, peri masalın-dan fırlamış küçük bir prensese benzeyen Nanni, uzun kah-verengi saçlarımı, aralara beyaz *chambeli* tomurcukları ko-yarak ördü. Teyzem (un değirmeni olan), tenimi boyayarak beni fildişinden bir heykele dönüştürdü. Sonra da ellerini çır-parak "Gördüğüm en güzel gelinsin" dedi. Aynada, yüzümde mücevher gibi parlayan kehribar rengi gözlerimi gördüm. So-luk kırmızı elmacık kemiklerime altın tozu serpiştirilmişti. Ay-nadaki aksimi görünce, yakut kırmızısı dudaklarımı bir gü-lümseme kapladı.

Şaşkınlık içinde "Bu ben miyim?" diye sordum.

İnce, uzun vücudumdan dökülen bol, parlak kırmızı, ipek elbisenin tersine, beyaz pamuklu *chooridar*, bacaklarımı sıkı-ca sarıyordu. Rengârenk boncuklar ve büyük, çirkin pullarla işli ağır yelek ise omuzlarımı aşağı çekiyordu. Boynumdaki beş tane altın kolye, omuzlarımı daha da bastırıyordu. Alnı-mın tam ortasında altın bir *tikka*, onun sağında bir *jhumar*, dövme altın boncuklardan yapılmış büyük bir hızma, her iki kolumdaki altın bilezikler, mücevherlerle dolu parmaklarımla ben bayılmak üzereydim. Teyzem içmem için biraz su verdi.

Ojeli ayak parmaklarıma baktım ve bir ayağımı kaldırdım, ama ağır altın halhallar onu aşağı çekti. Burnumdaki hızma, halhallar ve düzinelerce bilezik bana sanki pranga gibi görü-nüyordu. Birisi ayaklarıma topuklu sandaletler giydirenken, ben sanki başka bir yerdeydim.

Bhai'nin odaya dalıp *baraat*'ın ne kadar mükemmel gittiği-ni söylemesinden önce, on dakika boyunca davullar çalın-mıştı.

"*Apa*, kırmızı güller ve gelin telleriyle süslenmiş bir araba-nın önünde, *dhof*'un vuruşlarıyla *bhangra* oynuyorlar. Tören alayı öylesine uzun ki, bütün misafirlerin buraya gelmesi epey zaman alacak" dedi.

Pir Sain, davul ve zurna sesleriyle içeri girdi.

Gümüş rengi brokarlar içinde hayal gibi Chitki, bir parça temiz hava gibi içeri girdi ve "Avlu muhteşem elbiseler giyinmiş insanlarla dolu. Sanki cennet... Herkes en iyi şeylerini giyinmiş *apa*" dedi.

Misafirlerimizi yerleştirmek için evimizin arkasında bir arsa kiralamış, damat onun için diktiğimiz elbiseleri giyebilsin diye de bir banyo hazırlamıştık. Bu pek olağan değildi. Damat normalde alnından sarkan ve yüzünü örten *sehra*'sı ile tamamlanan damatlıklarını giyinmiş olarak gelirdi. Oysa şimdi benim yüzüm örtülüydü.

Bhai tekrar telaşla içeri girdi ve "Pir Sain büyük türbanı ile muhteşem görünüyor, ama bizim onun için hazırladığımız kıyafetler yerine kendi kıyafetlerini giymiş. Bizimkileri almadı bile..." dedi.

"Niye?" diye sorduğumda Bhai omuzlarını silkti ve "Biliyorsun, o ne isterse onu yapar ve açıklama da yapmaz" dedi.

Oda, kalabalıklaşmış ve içerisi sıcak olmuştu.

Maulvi bana sordu: "Pir Sahib'i ki o şu-şu-şu-şudur ve şu-şu-şunun oğludur; kocan olarak kabul ediyor musun?"

Peçemin altından üç defa "evet" diye cevap verdim. Bir kâğıt, bir kalem, bir imza ve Pir Sain'in karısı oluvermiştim.

Chitki, Nanni ve kuzenlerim beni, dar merdivenlerden aşağıya, kadınlara ayrılan *shamiana*'ya, neredeyse taşıdılar. Ben oturur oturmaz, kadınlar ve çocuklar bana bakmak için koşuştular, itişip kakıştılar. Birbirleriyle tartışıp kavgalar ederek, bana en yakında olmak için yer değiştirip durdular. Taa ki aniden kalabalığı bir ölüm sessizliği kaplayana kadar.

Pir Sain içeri girmişti.

Yanıma oturunca, kuzenlerim ve kız kardeşlerim, geleneksel jooti chupai merasimi için öne çıktılar. Onun ayakka-

bısını çıkarıp alacaklar ve o para verene kadar da geri vermeyeceklerdi. Ancak bunu kocama yapmaya cesaret edemeyip geri çekildiler. Pir Sain onlara hiçbir şey yapmadıkları için bir deste para verip gitti. Karmaşa eski haline döndü. Kafamı kaldırıp bir Allah'ın kulunu bile görmeden odama götürülene kadar da yanımda durmak veya oturmak için birbirlerini itelemeye devam ettiler.

Annem, yeni ölçülerine uydurulan kendi düğün elbisesini giymişti. Kendi düğün gününde aynen bana benzemiş olmalıydı. Şimdi annesinin onun için ağladığı gibi, o da benim için ağlıyordu.

“Bir saniyenin geçmişi gelecekte ayırışı gibi, baba evinin eşigini atladığın anda çocukluk günleri artık sona erer” dedi.

Birdenbire önümdeki belirsizliğin farkına vardım. Büyü bozuldukça, evli kalmak istemezsem diye korkuyordum. Annem sözlerine devam etti : “Bazen büyü yavaş yavaş bozulur, bazen de çabucak. Ama bozulacağı kesindir.”

Biraz daha pudralandıktan ve parfüm sürüldükten sonra başımın üstüne, bileklerime kadar inen, üstünde parlak sarı çiçekler basıtlı, kırmızı bir duvak geçirildi. Ben yeniden oturtuklarında, artık sona yaklaştığımı biliyordum.

Evden ayrılma vakti gelmişti.

Shehna'nin insanın içine işleyen, melankolik melodisi, birleşme ve ayrılığın tatlı-acı feryadı gibiydi.

Chorh babul ka ghar mohe pi ke nagar aaj jana perah dizesi beni sarstı. Kelimeler bu anı ebedileştirdi. Ve gözlerim yaşlarla doldu.

Bana güven vermek için “Yalnız başına gitmiyorsun, benim dualarım seninle birlikte. Dualarım mutlu olmanı sağlayacaktır” dedi annem.

Ama benim için korkuyordu. Bunu onun gözlerinde gördüm.

Chitki ile Nanni, en iyi arkadaşlarını kaybediyorlardı

Bhai, sanki her şeyini kaybediyormuşçasına gibi ağlıyordu.

Görünen oydu ki, bu ana kadar hiç kimse, ben bile, ayrılışımızın kesinliğini tam olarak algılayamamıştık. Birden babamın cenaze alayını hatırladım.

Her birine ayrı ayrı sımsıkı sarıldım ve sırayla hepsinden koparıldım. Sonra bir Kuran'ın altından geçirildim ve çabucak bir arabaya tıkıldım. Başımı eğdim. Duvağın altından hiçbir şey göremiyordum ama çiçekler ve gelin telleriyle süslenmiş arabada olduğumu tahmin ettim.

Pir Sain yanıma oturunca, kaskatı kesildim.

Ve araba hareket etti.

Son bir defa geriye bakmalıyım ve dönüp baktım.

Büyülü ışıklar söndürülmüştü. Ortalık kapkaranlıktı.

Duvağımı yüzüme indirince, bu karanlık devam etti.

Araba defalarca sola ve sağa döndü.

Şehir trafiğinin gürültüsü giderek uzaklaştı.

Arazi değişti. Benim de hayatım ...

Kocam bana doğru eğildi ve sesi, bu bitmek bilmez yolculuğun yoğun sessizliğinde titredi. Kat kat giysilerime rağmen sanki teni bana değmişti.

"Ağlama. Allah'ın rızası ile her şey iyi olacak" dedi.

Bunun bir teselli mi yoksa emir mi olduğunu anlayamadım.

Aniden tuvalete gitme ihtiyacı hissettim. Hemen gitmem gerekiyordu. Okuldaki ilk günümü hatırlayınca, otoriteye karşı duyulan aynı korkuyu hissettiğimi fark ettim. Yeniden en temel ihtiyacımı gidermek için izin almam gerekiyordu.

Çok şükür, sonunda araba durdu, ama biz yerimizden

kalkmadık. Bir erkek yolu açmak için "Purdah, purdah" diye bağırdı. Sonunda görümcem beni kolumdan tuttu ve arabadan indirdi.

Bir kapıdan geçtik. Kadın gölgeleri etrafımızı sardı. Kadınlar görümcemi kutladılar, benim ayaklarıma dokundular ve Pir Sain'in mutluluğu için dualar ettiler. Arkamızdan ve yanımızdan yürüdüler. Ama asla önümüze geçmediler.

Başka bir kapıdan daha geçene kadar, ayaklarımın altında yumuşak toprak olduğunu hissettim. Kapıdan geçince ise halı kaplı bir zemin başladı. Beni bir yere oturtular ama tuvalete gitme ihtiyacım baskın çıkıyordu. Annemin bunu onaylamayacağını bildiğim için, kendimi tutmaya çalıştım. Taa ki bunun artık annemle bir ilgisi olmadığını fark edene kadar... Gürültünün ortasında, yanımda oturan kadına fısıldayarak tuvaletin yerini sordum. O da beni utançtan kıpkırmızı edecek şekilde bağırarak ve eliyle koluyla işaret ederek tuvaleti tarif etti. Kadınlar beni sanki sakatmışım gibi dirseklerimden tutup kaldırdılar ve kalabalığın ortasından geçirdiler. Bir kapıdan geçtim ve kapı üzerime kapandı.

İşim bitince aynada kendime baktım. Gözyaşlarımla akmış sürmemi sildim ve nasıl bu kadar güzel görüldüğüme şaşırdım. Derimin altından süzülen bu ışığın kaynağı neydi? Kocamla pek yakında yaşayacağım cinsellik beni heyecanlandırdı. Kapıyı açınca, kadınlar neredeyse beni yeniden tutup kaldırdılar ve tekrar kanepeye götürdüler.

Oda sessizdi.

Birisi kulağıma kocamın burada olduğunu fısıldadı.

Başka biri daha içeri girdi.

Pir Sain'in sesi, ayağa kalkıp sağ elimle annesinin sağ ayağına dokunmamı emretti. Ayağa kalktım ve Amma Sain'in önünde eğildim. Ama daha dizlerinin hizasındaydım ki beni dirseğimden tutarak doğrulttu. Duvağımı açtı ve çenemi

kaldırıldı. Gözlerim kapalıydı ama yüzümü incelediğini hissettim. "Allah evimize attığın adımları kutsasın. Sana yedi oğul versin" dedi. Ben, içeri girdiğinde yaptıklarımı tekrarladım ve Amma Sain herkesle beraber odadan çıktı.

Sürgünün çekildiğini duydum.

Dupatta'nın altında, yukarı doğru çevirdiğim avuçlarımdan başka hiçbir şey görmüyordum. Kocamın yanımdaki varlığından başka şeyler düşünmeyi denedim ve kader çizgimi bulmak için kınalı avcumdaki karmaşık çizgileri inceledim.

Pir Sain yanıma oturdu.

Kalbim duracak gibiydi.

Eli duvağımın altından yavaşça sokuldu ve kucağımda ilerledi.

Eli benimkini kaplayınca, tüm çizgiler ve şekiller kayboldu. Hem de sonsuza kadar.

III

İÇERİ GİRİŞ

Bir et yığınının çıplak halde üzerime abandığını hissettim.

Bir balıkçı, güvenlik ve kâr umuduyla, parlak bir günde, denize açılmıştı. Birden gökyüzünü bulutlar kaplayıp birbirleriyle çarpışmaya başladı. Okyanusun üstüne kara bir yağmur indi. Gök gürlemesi ve yıldırım, uçsuz bucaksız denizi kudurttu. Suların öfkesi kabardı. Yukarıdan gelen ses çok yüksekti . Aşağıdan gelen ise daha da yüksek... Hava ağırdı. Kaçacak hiçbir yer yoktu.

Hiç-bir-yer...

Sadece müthiş var olma isteğim sayesinde, zar zor hayatta kaldım.

Düğün gecemize bir hayvanın açlığıyla başlamış ve doymuş olarak bitirmişti. Keskin sabah zili acı acı çaldı ve ben korkmuş, ürkmüş bir kuş gibi yerimden fırladım.

O gece uyumuş muydum, yoksa bu bir tür ölüm müydü? Oysa düğünümü nasıl da kutlamıştık... Tüm sevdiklerim neşeyle şarkı söyleyip dans etmişlerdi. Günler öncesinden beni

güzelleştirmek için her türlü yola başvurulmuştu. *Peki ne için?* Bir büyücü gibi onu baştan çıkartıp bu çılgınlığı ve zalimliği üzerime salmak için mi?

Bütün bunlar şimdi çok korkunç görünüyordu.

Hazırlıklar, âdetler, tören ve kurban ediliş. Yeryüzündeki bir tanrıya kurban. Benim hayatım üzerine bir sözleşme imzalanmıştı. Maddelerini kaderimiz belirlemiş, ailemizin ve toplumun kurallarıyla da mühürlenmişti. İlk gecemiz ise, bu sözleşmenin başlangıcı olmuştu. Bu, dünyanın her köşesinde tekrar tekrar yaşanıyor muydu? *Bu annemin de başına gelmiş miydi?*

“Namaz kılar mısın?” diye sorduğu sırada alçak sesle ağlıyordum.

Büzüldüm.

Canım acıyordu ve donakalmıştım.

Hangisi daha kötüydü bilmiyordum.

Kekeleyerek “Bazen” dedim ve bu itirafımdan utanç duydum.

“Namazı kaçırmaya hiçbir şey mazeret olamaz. Benimle birlikte olduktan sonra banyo yap ve saçlarını yıka. Temizlenmeden dışarı çıkmak haramdır. Eğer temizlenmezsen, dokunduğun her şeyin yıkanması gerekir” diye emretti.

Sendeleyerek banyoya gittim. Duşun altında durup, kanın suyla karışıp pembeleşerek ayaklarımın altında birikişini seyrettim. Annem için hıçkırıklarla ağlarken, ağrılar içindeki vücudumu hissettim ve çektikleri yüzünden onu okşadım.

“Anne, canım annem, beni nereye yolladığını biliyor musun?” diye inledim. Yıkayıp vücudumu çılgıncasına fırçalıyor; kendimden delicesine nefret ediyor ve üzüntüyle seviyordum.

Giymem için özenle hazırlanmış yeşil brokar elbise artık

gözüme hiç de güzel görünmüyordu. Mücevherler ise taşlara benziyordu. Yeniden bir gelin gibi görünmek üzere kurlandım, ağladım, giyindim ve boyandım.

Döndüğümde odadan çıkmıştı.

Kız kardeşi içeri girdi ve üzerine bekâretimin kanıtlarının sıçramış olduğu beyaz yatak çarşafını topladı ve yanına alarak dışarı çıktı. Utanmış bir halde, bir bardak süt, bir yağda yumurta, tavuk körisi ve bir *paratha*'nın karşısına oturdum, ama yiyemedim.

Karanlık ve ölümü hatırlatan odanın sağına soluna bakındım ve yatağın geniş bir mezara benzediğini fark ettim. Karayolanın başlığı, mezar taşı gibi yükselmekteydi. İstündeki zarif oymalar ise, benim mezar kitabem gibiydi. Karmaşık hayvan motifleri dokunmuş halı ise bir mezbahaya benziyordu. Kırmızı koltuk ve sandalyeler, duvarları çevreliyordu. Bunların önünde bir masanın üstünde, dünden kalan gül çelenkleri yığılıydı ve ölüm gibi çürümektedirler.

Görümcem yine paldır küldür içeriye daldı.

“Gidelim. Amma Sain seni bekliyor” diyerek, beni bir bohça gibi tutup dışarıya çıkardı.

Yürümek öylesine eziyetliydi ki, bacaklarım birbirine sürttüğünde dayanılmaz derecede şiddetli bir acı dalgası bütün vücudumu kaplıyordu. Uzaktan, Amma Sain'i gördüm. Etrafı, avlunun çevresinde geniş bir daire halinde *charpa*'lar üstünde oturan, renkli kıyafetler giyinmiş kadınlarla çevriliydi. Dairenin ortasında ise, çamur rengi paçavralar giymiş yüzlerce kadın, yerde oturmaktaydı.

Gelişim heyecan uyandırdı.

Bir anda, zenginiyle fakiriyle bütün kadınlar, ayaklarıma dokunmak için koştular. Öyle ki, kayınvalidemin yanına vardığımda, yeni statüm hakkında deneyim kazanmıştım bile.

Amma Sain beni sevgiyle karşılıadı ve yanına oturttu. Ama oturmak imkânsızdı. Marasan'lar *dholkî*'nin vuruşlarına uyarak, en yüksek sesleriyle düğün şarkıları söylüyor, *charpai*'lerde oturan kadınlar ise onlara para atıyordu.

Amma Sain'in varlığı etrafa güç yayıyordu. Sesi de, uzun boyu ve geniş omuzları kadar buyurgandı. Açık renk teni ve beyaz saçları, şifon bir peçenin ardından parıldıyordu. O eliy-le çağırırdıkça, kadınlar sırayla yüzüme bakmak için geldiler. Başımın etrafına buruşuk paralar taktılar ve yedi oğlum olması için dua ettiler. Başım aşağı fazla eğildikçe, görümcele-rim tekrar kaldırıyorlardı.

Gözlerim kapının eşiğinde ayakta duran, kartal gibi bir ka-dına takıldı. Sanki bu onun göreviymiş ve sanki herkes bir suç işliyormuş gibi, insanları izliyordu. Misafirlerden biri çeyi-zimle ilgili bir soru sorup, Amma Sain de kesin bir tavırla onu susturduğu sırada, etrafı izlemeye ara vermek zorunda kal-dım.

Sonunda yerde oturan kadınların kalkmalarına izin verildi.

Pir Sain öğle yemeğine gelene kadar epey zaman geçti. Kartala benzeyen kadın haricinde herkes dağıldı. Amma Sa-in hizmetçilere işaret edince, hemen dikdörtgen bir masa or-taya geldi ve birkaç dakika içinde yiyeceklerle donandı. Ko-cam yanıma oturdu ve ben bir parça ekmek koparıp köriye batırırken, o dua etmek için ellerini kaldırdı. Bakışları başımı tabağıma doğru eğen yer çekimi gibiydi.

Niye böyle bakıyordu?

"Yemekten önce ellerini yıka" diye emretti ve kendimi kalp çarpıntıları içinde, duvarın yanındaki muslukta buldum.

Öğle yemeği çilesi bitince, "İçeri gel" dedi ve sabahki coş-kunun yerini korku aldı. Başım öne eğik, onu izledim ama Amma Sain'in yanına gitmek istiyordum. Eve, anneme git-mek istemiyordum. Ölmek istiyordum. Başka herhangi bir

yerde olmak istiyordum ama onun arkasından yürüyordum.

Tekrar bir kâbusun pençesindeydim ve artık vücudumun hangi parçasının hangisi olduğunu ayırt edemiyordum.

Onun altındaydım, korkuyordum ve eğer tüm kadınlar bu işkenceden geçiyorlarsa, hâlâ niye kızlarını evlendirmek istediklerini merak ediyordum. Kimse bu konuyu benim yanımda konuşmamıştı ama hiç kimse de böyle korkmuş görünmemişti. Bu deliliği nasıl atlatıyorlardı? *Neden bu korkuyu annemin yüzünde hiç görmemiştim?*

Beni yüzü koyun çevirdi ve çığlıklarımı kontrol etmek için yatak çarşafını ağızıma tıktı. Acı ile parçalandım.

Hergün aynı şey ve bütün bir hafta geçip gitti.

Aşk anlayışımın yanlış olduğunu fark ettim. Her şey çok farklı olmuştu. Ben, seyrettiğim filmlerdeki gibi âşıkların birbirleriyle konuştuklarını, güldüklerini ve birlikte şarkılar söylediklerini düşünmüştüm. Okulda öğrendiğim hiçbir şey doğru değildi. Şiirler, tutku ve aşk mektupları hep yalandı. *Yalancılar*; kısık sesle küfrettim. Gençleri aldatıyorlar. Anlatılanlarla gerçekleşenler arasındaki karışıklık çok açıldı.

Nereye kaçabilirdim?

Anneme ağlamak için kendi içime kapandım.

Un değirmeni olan teyzemin kızı, altı yaşındaki oğluyla birlikte beni ziyarete geldiğinde öyle mutlu oldum ki, kartal kadının uğursuz varlığına rağmen, yüzüm sevinçle ışıldadı. Göğsünde kavuşturduğu kolları, sırtındaki kamburu ve öne doğru çıkarttığı kafası ile, üzerime atlamaya hazır koca bir akbabaya benziyordu.

Ben nereye dönsem, onun da orada olduğunu fark ettim.

Kuzenim "Çok mutlu görünüyorsun Heer" deyince, gülümsemem kayboldu. Ama annemin hatırı için hemen kendimi topladım. Etrafa yapay gülüşler dağıttım ve o hediyeleri aç-

tıkça yalandan heyecanlanmış gibi davrandım. Getirdiği ipek takım, cam bilezikler ve kül tablası için defalarca teşekkür ettim ve ona gayri tabii bir şekilde sarıldım ve öptüm.

Duvarın kenarındaki musluğun altında bileklerime sabun sürüp, yeni cam bileziklerimi takarken Pir Sain içeri girdi. Kuzenim ve oğlu, onun ayaklarına dokundular. Bir süre rahatsızlık içinde ayakta durduktan sonra aceleyle çıkıp gittiler. Ben hâlâ üzüntüyle geçip kayboldukları kapıya bakıyordum ki, Pir Sain ellerimi masanın üstüne koymamı buyurdu.

Bir an için bilezikler kolumdaydı. Bir an sonra ise, Pir Sain'in eli havaya kalktı ve bir balta gibi bileziklerin üzerine indi.

Bilezikler parçalandı ve etrafa saçıldı. Keskin cam parçalar bileklerime girdi. Bir aslan kükremesi duydum ve benim kötü ailem hakkındaki bir cümlenin bazı parçalarını duydum.

Kafam sallanıyordu. İzler giderek kızarıyordu.

Yediğim ilk dayak, herkesin gözü önünde başladı ve içeride bitti. Evlenmemin mümkün olduğu bir erkeğin yanında *tesettüre* uymayarak Allah'a itaatsizlik etmişim. Ama o sadece altı yaşındaydı. Annem bu kül tablasının bana ulaşmasını neden engellememişti? Böylesine liberal bir hediye ne anlama geleceğini kesinlikle bilmesi gerekirdi.

Duşun altında ağlarken, babam sinirlendiği zaman annemin nasıl da korktuğunu hatırladım. Eve gelen yaşlı temizlikçi kadın da sık sık dayak yediği için şikâyet ederdi ve annem babama onun kocasını uyarmasını söylerdi. Babamın da aynı şeyi yapıyor olmasının hiç önemi yoktu.

Annem yüzlerce bahane öne sürerek hemen kendi kocasını savunacak, "İşteki gerilim, mali kaygılar, sosyal baskılar ve yanlış anlaşılmalarda onun böyle patlamasına yol açıyor" diyecekti. Ama babamın öfkesiyle ilgili olarak her zaman Allah'a sızlanırdı.

Yaptıkları nedeniyle kimse babamdan nefret etmezdi. Sa-

dece, ona erkek olarak doğması nedeniyle Allah tarafından verilen öncelikleri kullandığını düşünürdük. Babam sık sık "Onurunu korumak için, otoriteni kullanmaya hakkın vardır" derdi. Ama, annemle babam, kendi aralarında konuşur, güler ve şakalaşırlardı da. *Peki bu bana neden olmuyordu?*

Bilezikler bileklerimde iz bıraktı.

Bundan sonra, Pir Sain'in korkusu içimde derinlerde bir yerlere yerleşti. Bir daha asla ona bakmaya cesaret edemedim; bana bakmadığı zamanlarda bile... Sadece ellerinin büyük ve kare olduğunu biliyordum. Parmakları uçlara doğru incediyordu. Baş parmakları hariç tüm parmakları, üzerlerine kutsal ayetler kazınmış taşlardan yapılmış mühür gibi yüzüklerle doluydu. Bir bileğine, üzerinde dua oyulmuş bir kayış takıyordu. Diğerinde ise karmaşık bir saat vardı. Bir elinde, her akşam diğer bütün kıyafetleriyle birlikte değiştirdiği, beyaz pamuklu bir mendil taşıyordu. Diğer elinde ise boncukları kutsal topraktan yapılmış bir tespih oluyordu. Yas gününde bu boncukların kanadığı söylenmişti. Sürekli tespih çekiyordu. Sinirli olduğu zamanlarda daha hızlı çekiyordu, en ağıza alınmamış küfürleri ve en rezil tehditleri savuruyordu. Tespihi sadece akşamları ya da birisini döverken veya yemek yerken bırakıyordu.

Kolalı beyaz bir *shalwar kameez*'in üzerine daima, omuzlarında Allah'ın doksan dokuz adı işli olan, yeşil bir *chaddar* giyerdi. Kışın, bunun altında yün bir şal olurdu. Kollarına bağlanmış ve boynunda asılı gümüş kakmalı ve siyah bir ipe dizilmiş atalarından kalma muskalar vardı. Deri ayakkabılarının uçları yukarı doğru sivrilerek kıvrılıyordu ve beyaz çoraplarının üstünde sıkıyormuş gibi duruyorlardı.

Bütün vücuduna sürdüğü misk, onun için özel olarak hazırlanmıştı ve kokusunu asla değiştirmezdi. Bu koku, Pir Sain görünmeden çok önce onun gelişini haber verirdi ve o gittikten sonra da uzun süre kalırdı.

Her şey Pir Sain kokuyordu.

Başına büyük, siyah türbanını geçirdiği anda uğursuz kişiliği daha da kuduruyordu. Türban giyişi, aynı kralın her gün taç giyme töreni yapması gibiydi. Sırtı öylesine dikti ki, olduğundan uzun görünüyordu; sanki Allah'a başkalarından daha yakınmış gibi... Ve öylesine yavaş yürüyordu ki, onun herhangi bir sebeple acele ettiğini hayal bile edemiyordum.

Odamızı yaşlı dadısı Dai temizliyordu. Başka kimse, Pir Sain'in izni olmadan, içeri giremezdi.

Perdeler de camlar da asla açılmıyordu. İçerisi daima karanlıktı. Gündüz olduğunun hiç bir belirtisi yoktu. Sabah zili çalar çalmaz ışıklar yanardı.

Burada vakit her zaman akşamdı.

Kocamın yaptıklarına göre saatini ayarlayabilirdin. Oda-dan çıkması, on yıllarca önce belirlenen zamanı, bir dakika bile geçmezdi. Gün ışıırken dışarıda olurdu. Öğle yemeği için geri döner, sonra benimle yatağa girer ve güneş batmadan bir saat önce avluda belirirdi. Dışarıda, ricada bulunmak için gelenlerle bir bardak çay içer, erkeklerle akşam yemeğini yer ve tekrar, benim için, geri gelirdi. Gece yarısı ise horluyor olurdu.

Gerçek dünya, bu cehenneme nüfuz edemezdi.

Duvarlar gökyüzüne doğru yükseliyor ve yaşamaya mahkûm edildiğim bu meydanın etrafını çevreliyordu. Meydanı kuşatan sınır duvarlarının etrafında kurumuş bir çiçeklik, ortasında ise, katı betonu kırarak fışkırmış ve kolları çevreye yayılmış bir ağaç vardı. Kocamdan önceki üç *pir*'in bu ağacı sökmeyi denemiş olmalarına rağmen, onun, doğanın insan otoritesine karşı direnişinin bir simgesi olarak, yeniden büyüdüğünü duymuştum.

Giriş kapısından başka, dışarıya çıkış yoktu. O kapı da, alçak tuğla bir duvarla, gözlerden gizleniyordu. Şeyh'in bö-

l mleri, Amma Sain'in bölümleri ve iki boş oda, asıl meydana dibindeki kapalı bir verandaya açılıyordu"Avlunun sol tarafında, sazdan yapılma tavanı a la kaplı, mutfak vardı " Kiler odaları ve diğer pek çok boş oda ise sa  taraftaki başka bir kare avluya açılıyordu. Avlunun arka kapısı s rg l yd . Yan kapısı ise direk olarak mezarlara açılıyordu.

 amurla sıvanmış meydanı turlamaya başladım.

Tekrarlıyor, ısrar ediyor ve tasdik ediyordum ki "Benim dünyam, Allah'ın onu yarattığı şekilde, yuvarlak. Onu, herkesin dünyası gibi yuvarlak yapacağım." diyordum.

Durmadan dönüyordum. Her gün, bacaklarımın, saatin akrebiyle yelkovanı gibi hareket ettiklerini hissedene kadar turluyordum.

Zamanın geçişi gibi...

Kısa zamanda Haveli'nin ikinci hanımı olmuştum. İlki daima Amma Sain olacaktı. Kocam hariç, hiç kimse Amma Sain'in emirlerini bertaraf edemezdi. Kocamın da böyle bir şey yapması hiç gerekmemişti. Zaten Amma Sain'in tüm talimatları, kocamın istekleri doğrultusunda olurdu.

"Bir kadın dul kaldığında, oğlu kocasının yerini alır. şimdi burada sultan sensin ve ben de sana yol g stermeliyim. Bir koca, karısının kudretini görmek ister; annesinin değil" demişti.

Annemin bu konudaki saplantısını düşündüm. Bu evrensel bir soruna benziyordu. Bir kadının mevkii, her zaman kocasına ba lıydı. Zengin ya da fakir olması fark etmiyordu. Kadın daima babadan kocaya, sonra da oğluna devir oluyordu. Ve ben bu yolculuğun ikinci aşamasındaydım.

AS bana, kahvaltı servisi yapılana kadar mutfakta kalmamı söyledi. Her sabah odamdan  ıktı ımda, kartal kadını, beni bekler buluyordum. Bütün günü vücudunun a ırlı ını bir aya ından diğerine aktarmadan öylece dikilerek geçiyordu.

Gözlerini kapatmadan ve hiç gözden kaybolmadan, akşam olup ben odama giderken bile hâlâ aynı pozisyonda duruyordu.

Sabahki işim, 5 - 10 misafir için *khaas* kahvaltı tepsilerini denetlemektir. Yağda yumurta, iki paratha, et veya tavuk köri-si; tepsi örtülerinin üstündeki porselenler içinde ikram edilirdi. Örtüsüz 60-70 tepside de, sıradan misafirlere, haşlanmış yumurta, bir chapaati ve bir bardak çay verilen *aam* tepsilerine talep her zaman daha fazlaydı.

Giriş kapısını perdeleyen kısa tuğla duvarda duran bir kadın, mutfağa kadar gidip gelen bir insan zincirini yönetiyordu. "İki Khaa, on tane aam" diye en yüksek sesiyle bağırır ve avlunun ortasında duran bir başka hizmetçi de onun sözlerini tekrar ederdi. Bir başkası da, iki kadının ellerinde dolu üst üste iki tepsiyle dışarı koştukları mutfağın kapısında durup, söylenenleri bir kez daha tekrar ederdi. Giriş kapısının dışında, erkekler tepsileri alırlar ve başka bir adam da yeni siparişleri verirdi.

Hizmetkârlar şehir pazarındaki tüccarlar gibi atışıp tartışıyor olsalar da, günün bu saati benim için, kocam evdeyken herkesin üstüne çöken korkunç sessizlik anlarından çok daha huzurluydu. Kurulu bir düzenin içine düşmüştüm ama bu monotonluktan da, tahmin edilemeyenden korktuğum kadar korkmaya başladım. Burada her şey kalıcıydı ve hiçbir şey değiştiremezdi. Yeni yöntemlere ihtiyaçları yoktu. Sadece devamlılığı sağlamak için ek hizmetçiye ihtiyaçları olabilirdi.

Aynı alçak tabûrenin üstünde oturarak birkaç ay daha geçti. Taa ki, hizmetçilerin bağırıışları kafamda zonklamaya başlayana ve sırtımdaki ağrıdan duramaz hale gelene kadar. Bütün bunlardan yorgun düşmüş halde vücudumu düşün altında serinletmek için mutfaktan çıktım.

Cheel, kartal kadın, adımlarımı gözleriyle izledi.

Pir Sain aniden içeri girdiğinde, ben saçlarımı örüyordum.

“Görev yerinde yoktun” dedi.

“Çok sıcak geldi, *sain*. Banyo yapma ihtiyacı hissettim, *sain*” diye kekeledim.

Kolumu yakalayıp beni avluya sürükledi ve yere itti. Ayağa kalkana kadar da tekmeledi. Sonra tekrar yere düşene kadar iteledi. İtilerek ve tekmelenerek mutfağa kadar gittik.

“Hamuru yoğur. Öğlen ve akşam yemeklerini hazırla. Sütü kaynat ve yarın sabah için kahvaltıyı hazır et. Hiç kimse-den yardım almayacaksın” diye buyurdu.

İki hizmetçi başımda nöbet tuttu. Gün batımında onların yerini yenileri aldı.

Cheel ise daima başımdaydı.

Bütün benliğimi aşağılanmışlık duygusu kapladı. Her gün ayaklarıma dokunmak için eğilenler, şimdi, ceza hücremin önünden alay ederek geçiyorlardı. Pek çok gerçek açığa çıkıyor, rüyalar parçalanıyor ve pek çok eski düşünce artık kayboluyordu. Açılan yanaklarımdan gözyaşlarım akıyordu. Bütün bunların sebebi, güvende olmak için rahminde kıvrılıp yatmaya can attığım, annemdi.

Annem nereye gitmişti?

Niye beni görmeye gelmemişti?

Niye mektup bile yazmamıştı?

Beni kurtarması için Bhai'yi çağırdım, çaresizlik içinde babama seslendim. Ruhlar her yerde olduğuna göre, babam da burada tam yanımda olabilirdi. “Kurtar beni baba, beni ondan kurtar” diye seslendim.

İçimi, bu kadar çok yemeği, bu kadar kısa zamanda nasıl hazırlayacağım endişesi kapladı. Öğle yemeği bitti. Akşam yemeği bitti. Bu gece, Pir Sain benimle beslenmeyecekti. Buna sevindim ama sonra içimi üzüntü kapladı.

Annem niye yazmamıştı?

Niye beni görmeye gelmemişti?

Aylar önce Amma Sain'e "Anneme beni görmeye gelmesi için ne zaman haber yollayabilirim?" diye sormuştu.

"Yerleştiğin zaman kocan yollayacaktır." diye cevap vermişti.

"Annem için onunla konuşabilir misin?" diye defalarca sormuştum.

"Tabii ki hayır" diyerek terslemişti. "Gelmesine ne zaman izin vereceğine kocan karar verir" demişti.

Mutfak çok sıcaktı ve yalnızlık da çok kesin. Henüz yeni başlamış olmasına rağmen, benim için hayattan bekleyecek hiçbir şey kalmamış gibiydi. Bu sonsuza dek sürecekti miydi? Yarın sabahki kahvaltı için hamur yoğururken, "Evet, Evet" diye ağladım. Her şey bunun sadece geçip giden bir gece olmadığını, sonsuza dek süreceğini doğruluyordu.

Sabah namazı için mutfaktan çıktım ve aceleyle geri döndüm. Yakında kalkacak ve her şeyin mükemmel olmasını bekleyecekti. Benim cezam onun ruh halini yansıtıyordu. Sessizlik, ölüm riski gibi yapışmıştı.

Birden onu arkamda hissettim.

Konuşunca, sanki elektrik akımı verilmiş gibi yerimden sıçradım. "Bugün hiç yardım almayacaksın. Hiçbir hata hoş görülmecek" dedi.

Khaa ve aam tepsileri için talep başladı. Daha önce hiç, sadece iki elim olduğu için yetersizlik hissetmemiştim. Zamana karşı yarışıyordum. Maşrapayla çay koyuyor, kepçeyle köri boşaltıyor, paratha yapıyor, ellerimi yakıyor ve bağıırıyordum. Yağda yumurta pişiriyor, haşlanan yumurtaları sudan çıkartıyor, parmaklarını kavuruyor ve yine bağıırıyordum. Hiçbir şey soğumamalı, her şey taze, sıcak ve lezzetli olmalıydı.

Her şeyin tadına bakıyor muydu?

Belki de bir hata yapsam, bir şey olmazdı.

Hayır, hayır, buna izin yoktu.

Yukarıda güneş gökyüzünde yükseldi ve tenimin altında yanan bir ateş gibi, beni baştan aşağıya eritti. *Bu cehennem miydi?* Allah tarafından, beni pis bir sokaktan kaldırıp ayrıcalıklılar arasına yükseltmek ve sonra da bir böceğe indirgemekle mi görevlendirilmişti? O Allah mıydı? Tahmin edilemez ve açıklanamaz...

Sonunda gün bitti.

Pir Sain beni aldı.

Odasına girince, yüzünü astı. Başka bir günah mı işlemiştim? Kokumdan iğrenmişti. Mazeretim olduğu halde söyleyemedim ve donakaldım. "Önemli değil" deyince içim minnetle doldu. Bugün, Allah bağışlayıcı, merhametli ve nazikti.

Ama bana doğru ilerlemesi, ilk geceki titremeleri ateşledi. Duygularımı körelten o ağır misk kokusuna şükürler olsun... Göğsündeki sık ve kara ormana gömülmüş halde nefes almazken, benim için zaman durdu. Vücudundan sanki çürümüş gül kokusu fışkırıyordu. İzerimden kalkarken, beni serbest bırakıyordu ama benyine de, hâlâ kapana kısılıyım.

Evlerine gidebildikleri için, hizmetçiler bile benden daha şanslıydı. Beş dişi kedi de benim kadar tutsaktılar belki ama, onlar bile, Pir Sain'in önünden gizlice sıvışıp ortadan kaybolabildikleri için bana göre şanslıydılar. Bu benim için mümkün değildi. Pir Sain'in yerine, kedileri çocuklar yakalıyordu. Onları kuyruklarından çekiyor ve oyuncak eksiklerini kedileri avluda yarıstırarak gideriyorlardı. Kedilerin arasında hiçbir erkek kedi olmadığını fark ettiğimde çok şaşırmıştım.

Dadı bu gözlemime ve şaşkınlığıma güldü ve "Son olarak, bacadan gizlice kadınların bölümüne girmeye cüret eden bir

billa gördüğümde, şöminede ateşe verilmişti. Küle dönen *billa*, yanmış odunlarla birlikte plastik bir kabın içine süpürüldü ve pis tuvalet çukurlarına döküldü." diye anlattı.

Haveli'de kadınlar çoğunlukta olmasına rağmen, iki kadının bir erkeğe eşit olduğu hükmü, sayımızı yarıya indiriyordu. Daha binlerce nedenden dolayı, sayımız daha da düşürülüyor ve sonunda sıfırlanıyorduk.

Amma Sain bana evin hanımının diğer kadınlarla arasına mesafe koyması gerektiğini söylemişti. Çünkü Şeyh evin hanımı ile diğer kadınlar arasında hiçbir türlü yakınlığı onaylamıyordu. Oysa hizmetçiler kendi aralarında konuşup şakalaşabiliyorlardı. Düşük statüleri sayesinde, bunları yapmalarına izin veriliyordu.

Benim örnek almam gereken kişi ise Amma Sain idi. Bu da bana konuşacak kimse bırakmıyordu. Şafak vakti gelen sayısız sinekle birlikte, haberler Haveli'ye sızdı ve etrafta vızıldamaya başladı. Hiçbir şeyi tartışmadığım için, her şey bitmek tükenmek bilmemecesine, içinde hiçbir sınırlama ve yasaklama olmayan kafamda çalkalanıyordu.

Pir Sain'in ilk eşinin, düğün gecesi kalp yetmezliğinden öldüğünü öğrendim. İkinci eşi, ertesi günü görece kadar yaşamıştı ama çıldırmıştı. İçinden çıkmaya niyetli görünmediği bir sinir krizine girmiş ve iki gün sonra titreyip sarsılarak ölmüştü. Kocamın beni umutsuz haldeki annemin kanatları altında görene kadar, yeniden evlenmeyi istemediğini de duymuştum.

İki karısıyla benim aramda başka kadınlar olmamış mıydı? Bu da sonsuza kadar dudaklarımda vızıldamaya mahkûm bir başka soru muydu? Hiçbir şeye izin verilmeyen bir yerde, her türlü şeyi düşünme özgürlüğü, sonunda, karmaşık bir hayal kırıklığına dönüşüyordu.

İfade edilemeyen düşünceler parçalanıyordu.

Yeni düşünceler, eskilerin üzerine ekleniyor ve kafamdaki yığının ağırlığı dilime çöküyordu. Sessizliğim sona erdiğinde, felce uğramış kelimelerin gerginliğini hissedebildim.

Kadınlar arasında, kim olduğu belirsiz erkeklerle ilgili hikâyeler de yaygındı. En sık duyulan ise o gün köylü bir çocuğun eşcinsellikle suçlanıp dövülmesi olurdu. Erkek çocuklar, anırıp tekmeler atan bir eşeği tarlada bağlayıp, çete halinde sırayla tecavüz ettiklerinde, herkesin bu sapıklıkla sadece bağırıp, gülüp, alay ediyor olmasına karşın, eşcinselliğin böylesine sert biçimde lanetlenmesine ve buna küfürler edilmesine şaşırmıştım.

Sessizce *tövbe*, *tövbe* deyip, dolanıyordum.

Amam Sain beni "Burada kimseye güvenemezsin. Yaptıklarını Pir Sain'e haber vermeyecek hiç kimse yoktur. Ve seni ben kendim izleyeceğim." diye uyardı.

Kayınvalidemin casusları, herkesin en ufak hatasını, hemen ona yetiştiriyorlardı. Suçlananları topluyor ve cezalandırıyordu. "Böylece her yanlış henüz büyümeden kısıtılır. Sadece ciddi konular oğluma duyurulur." demişti.

Ama benim her hatam ciddiydi.

Benimle ilgili hiçbir şeyi oğlundan gizlemiyor ve "Sen onun karısısın ve o kendisinin olan her şeyle kendisi ilgilenir. Eğer onun isteklerini en önde görürsen, tam onun istediği gibi biri olabilirsin." diyordu.

Hiçbir arkadaşın olmadığı bir dünyada, iyilik de yoktur.

Hizmetkârlar benim düşmanımdı.

Aynı güçlükleri paylaşıyor olsak da arkadaş değildik. Hayatta kalmak, Şeyh'i kızdırmamak demekti. Bu yüzden herkes sadece ona sadıktı.

Özellikle de Cheel, kartal kadın.

Avludaki her türlü hareketi izlemekten başka görevi ol-

maksızın, bir gölgede soğuk ve hareketsiz dururdu. Hiç kimseyle konuşmazdı. Amma Sain'le bile. Varlığı, sadece Kıyamet Günü'nde konuşacak olan ölümlere benzetilebilirdi.

Ama Pir Sain'in yanında her şeyi söylerdi.

Pir Sain'in eve dönme vakti geldiğinde, giriş kapısının önündeki tuğla duvarın yanındaki yerini alır ve Pir içeri girer girmez, dudakları oynamaya başlardı. Ve bunu her zaman bir'katliam takip ederdi.

Bu ezilmiş insanların, kendileriyle aynı durumdaki diğer insanları ezerek güç kazandıklarını fark ettim. Bu onların kendi mahkûmiyetlerini kabullerine yardımcı oluyordu. Ve kapana kısılmış insanların yapabileceği en kolay şeydi bu.

Güvenliğim için, daha da kendi içime kapandım.

En ufak bir hatayı önlemek için alınan tüm önlemlere rağmen, günlük davranışlar bile vahşeti harekete geçirmek için güçlü bir kaynaktı. Kocama onu hiç ilgilendirmeyen şeyler bile söyleniyordu. Her şey çarpıtılıyor ve önemli bir konu haline getiriliyordu. Yalanlar üretiliyordu. İftira ve entrika ise her yerdeydi. Önemsiz her şey; süt dökmek, elbisesindeki bir leke, ihtiyacı olduğunda bulunamayan bir şey, fazla pişmiş sebzeler, az pişmiş et, hepsi suçtu.

Cezayı beklemenin verdiği dehşet, gerçek acıdan büyüktü. Bir fırtına geliyordu. Sıkı chharri desteleri, khajji'nin ince ıslak dalları ya da date tree (bir tür ağaç) onu getirecekti. Onları bir arada tutan ip çözüldükçe, suçlu kendini kaybediyordu. Taa ki, nefes nefese bir halde, deliliğin dalgalarına kapılana kadar.

Olayların ne şekilde gelişeceğini belirsizliği, insanları hep endişe içinde bırakıyordu.

Burada, önüne gelenle yatıp kalkan pek çok kadın bulunmasına ve seks çok yaygın olmasına rağmen, hiç hoş görül-

müyor, müsamaha gösterilmiyordu. Pek çok akşam, ufak bir hatanın şikayet edilmesi ile başlıyor ve ahlâki disiplin uygulaması ile bitiyordu.

Bir akşam, Pir Sain, korkunç bir ışıkla seğiren şişmiş gözleriyle, "Seni baş aşağı çevirip derini yüzmeden önce anlat..." diyerek bir kadını konuşturdu ve katliam bir kadından diğerine geçerek devam etti. *Chharri*'nin dönüşü, kadınların bildikleri ya da o anda hatırladıkları her şeyi ağızlarından kaçırmalarını sağladı. Kadın "Şişman Moti'nin, kocasının yeğeniyle ilişkisi var, *sain*. Kocasını bunu öğrendi ve onu dövdü, *sain*." diye anlattı.

Chharri'nin acısıyla zıplayıp duran, Pir Sain'e kendini beğendirmek ve öfkesini Moti'ye yöneltmek isteyen kadın "Daha saygısız olamazdı, *sain*. Kocasının yeğeniyle kaçmayı planlıyor. Benim bununla bir ilgim yok, *sain*. Allah ve Peygamber adına yemin ederim." diye devam etti. Bir kırbaç darbesi daha yedikten sonra, "Onun pezevenkliğini kimin yaptığını biliyorum. Bildiğim için beni affet *sain*." dedi.

Daha sonra pezevenklik yaptığı ileri sürülen de getirildi.

Bir yaprak gibi titreyen kurban, hemen bir tanığa dönüşmüş ve "Bir tek ben değilim Sain. Tandoor'daki zayıf kız Sukki de Moti'ye sizin emrinizdeki her erkekle yatması için yardım ediyor." dedi.

İki kız da yerlerde sürüklendi ve merhamet dilendiler. En sonunda, eğer acıyı sona erdirecek tek yol buysa, öldürmek için yalvardılar.

Amma Sain "Akıllıca olmayan şiddet suçluların kendilerini çabuk toparlamasına sebep olur ve onları inatçı ve korkusuz yapar. Ama benim oğlumun davranışları, yanlışları düzelticidir." demişti.

Yeni yöntemler bulmak konusunda bir dahiydi. Artık dünyada onun öfkesinden kurtulmanın hiç bir yolu olmadığını

anlamama rağmen, kendimden daha da çok ödün verdim. Herkes onun kurban için üzülebileceği ümidini taşırdı. Ama bu hiç olmadı.

Hamile kaldığımda da benim için hiçbir şey değişmedi. Sadece yüküm ağırlaştı, şiddet riski daha korkutucu oldu ve görevlerim daha da dayanılmaz hale geldi. Pek çoğuna ihtiyacım olmasına rağmen, etrafımda tek bir şey için dua ediyorlardı. İnsanların yakınından geçtiğimde "Allah şeyhimize bir oğul bahşetsin. Bundan sonra da altı tane daha." diyorlardı.

Bir gün, kalbimdeki mutsuzluğun ve hayatımdaki çılgınlığın ortasında, daha önce hiç görmediğim bir kız mutfağa girdi. Kirli tabakları topladı ve bana gülmeden gülümsedi.

Sanki "Göz açıp kapayana kadar döneceğim." der gibi bana göz kırptı. Onu kimse duymamasına rağmen ben duydum.

Kara derisi yüzünden ona *Kaali* diyorlardı. Amma Sain onu ahçının yardımcısı yapınca, kendini öyle çabuk kanıtladı ki, kısa sürede her şey için ona ihtiyaç duyulur oldu. Denetleme görevimden nefret etmeme rağmen, onunla olmak için mutfağa koşarak gidiyordum.

Artık annemin özlemini çekmiyordum.

Ne zaman birlikte dursak bir elektriklenme oluyordu. Kaali'nin geyik gözleri dans ediyordu. Gülüşler yerine havai fişekler patlıyordu. Yanaklarına dağınık saçları dökülüyor, uzun örgüsü sırtında yılan gibi bir taraftan diğer tarafa sallanıyordu. Kaali'nin hareketleri çok çabuk değişiyordu. Hareketlerini önceden sezemiyordum ve reaksiyonları da sınır tanımıyordu.

Amma Sain ona başka bir iş verdiği zaman yaşlı kadından nefret ediyordum. Ama Kaali'nin uzaktan gelen kahkahasını duyunca, boğazındaki zillerin çınlaya sesi bir an için

içimdeki kederi bastırıyordu.

İş bir oyuna dönüştü.

Kaali sanki hoş sesli bir enstrüman çalar gibi çalışıyordu.

Fakirdi ama aslında zengindi.

Zengindim ama aslında fakirdim.

Kaali benim öyle olmak için can attığın gibi biriydi.

Bizi etkileyen her şeyin gözlerimizde yansıdığını fark edince, gözlerimizle anlaşılmaya başladık. Cheel'in devamlı takibi altında bile. "Yakınımda kalır mısın?" diye sorar gibi baktığımda, cevap olarak "bundan daha iyi ne olabilir ki?" der gibi kaşlarını kaldırırdı.

Güler "Anlayacak" diye düşünür ve onun düşüncesiyle bile paniğe kapılırdım. Beni yatıştırır, "Kalbine giremeyen bir erkek, gözlerine de giremez" dercesine bakardı ve ben rahatlardım.

Kaali bazen benim muhteşem kıyafetlerime öyle bir bakardı ki, bütün bunları hemen orada ona vermek isterdim. Ama "Sen bir tavuskuşusun. Ben ise aptal, kahverengi bir devekuşuyum" dercesine, kollarını sağa sola sallayarak beni, imkânsız olanı yapmaktan alıkoyardı.

Ev işlerinin dili konusunda öylesine uzmanlaşmıştık ki, kepçeyi kazanın içinde daha hızlı ve sesli karıştırdığım zaman, Kaali'nin ne dediğimi anladığına emindim. Ve Cheel'in de anlamadığına.

Kaali'nin başka bir iş için gitmesi gerektiğinde, geri dönmesini bekler ve geç kaldığı için kaşlarımı çatardım. Eğer keyfi yerinde değilse, tabakları kafasının üstüne dizer ve bana ilgi göstermeden mutfaktan çıkardı. Benimle barışmaya karar verdiği zaman, ben bir türlü teselli olmazdım ve Kaali, kapıları ve tavaları üst üste yığıp, bir tekme atıp, gürültüyle yıkarak zorla dikkatimi çekene kadar da yumuşamazdım.

Amma Sain'in yanına götürölüp, bu kötü davranışı yüzünden tokat yedikten sonra yanıma geldiğinde de somurtur ve çektiği acıdan beni sorumlu tutardı.

Oyun oynamayı bile becerirdik.

Bir defasında, musluğun altında bir kovaya su doldururken yanından geçtim. Gözlerim akan suya takıldı ve "Bu köy boyunca akan bir nehir yok mu? Banyo yapıp, oyun oynayabileceğimiz bir yer?" diye düşündüm.

Cevap olarak Kaali, kovayı hizmetçilerden birinin başından aşağı boşalttı. Kahkahalarla gülererek, bağırarak kadını ikna etmeye çalıştı, "Hava sıcak ve sen nehirde banyo yapıyorsun." dedi. Ben de gülüyordum. Taa ki Kaali yine Amma Sain'in yanına götürölene kadar. O gün öğleden sonra kocam Kaali'yi dövdü. Buna rağmen Kaali, gözlerimi yakalayıp "Sana nehri getirmenin tek yolu bu değil miydi?" demeyi becerdi.

Bir gün Kaali benim hapisanemden kayboldu.

Bir hafta sonra, babası dergâhı süpürmekle görevli şeyhin müritlerinden birinin oğlu ile evlendirildiğini duydum. Kocasının iktidarsız olduğuyla ilgili haberler yayıldı. Kaali'nin, kocasının yetersizliği nedeniyle hiçbir şey kaçırmadığını bilmeme rağmen, kadınların "O orospu etrafta dolaşırken, burada hiçbir erkek güvende olmayacak." dediklerini duyunca çok öfkelendim.

Onları Amma Sain'e şikayet ettim ama "Bu normal bir şey. Onların Kaali'ye saygı duymalarını bekleyemezsin" diyerek beni tersledi.

Kaali'yi öyle çok özlüyordum ki, başka herkesten şiddetle nefret ediyordum. Özellikle de, bu ayrılık yüzünden ne kadar çok acı çektiğimi biliyor gibi görünen Cheel'den.

Kocama rağmen, bu akbabalardan kendimi kurtarıyor-

dum. Öte yandan, on!ar yerine beni seçtiği için kocama minnet duymaya da başladım. Kavgam hizmetçilerleydi. Pir Sain'le olan cinsel yakınlığım, benimle rekabet edemedikleri tek konu olduğu için, onun karısı olmam, beni tamamen ortadan kaldırılmaktan kurtaran tek sebebi.

Amma Sain "Bir kadın kocasının yatağında kalmayı garantilediği zaman, bunu herkese karşı kullanabilir. Bu bir sanattır." demişti.

"Bütün kadınlar, bir erkeği seksten başka hiçbir şeyin tutamayacağını bilirler. Ama yine de çoğu bunu başaramaz" dediği zaman, söylentileri doğrulamış oldu.

Pir Sain'in ölü sessizliğinin, onun bana yakınlaşmasına asla müsaade etmediğini fark ettiğim için, "ama kocam benimle hiç konuşmuyor" deme cesaretini gösterdim.

Amma Sain "Davranışları da toplumdaki durumuna göre. O sıradan bir erkek değil. Herhangi biri gibi muhabbet etmesini bekleyemezsin. Onu sözleriyle değil davranışlarıyla değerlendirmelisin" diyerek şikâyetlerimi bertaraf etti.

Bir hiçe indirgendiğim bir yatakta, kendime avantaj sağlamam imkânsızdı. Ama orada bulunma ayrıcalığı bile mezarımda bir çatlaktı ve Kaali gittiğinden beri, benimle alay edenlere karşı bir tehdit olarak, bu çatlağı genişletmeliydi. Başımı dimdik tutarak, düşmanlarıma sinsice bakarak ve dudaklarıma yayılmış bir gülümsemeyle, Pir Sain'i yatak odasına doğru izliyordum. Ama içerde kapı kapanır kapanmaz; başımı eğiyor ve ellerimi kucağımda birleştiriyordum. Bana yaklaşıncı, en azından bir katliama daha tanık olmasınlar diye, gözlerimi sıkıca kapatıyordum.

Bir öğleden sonra namaz kılarken "Kaali, Kaali" diye bir ses duydum ve dinlemek için dua etmeyi kestim. Bir hizmetçi bağıırıyordu. "Günde kaç kere yapıyor Kaali? Sıkılmış bir limona dönmüşsün." Bir diğlerinin bağıırışı da Kaali'nin gelişi-

nin yarattığı gürültüye baskın çıktı “Islak bir beze benziyordun. Sanki suyun sıkılmış.” Kahkahaları duyunca, içimden ağlamak geldi. Benim için geri geldiğini biliyordum ve hemen kapıya koştum. Kaali yaklaştıkça, onu çevreleyen kadınlar arkada kaldı.

Kaali’nin gözleri benimkiler kadar ölüydü.

Yüzümdeki ifadeyi fark etti ve güldü; ama sebebi yoktu. Bir zamanlar en ufak bir sebeple patlayan ve taa derinlerden gelen kahkahasının yerini, bana yabancı olmayan bir ifade almıştı. Eğer kocası iktidarsızsa, niye böyle yılmış görünüyordu. Sessizliği aslında öylesine yüksek sesle haykırıyordu ki, hayatımdaki boşluğu doldurdu. Kupkuru ve zayıftı. Saçları dağınıktı. Cildi kurumuş ve sertleşmişti. Topallıyordu. Sırtı eğilmişti. O dimdik vücudu, sanki yerçekimi aşağı çekiyormuşçasına, bükülmüştü.

Her gün öğle vakti geldi ve gün batarken gitti.

Hizmetçiler Kaali’yle alay etmekten asla vazgeçmediler. O ise artık cevap vermiyordu. Elleri bellerinde, bacaklarını iki yana açıp, hep beraber, “Eee, bugünlerde yatağında kim var Kaali?” diyerek alaylı alaylı gülüyorlardı. İçlerinden biri “Tanrıya şükür, benim kocam hapiste” diye bağırdı ve diğerleri de kendi kocaları için endişelenip, üzülmüş gibi davrandılar.

Herkes onun derdini biliyormuş gibi görünüyordu ve bana hiçbir şey söylenmiyordu. Her yerde, her şeyi dinlemeye çalıştım ama Kaali’nin sırrını çözemedim. Bütün bildiğim, Kaali’nin kayınpederinin, küçük bir çocukken öksüz kaldığından bu yana, dergâhtaki mezarları suladığı ve bu sayede kocama yakın olduğuydu.

Kaali’nin kelimelere dökülmeyen sorularıma cevap vermesini ne kadar denediysem de, cevap vermedi. Gözlerim “Hayatında neler oldu?” diye soruyordu. Ama o cevap vermedi.

Bir gün, bir gözü morarmış olarak geldi. Bir sonraki gün,

diğeri de morarmıştı. Bütün gün etrafımdaki casuslardan sakındım ve "Kim yaptı?" diye işaret ettim. Ama her defasında kafasını çevirdi. Belki konuşmasını sağlar umuduyla, Che-el'in görebileceği şekilde, ona sevgiyle baktım. Ama Kaali sadece bir yığın kirli çamaşırla yüzünü kapattı ve uzaklaştı.

Kendi ruhumu aşıp, onunkiyle yaşamayı denemiştim. Ama şimdi Kaali'nin ruhu da benimki gibi soluyordu.

Bir öğleden sonra, Cheel'e ve beni izleyen diğer gözlere aldırmaksızın, bir ağacın altına çökmüş olan Kaali'nin yanına gittim. İlk defa onunla sesli olarak konuştum ve "Bana derdini söyle. Pir Sain'den sana yardım etmesini isteyeceğim." dedim.

Kocamın adı geçince, Kaali donakaldı.

Ben de...

Etrafımızdaki gözler bizi yakıyordu.

Cheel inanamayarak bakıyordu.

Kaali uzaklaştı.

Ben de kendime geldim ve diğer yöne doğru yürüdüm.

Bu olaydan sonra, kadınlar Kaali'nin hayatını daha da dayanılmaz hale getirdiler. Sözleri daha da hırçınlaştı ve iddiaları daha sertleşti. *Kaali kutee* diye isim taktılar, yani kara orospu.

Amma Sain onunla konuştuğumu biliyor mu? diye endişeleniyordum. *Cheel kocama* söyleyecek mi? Amma Sain "Ucuz bir kız seni ilgilendirmemeli. Bu kocanın gözünden kaçmaz" diyerek beni azarlamıştı bile.

Ama hiçbir şey olmadı. Ve başka bir gün, Kaali'nin gözleri gökyüzünün ötesinde bir noktaya takılıp kaldığında, yine her şeyi bir tarafa bıraktım ve "Kocama hiçbir şey söylemeyeceğim. Lütfen bana derdini söyle" diye ona söz verdim.

Onun birkaç sözü kalbimi parçalara ayırdı.

Onu kollarımın arasına aldım ve başını göğsüme bastırdım. Başını yasladığı yerde gömleğim ıslandı. Kaali'nin cennemi benimkinden daha korkunçtu. Kadınlar her taraftan bize bakıyorlardı. Cheel üzerimize atılmak üzereydi. Telaşla ayrıldık ve başka taraflara doğru koştuk.

Gece oldu. Sonra da sabah. Günler geçti. Bundan sonraki faciayı düşündükçe titriyordum. Ama yine hiçbir şey olmadı. *Niye ona söylememişlerdi? Yoksa söylemişler miydi?* Endişeleniyor ve korkuyla titriyordum. Her şeyi bildiği halde nasıl olur da benle Kaali hakkında bir şey bilmezdi? Niye bir şey yapmıyordu?

Cheel hiçbir şey söylememiş olamazdı.

Kaali'nin başına gelenler ve bu korku gözlerimi yakıyor ve yatağımda horlayan canavarın yanında beni bir türlü uyutmuyordu.

Ve Kaali tekrar ortadan kayboldu.

Önce hasta dediler, sonra da hamile olduğunu söylediler. "Kimin çocuğu bu?" bilmek istiyorlardı. Ben için için yarken, "Bir meleğin değil herhalde. Melekler böyle şeyler için gelmezler" diyerek alay ediyorlar ve imalı imalı gülüyorlardı.

Yeniden annem için ağlamaya başladım.

Hâlâ bana yazmamıştı. Yoksa yazmış mıydı? Kaali'nin başına gelenlerden öylesine korkmuştum ki, annemin teselliğine muhtaçtım.

Kocam kendiliğinden "Annene haber yollayacağım" dedi.

Ona Amma Sain mi söylemişti, yoksa aklımdan geçenleri mi okumuştun? Merak ediyordum. Haftalar geçip de annemden haber çıkmayınca, sözünü unutmuş olduğunu düşünerek ona hatırlattım.

"Haber yollayacağım" dedi yine.

Bir ay daha geçti.

Niye hiçbir Şey olmuyordu? Tekrar sormalı mıydım, yoksa sormamalı mı? İlk soruŐum yeterince zor olmuştu. Ve her defasında daha zor olacaktı.

Yöntemi eziyet vericiydi.

Beni boğuyordu.

Burada soru sormaya bile hakkım olmadığı düşünce si nefesimi kesiyordu. Cesaretimi toplayıp bir kez daha sordduğumda, “Haber yollayacağım” diye cevap verdi ve benimle oyun oynadığı kafama dank etti. Beni yatıştı rıyor, sonra da deli ediyordu.

Kaali'nin ektiğı işkencenin acısı, annemin yokluğ uyla birleşti ve kalbimdeki yara ı banlaştı.

Her sabah dolaplarımı açıyor ve yığınlarca elbiseyi gördükçe korkunç bir nefret hissediyordum. Ama giyilmeleri emredilmiş ti. Gün boyu bana, annemin beni onlar için sattığını hatırlatıyorlar ve Kaali'nin onlara sahip olmasını çok istediğ im için, onu daha da çok özletiyorlardı.

IV

CEHENNEM ATEŞİ

Sokak köpekleri dergâhın dışında yaşar ve bütün gün dilleri dışarıda, yemek bulmak için dolanırlardı. Sokaklardaki dilenciler gibi etrafa dağılmışlardı. Onlarla aynı koşullarda yaşayan insanlar, bu köpeklerden nefret ederlerdi. Sabah uyandıktan akşam tekrar uyuyana kadar tekmelenip dururlardı.

Evsiz insanlar da, köpeklerin sokaktan kovuldukları gibi, dergâhtan kovulurlardı.

Birkaç dakika için yerlerinden çıkarlar ama sonra tekrar gizlice geri gelir ve eski yerlerini alırlardı. Afyon, haşhaş ya da eroinden sarhoş halde dergâhı çevreleyen avluda oturur, yer içer ve yayılıp yatarlar ya da ana kapıdan girip çıkanlardan sadaka dilenirlerdi.

Pir Sain'in köpeğinin yavruları oldu. Nasıl ki sahibi kendi türünden farklıysa, köpeği de kendi türünden öyle farklıydı. Bu köpek, Pir Sain'in çocukken sahibi olduğu bir köpeğin yavrusuydu ve onun nesli de kendi soyları gibi korunmuştu.

Kavurucu sıcaktan kendini kurtarabilen pek çok şey gücü-

nü kaybettiği ve sonra da soğuktan öldüğü için, kocam yeni yavruları, dükkânın arkasında ılık bir odaya yerleştirdi. Her akşam odasına çekilmeden önce, her yavruyu tek tek kontrol ediyordu. Hatta onlara sarılıp kucaklıyordu. Işıkları söndürüp ve perdeleri çekip, camın ardından onu izledim. Niye bana karşı böyle yumuşamadığını merak ediyordum. Bir hayvan için bu kadar şefkat ama benim için sadece zillet üreten sebebi öğrendiğimde çok şaşırdım.

Kocamı yetiştiren dadı, Dai, artık iş yapmak için çok yaşlıydı. Harcayacak bol bol vakti vardı ve bana "mahsuru olmayan" aile hikâyelerini anlatmaya başladı. Cheel daima bir gölgede bizi izlediği için "Şikâyet etmez mi?" diye sordum.

Dadı onu bir tarafa itti ve "Onun rapor edecek başka şeyleri var. Bense artık onlardan biri değilim. Benim hikâyelerim kimseyi rahatsız etmez. Hele şeyhi hiç etmez." dedi.

Şişmiş ayaklarımı yağla ovarken ya da giderek ağırlaşan hamileliğim nedeniyle sürekli ağrıyan belime masaj yaparken, bunları ancak kulağıma fısıldamaya cesaret edebildi.

"Pir Sain çocukken sokak köpeklerini çok severdi" diye fısıldadı. "Ama köpekler *paleet* oldukları için, onlarla oynamasına izin verilmezdi. Babası, sekizinci Pir Sain, köpeklerle karşı bu çocukça tutkusundan vazgeçmediği sürece, veliahtının, onun yerini almak için yetersiz olduğunu düşünüyordu.

Dai arkasına yaslanıp etrafa baktı ve tekrar kulağıma fısıldadı "Babasının beklentilerine ulaşabilir umuduyla Amma Sain onu acımasızca dövdü. Ama yine de oğlan defalarca köpeklerle oynarken yakalandı. Taa ki babası ona bir ders vermeye karar verene kadar..."

Dai daha fazlasını anlatmayı reddetti. Hikâyeyi tamamlamak için cesaretini toplayıncaya kadar günlerce onu dürtüp yalvarmam gerekti.

Bir gün beni Cheel'in gözlerinden uzak bir köşeye çekti ve

"Çocuk, üç gün ve üç gece boyunca, onyedî sokak köpeğiyle birlikte karanlık ve havasız bir odaya kilitlendi."

Şaşkınlıktan nefesim kesildi.

Her şey açığa çıkıyordu. Bitkinin büyüdüğü kökler, ev halkını saran işkenceyi açıklıyordu.

Kocam "yüce hakimiyeti" devraldığında bile, babasının yasaklarına karşı gelmesi için yıllar geçmişti. Sonra da, ne zaman mükemmel soydan gelen bir hayvan görse, az rastlanır bir duygusallık sergilemiş ve hangi köpeğin hangisiyle çiftleştirileceği konusuyla yakından ilgilenmişti.

Geçen sekiz ay boyunca annemin bana yazmayışı ve ziyaretime gelmeyişiyle ilgili düşündüğüm yüzlerce sebebi kafamdan uzak tutmak için, elimden geldiğince Dai'yi izleyip, kafamı başka şeylerle meşgul etmeyi denedim. Karmaşık bir kolaj halinde, yeni hikâyeleri eskilere ekledikçe, bitmek bilmez telaşlı sorular sinsilesi, aramızda gidip geldi.

Diğer feodal tanrılarla ilgili hikâyeler, beni, bizim Haveli'de hizmetçiler arasında konuşulurken kulağıma gelen dedikodulardan daha çok etkiledi.

Ben helva için buğday saplarının kurutulmasını denetlerken, Dai de anlatıyordu.

"Bir gün, İngiliz yöneticiler, Bir Allah'ın kudretine sahip olan eski şeyhi ziyarete geldiler. Çok sıkı güvenlik vardı. Kalenin çatısında, her altı metrede bir, silahlı muhafızlar vardı. Yabancılar, şeyhe ayrıcalıklar tanımadan önce, kudretine tanık olmak istediler. Şeyh gücünü göstermek için surlarda duran bir adama baktı, eliyle işaret etti ve muhafız ölümüne atlayarak şeyhin emrine uydu. Yabancıların himayesinde şeyhin gücü öylesine arttı ki, bir yüzyıl sonra bile, onun torunlarının bir tek hareketiyle insanlar ölümüne atlıyor."

Kısır kadınları, ilerde onlardan alıp dergâhta yetiştirmek üzere evlat sahibi yapan başka bir şeyhin hikâyesi tüylerimi

diken diken etti. Doğumdan sonra çocuğun kafasına demir bir kafes geçirilir ve vücut büyürken, kafaları küçük kalırmış. Büyüyünce fareye benzedikleri için *chuha* diye çağırılır ve dilenmeye zorlanırlarmış. Böylece deforme edilmiş vücutlu bir dilenci ordusu yaratılmış.

Hikâyeler, benim tek olmadığımı doğruluyordu. Bizim gibi daha pek çok kişi vardı. Benzer bir dergâhın üyeleri olarak, oradaki kadınlara neler olduğunu merak ettim. Yüzleri ve isimleri olmayan bu kadınlar da benim gibi kapana kısılmış olmalıydılar.

Pir Sain, kapana kısılmış bu insanları yönetiyordu. Her-kesten her şeyi isteyebilir ve alabilirdi. Zavallılarla Allah arasındaki tek bağlantı olduğu düşünülüyordu, insanlar onun müdahalesinin, Allah'ın onlar için yazdığı kaderi bile değiştirebileceğine inanırlardı.

Bu nedenle ona tapıyorlardı.

Amma Sain "Biz Peygamber neslinden geliyoruz. Dergâhın gücü 1400 yıllık geçmişe dayanıyor. Ve asla buna karşı konulamaz." demişti.

Bedava yemek dağıtan aşevi, fakirleri dergâha bağlıyordu. Yetersiz imkânlarıyla günlerce, haftalarca, aylarca, bazen yürüyerek, bazen öküz ya da eşek arabalarıyla yol alarak buraya geliyorlardı. Eğer Pir Sain görünürse, ayaklarına atılıyor ve *halife* onları itene kadar öpüyorlardı.

Kelimelerinin gücüyle düşmanlarının kuvvetini azaltması için ve kendilerini baskı altında tutanlara boyun eğdirmesi için şeyhe yalvarıyorlardı. İş, sağlık, evlilik ve kendilerinin başaramadığı akla gelebilecek her türlü ihtiyaç için şeyhe rica da bulunuyorlardı.

İnsanlar, hasta çocuklarının zayıf bedenleri üzerine kapınıp, onları iyileştireceğine inandıkları için, Pir Saim'in kullandığı aptes suyunu almak için yalvarıyorlardı. Öğütüp, şifalı

kutsal toz yapmak için, üzerinden eti sıyrıp yediği kemikleri kapmaya çalışıyor, itişip duruyorlardı. Onun bastığı toprağı toplayıp, onları korusun diye kapılarının önüne serpiyorlardı.

Tükürdüğü salyayı bile topluyorlardı.

Kocam asla en ufak bir duygusallık göstermezdi, ama hiç kimse onun duygusuz olduğunu düşünmezdi İnsanlarla arasına koyduğu mesafenin ilahi olduğuna inanılırdı. Hiç kimse bunun bir maske olabileceğini aklına getirmezdi. Varlığı öylesine güçlüydü ki gözlerine bakmaya cesaret edebilenler o gözlerdeki korkunç ışıklarla hipnotize olurdu. Bunun Allah'ın ışığı olduğuna inanmışlardı.

Bir charpai'ye oturup ihtiyacı olan ve istediği her şey bulunan bir masada, bambu kalemini zafran mürekkebine batırarak, küçük kâğıt parçalarına bir şeyler yazardı. Onları katlar, kutsal nefesiyle üfler ve "Kâğıdı suya batır ve suyu hasmına içir." diye anlatırdı. Adam şeyhinin ayaklarını öper, defalarca alnına dokunur ve gözden kaybolana kadar geri geri yürürdü. Ya da Pir Sain bir şekere üfler ve "Bunu bu gece patronunun çayına koy. Yarın sabah maaşını artıracak." derdi.

Kocamın gerçekleşmeyen dualarının da daima bir açıklaması vardı. "Dileğinin şimdilik gerçekleşmemesinde bir hayır var. Beklemek senin için daha iyi olacak." derdi. Bazen bu bekleme hiç bitmezdi ve bu kez "Allah rahatsız oldu. Bu çok açık." derdi ve Allah'ı yatıştırmak için uzun ve pahalı bir yöntem önerirdi. Yine bir sonuç alınamazsa "Allah senin meta-netini ve sabrını deniyor. ÷bür dünyada ödüllendirileceksin." derdi. Eğer, herhangi bir sebeple birine kızarsa; o insan affedilene kadar, kocamın kapısının önünden ayrılmazdı. Pir Sain'i memnun etmeyenlerin kısa zamanda Allah'ın gazabına uğrayacağı söylenirdi.

Etkili ve zengin erkekler bile, sıradan insanlar gibi onun ayaklarının dibinde oturlardı. Hürmetle bacaklarına doku-

nur, başarılı anlaşmalar yapmaları, istedikleri işleri alabilmeleri için dua etmesini istirham ederlerdi. Onu gelişmelerden haberdar eder ve şeyhin kendi işlerini bir gün bile ihmal etmesine izin vermezlerdi. İstedikleri sonucu aldıklarında da, takdirlerinin göstergesi olarak pahalı hediyeler ve çanla dolu su para getirirlerdi.

Seçimlerde başarı sağlamak, bakan ya da başbakan olmak için, pek çok gözü yukarda politikacı da onun yardımını isterdi. Etkisi sadece kendi yöresinde sınırlı değildi. Hemen hemen tüm ülkeye yayılmıştı. Pir Sain'in pek çok müridi ülkenin en ücra köşelerinde yaşıyor ve ona hacca gelmeyi kutsal bir emir olarak görüyorlardı. Müritler onun söylediği partiye oy veriyorlar ve bu da ona başkentte sürekli bir güç sağlıyordu. Dai "Bütün ülke, kendi adaylarını destekleyip güçlendirmek için iş birliği yapan şeyhler arasında bölünmüş durumda." demişti.

Komşu bir şeyh, bizim bölgemizdeki kendi müritlerini ziyaret edeceğini duyurunca, bunu daha iyi anladım. Haveli'nin önündeki arsalar *shamiana*'lar kuruldu. Sanki tüm dünya yüzeyinden silinmiş gibi, tavuklar ortadan kayboldu. Tüm tarlalar sürüldü. Bizim avluda bile, ev hayvanından başka bir şey olamayacak kadar yaşlı olduklarını düşündüğüm kadınlar bile işe koyuldular. Her kuşun gırtlığı Allah-u Ekber nameleriyle kesildi. Düzinelerce kuzu kurban edildi. İneklerin derisi yüzüldü ve fakirlere dağıtılmak üzere parçalara ayrıldı. Havayı et kokusu kapladı. Tepsiler dolusu bademli safranlı pilav ve *kishmish* pişirildi.

Yüce misafirimizin gelme vakti yaklaştına, Pir Sain, üzerinde Allah'ın doksandokuz ismi olan *chadda*'ı omuzlarına geçirdi, siyah türbanını giyerek kendini bir imparator gibi taçlandırdı. Sanki bir tanrı, bir diğer tanrıyı karşılamak için dışarı çıkıyordu.

İnsanlar dergâha üşüştü.

Her köylü, Pir Sain'in yüce misafirine bağlılıklarını bildirmek için sıraya girdi. Bütün kadınlar, bir başka kutsal adamın ayaklarına dokunmak için, Haveli'nin yorucu işlerine ara verdiler. Yeterince tapınıldıktan sonra, misafir şeyh tıka basa doyana kadar yemek yedi, odasına çekildi, bir *charpa*'ye uzandı ve huşu içindeki müritlerinin kederli haykırışlarını dinledi.

İnsanlar sadece artan sefaletlerini azaltacak dualar ve muskalar istemiyor, şeyhlerinin, kocamın aracılığını isteyerek, sorunlarını çözmesini de bekliyorlardı. Bir inek çalınmıştı ve bunun telafi edilmesi gerekiyordu. Bir ton buğdayın parası ödenmemişti. Bir gelinle birlikte geleceği söz verilen çeyiz gelmemişti. Bir kız kaybolmuştu. Bir diğerine tecavüz edilmişti. Her problem hemen çözülürdü. Sonunda, komşu şeyh, arabalara doldurulan özel hediyeler ve çantalar dolusu parayla, ardında toz bulutları bırakarak dergâhtan ayrıldı.

Pir Sain diğer bütün şeyhlere saygı gösterirdi. Onlar da Pir Sain'e. Hiç biri, diğerini tehdit etmezdi. Hepsi birbirini, aynı sistemin direkleri olarak görürdü. Her biri, sistemin kalıcılığının ve gücünün, karşılıklı saygıya dayandığının farkındaydı.

Önemli politikacılar, Pir Sain'in onların isteği üzerine düzenlediği keklik ve yaban domuzu avlarının alışılmış misafirleriydi. Yine tavuklar ortadan kalkar ve havayı et kokusu kaplardı. Yemekler yenir, insanlar ağzına kadar silah dolu ciple doluşur ve habersizce hâlâ tarlalarda dolaşan ve göklerde uçan hayvanları öldürmeye giderlerdi.

Pek çok insan onun üzerinden geçinirdi. O da başkalarının üzerinden...

Tadını çıkarttığımız servet bize "Allah" adına verilmişti. Kimse bunları bize şahsi kullanımımız için vermeye cesaret edemezdi. Dergâh ve *gaddi nashin*, köylülerin emek ve alın

teriyle ürettiği her şey üzerinde hak sahibiydi. Fakirler ekinlerini evlerine götürmeden önce, bunlar son tanesine varınca ya kadar tartılır ve sayılır ve bizim payımız ayrılırdı. Sığır ve kümes hayvanı yetiştirenler için de durum farklı değildi. Bunlarda da yıllık hakkımız vardı. Bunun dışında, dükkânlarımız da akla gelen her türlü erzakla doluydu. Eğer her kişi bir kilo bile *ghee* getirirse, fazlalık olurdu. İretici ve satıcıların verdiği kumaş, kapkacak, çatalkaşık, elektronik eşyalar için de aynı şey geçerliydi. Birisi bir Land Cruiser vermişti, bir diğeri bir Lancer ve bir diğeri de üç tane Pajero cip. Az şeyi olanlar da dergâhın bir tarafında duran demir kutuya, verebildikleri kadar bir şeyler atardı. Hiçbir şeyi olmayanlar da şeyhi memnun etmek için kendilerini satabilirlerdi.

Altın halhallarımın, hiç görmediğim insanların emeklerinin eseri olduğumu fark ettim. Giydiğim brokarlar belki de, ayak-kabısız, üstü yırtık pırtık çocukların emeklerinin sömürülmesiyle elde edilmişti.

Pir Sain'in gerçekten doğaüstü güçleri var mıydı, yoksa bu ona cahil insanların bahşettiği bir kader miydi?

Onun Haveli'nin içindeki hayatı gerçekten dışarıda bilinmiyor muydu?

Yatak odamdaki adamı sadece ben mi tanıyordum?

Kafamda sorular çakıp duruyordu. Taa ki bir gün, sık kara kılların altında sıkışıp kalmış durumdayken, bir sorunun yanıtını bulana kadar.

Kocamın karizması elbiselerini çıkarınca kayboluyordu.

Gerçek, bir parça pamuklu bezle kamufle edilmişti.

İzerimde, doğduğu günkü gibi çıplak yatarken, şeytan ortaya çıkıyordu.

O buydu işte.

Bu uyanışın soğukluğu beni acımasız ve sürekli bir acıyla sarmaladı.

Kadınlar bize gelip hikâyelerini anlatıyor ve her gün vaktinin bir kısmını asi ağacın (rebellious tree) altında oturarak geçiren Amma Sain tarafından takdis ediliyorlardı. Onun yanında oturmam buyurulmuştu ama muska yazmama izin verilmemişti. Bu sadece doğrudan doğruya kutsal soydan gelenlere verilmiş bir ayrıcalıktı. Her gün, Amma Sain zafran suyuyla kâğıt parçalara okunmayan kelimeler karalarken, ben küçük karalamalarla gerçekten Allah'ın dikkatini çekmenin mümkün olup olmadığını merak ediyordum. Kabul edilmeyen dualar unutuluyor, kabul edilenler ise mucize olarak niteleniyor ve kalabalık hiç azalmıyordu.

Kadınlar boş karınları, kısır rahimleri ve aç çocukları için ağlıyordu. Nedenler benzer, yakarışlar farklıydı.

"Sevdiğim adam benimler evlenmiyor" ya da "Sevdiğim adam başkasını seviyor" ya da "Evlenmeden önce beni severdi. Şimdi her gün dövüyor." Yaşlı kadınlar, karısının isteğine uyup onları evden atan oğullarına ağlardı. Genç kadınlar da, annesinin lafıyla onları evden atan kocaları için.

Kara büyü çok yaygındı ve her kadın halinin kötülüğünü ona bağlardı. Doldurulmuş ve iğneler batırılmış bebekler, kalp krizi, sara ve kanser gibi hastalıkların sorumlusu sayılırdı. Evlerin duvarlarına yerleştirilen çiviler, insanların geçim kaynaklarını, âdet kanıyla pişirilen etler, kocalarını kaybetti rirdi. Kapılarının önüne serpilen kirpi iğneleri, kocalarının onları hastanelik olana kadar dövmesine neden olurdu. Yataklarının altında bulunan ölü tavuk kafaları, çocuklarını öldürürdü.

İşleri düzelterceğine inandıkları yöntemler için güçlerinin yettiğinden fazlasını harcarlarken, Amma Sain şeytani büyü-yü bozacağına inanılan reçeteler yazardı. Ben bunlara engel olmak ister ama cesaret edemezdim. Tüm kadınların birbirlerine ve bana benzediklerini de fark ettim.

Pir Sain'in bölgesinde, başkaldıran bir kadın olduğunu duyduğumda çok şaşırdım. Hizmetçiler sık sık, *Tara*'yı örnek gösterip birbirleriyle alay ediyorlardı. Biri "Sen kendini kim sanıyorsun? Tara mı?" diyerek takılıyor, diğeri de "Eğer Tara olsaydım, ciğerini söker köpeklere atardım" diye cevap veriyordu. Herkes Tara gibi olmak istiyor ama kimse cesaret edemiyordu.

Dai bana onun hikâyesini anlattı.

"Tara küçükken çirkin bir çocuk olmasına rağmen, büyü-yünce güzel genç bir kadın oldu. Mermer gibi açık renkti ve vücudu bir sinek gibi kemiksizdi. Yürüdüğü zaman, erkekler bir koyun sürüsü gibi onu izlerdi. Döndüğünde, gizlice arkasına geçerler; durduğunda, etrafında toplanırlardı. Tara onlarla bakışlarıyla flört ederdi ama hiç biri ona yaklaştırmaya cesaret edemezdi."

Merakım arttı, ama Allah'a şükür Dai anlatmaya devam etti. "Küçük bir arazi sahibiyle tanışınca âşık oldu. Mucizevi şekilde bereketlendi ve onun tohumlarıyla hamile kaldı. Ama sevdiği, bir kuzenine evlilik sözü vermişti ve Tara'yla evlenemedi. Aşk çok büyük olduğunda şeref bir tarafa itilir. Ve gururlu Tara, herkesten, durumunu sevdiğine anlatmalarını istedi. 'Ona beni ikinci karısı yapmasını söyleyin. Geline hizmet edeceğimi ve onun kölesi olacağımı söyleyin. Ona benden kendini esirgememesini, onsuz yaşayamayacağımı anlatın' diye ağladı."

Dai bana yaklaşarak "Ama sevdiği adam evliliğinden memnundu ve Tara'yı eski bir hikâye gibi bir tarafa attı" diye anlattı ve ekledi "Utanmazca gülerek 'Artık onu diğer erkek-lere bırakmanın zamanı.' dedi. Tara, gözyaşları kalbindeki aşkı ateşleyene kadar ağladı ve gözlerinde intikam parıldadı. Günahlarının tohumunu aldırdı ve ayağa kalktı. Köylüler işle-rini bıraktılar ve sevdiği adamın evine giden Tara'yı izlediler. Kapısına gelince, Tara ona bağırdı. 'Göster kendini fare. Bir

erkek gibi dışarı çık. Yatağım da yattığın gibi benimle yüzleş.' dedi. Kapı gıcırdadı ve damat dışarı çıktı. Herkes nefesini tuttu. Onu görünce bir an Tara'nın kalbi durdu. O başka bir kadının erkeğiydi. Erkek kardeşleri, Tara'yı korkutup uzaklaştırmak için, ağabeylerinin etrafını çevirdiler. Ama korkusuz kaplan, bacakları iki yana açık, bir elli kalçasında, diğer eliyle göğsündeki bohçayı tutuyordu ve görülecek bir hesabı vardı."

"Kardeşleri, ödleği korumak için daha da yakınlaştılar. Tara'nın çevresindeki kalabalık arttı. Tara haykırdı ve 'Allah, davranışlarının sorumluluğunu taşımanı ve sonuçlarına katlanmanı ister. Ben de onu sana vermeye geldim.' dedi. Güçlü adam güçsüz, güçsüz kadın da güçlü olmuştu; tıpkı siyahla beyazın, yanlışla doğrunun yüzleşmesi gibi. Sevdiği adam "Ben evliyim. Bu karar cennette verildi. Beni bırak ve başkasını bul' dedi. Başlar Tara'ya doğru çevrildi.

Dai devam etmeden önce, heyecanımı artırmak için biraz durdu ve sonra "Kızgın Tara göğsündeki bohçayı çıkarttı. Elini içine soktu, çıkarttı, etrafa doğru salladı ve çiğ et havada şimşek gibi uçtu. Kalın bir parça sevgilisinin yüzüne çarptı, kardeşlerinin yüzüne sıçradı ve yere düştü. Sindiler, tükürdüler ve yüzlerine yapışan henüz tam oluşmamış cenini silmeye çalıştılar."

Elimi dehşet içinde, ağızma götürdüm.

"Tara kükredi 'Bu çocuğu bir kadının rahmine bıraktın ve sonra da unuttun. Sadece, gizlice içimde büyüdüğü için benim mi oluyor? Onu yaparken yanımda olduğun gibi şimdi de paylaş onu.' dedi. Bir kardeşi, sevgilisini uzaklaştırmak için kolundan çekti ve 'Bu deli kadından yeterince hakaret gördük. Gidelim' dedi. Tara öne çıktı ve 'Hakaret senin kardeşinin tohumundan büyüdü. Büyüsün diye tohumunu benim rahmime bırakan o. Onun olanı iade ettim diye niye alınıyorsunuz? Utancı paylaşmalıyız. Bu köyün insanları hikâyemizi

sonsuza kadar, gelen geçen herkese anlatmalılar. İşlediği suç daima onunla kalmalı.' Ve arkasını dönüp bir efsaneye dönüşmek üzere uzaklaştı."

Çok etkilenmişim ve adalete böylesine önem veren bu kadını görmek için can atıyordum, ama Dai "Amma Sain bizim onunla bir araya gelmemize izin vermez. Tara'nın ne dergâha ne de Haveli'ye girmesine izin verilmez." dedi.

Kaali'nin benim gibi olacağına, Tara gibi olabilmesini dile-dim.

Tara'nın aksine, bazı insanların şeyhin yanına girmeye özel izinleri vardı. Kaali'nin kayınpederinin, şeyhin bütün sırlarını paylaştığı bilinirdi. Zalim ve çapkın olarak tanınan yöre-nin *jagirdar*'ı da şeyhe çok yakındı. Ne zaman genç bir kız iz bırakmadan ortadan kaybolursa, *jagirdar*'ın ismi de bu skanda-la karışırdı. Taa ki ölüm tehdidiyle hikâyenin üstüne bir örtü çekilene kadar.

Hiç kimse kocamın da olanlarla bir ilgisi olduğunu söyle-mese de, ben, hafif bir titremeyi hisseder gibi, onun her skandalın içinde olduğunu hissediyordum. Haveli'ye çalışma-ya gelen bütün kızların kısa bir süre sonra ortadan kayboldu-ğunu da fark etmişim. Nereye gittiğini sorduğumda, kimse bir şey söylemiyordu. Cheer de kızın yokluğunu şeyhe bildir-me gereği duymuyordu. Kız tekrar ortaya çıktığında ise çok korkmuş görünüyor ama hiçbir açıklama yapmadan ve soru sorulmadan, eski işlerine devam ediyordu.

Bütün gün "Kaali öldü. Kaali öldü" diye Haveli'de yankı-landı.

Yıkılmışım ama umursamaz bir tavır takındım. Herkes onun doğumda öldüğünü söylemesine rağmen, doğuma gi-derken kendini astığı söylentisine inandım.

Çocuk doğmaya çalışırken, ölü anne rüzgârda sallanıyor-du.

İkisi de asılı bulunmuştu. Biri bir ipin ucunda, diğeri de göbek bağında asılı...

İçimi kara bir kasvet kapladı.

Annem hâlâ yazmamıştı. Bu onun yapacağı bir şey değildi. Benden kasten uzak tutulduğunu fark ettiğim halde, Kaali'nin ölümü beni öylesine anne hasretiyle tüketiyordu ki, artık ona tekrar sormak zorundaydım.

O akşam, şeytan bana doğru yaklaşırken, kendimi hazırladım ve "Annem bana yazdı mı?" diye fısıldadım .

Cümlemi bitirdiğim anda durdu. "Kim söyledi?" diye tısladığını duydum.

"Hiç kimse, sain" diye ağzımdan kaçırdım, ama artık çok geçti. İstünde elbiseleri varken yaptığı gündüz katliamları, çıplakken yaptıklarından farklıydı. Bu başka türlü bir işken: ceydi.

Kafamda yüzlerce mektup yazmıştım.

Sevgili anneciğim,

Pir Sain'in ailene katılmasından nasıl da onur duymuştun. Seccadene oturup Allah'a duyduğun minnetle nasıl da ağladığını hatırlıyor musun? Senin kapından çıktığımda, omuzlarımdan büyük bir yük kalkmıştı. Ama hemen her şeyi yanıma aldım. Hiçbir şeyi geri veremem...

Seccadene kapanıp nimetlerini geri almaması için Allah'a dua ettin anne.

Benimki gibi başka mucizeler diledin.

Dualarını geri al anne.

Dualarını geri al.

Peri ışıklarını çağırdım.

Işıklar kapalıydı, benim mezara benzeyen yatağım gibiydi.

İçin için ağlayıp çılgın kadınları denetlerken ve Kaali'yi çok özlerken, benim evimde de annemin evindeki kadar zaman geçirme planları asla gerçekleşmeyecek olan Chitki, Nanni ve Bhai'ye de kafamda mektuplar yazdım .

Eğer buraya gelerseniz, küçük kız kardeşlerim, bir daha asla gülmezsiniz.

Ve Bhai, sevgili kardeşim, ben evden ayrılırken sen "Apa, eğer kocan seni üzerse, bana söyle. Seni koruyacak birinin olmadığını sanma." demiştin. Gülmüş ve sana ne yapacağını sormuştum. Göğsünü şişirmiş ve ince kollarındaki kasları göstererek, "Onu kendi ellerimle öldürürüm." demiştin.

Sevgili Bhai, beni korurken, sadece kendi hayatından olursun.

Bahar geldi. Karnımdaki bebek kıpırdanarak yeni mevsimi haber verdi. Bizi içeriye kapayan duvarların kenarında, benim diktiğin dayanıklı tohumlar, mucizevi şekilde, küçük sarı çiçekler verdiler. Çiçeklerin görüntüsü bana evi özletti. Annemin terasındaki saksılar da çiçek açmış olmalıydı. Vazolarda güller, saçlarında da chambeli olmalıydı.

Evlilik yıldönümüm, ben farkına bile varmadan gelip geçmişti. Haykırmak istiyordum. Bu hayati önemi olan gün, geçmişimi silmiş ve geleceğimi yok etmişti.

Bebeğirni düşününce, bahar da öldü. O benim değildi. Sadece onlar için bir tanrı daha doğuruyordum. Cheel bana doğru ilerledi ve çabucak gözyaşlarımı sildim. Bu beni ağlar-ken ilk yakalayışı değildi.

O gece, Pir Sain "Niye sürekli Kaali için ağlıyorsun?" diye sorunca, sıcak ve bunalıcı odam birden soğudu.

Biliyordu!

Kaali'yle bir ilişkim olduğundan şüpheleniliyordu. Ondan o kadar korkuyordum ki bu, bana bile gerçekmiş gibi göründü.

Suratımdaki ifade, suçu doğruluyordu. Cevaplarım savunucu ve suçlayıcıydı.

“Kimin çocuğunu taşıyordu?” diye kükredi.

Çocuğun benim olduğunu bile düşünebileceği korkusuyla “Kayınpederinin, *sain*. Oğlu, yaşlı babasının zevki için evlenmiş, *sain*” diye ağızımdan kaçırdım.

Bunu söylemem Kaali’yle olan yakınlığımı kanıtladı.

Daha fazlasını bilmek istiyordu. Kaali’ye verdiği söz tutmak istiyordum, ama elinin kenarı boğazıma bir bıçak gibi çarpınca, tutamadım.

Gırtlarımı sıkarak, başka yeminleri de açığa çıkardı.

Öksürükler ve nefes alma çabaları arasında, başka şeyler de ağızımdan kaçtı. “Başka erkekleri de Kaali’nin üstüne salıyordu, *sain*”

“Konuş” diye bağırdı.

Beni yere itti ve ayağıyla suratımı sıkıştırdı. Ayağının altında yatarken, bir sözümü daha bozdum. “Onları seyrediyordu, *sain*. Saatler boyunca, günler boyunca *sain*.”

“Anlat. Daha çok anlat” diye bağırdı.

Daha fazlasını anlatamazdım. “*Her şeyi biliyorsun, sain. Sen her zaman oradaydın.*” demeye cesaret edemedim.

Pir Sain makas getirmeleri için bağırdı.

Bir sandalyeye oturdu, beni bacaklarının arasına çekti ve dizleriyle şakaklarımı sıkıştırdı. Gözlerim yuvalarından fırladı.

Zaman kendini makasın sesine uydurdu.

Bağırarak ustura istedi.

Zaman kendini usturanın sesine uydurdu.

Ustura kafamda gezindi, sonra da kaşlarımda ilerledi.

Odanın karşı tarafına fırlatılmışım ve kızgın lav gibi bana doğru ilerlediğini gördüm.

Sırt üstü yatıyordum ve göbeğim çıkmıştı.

İçimde, bebeğim tekmeledi.

İstümde babası hücum etti.

Gece gündüz, gündüz gece oldu. Bir mavilik siyahı delip geçti. Çocuğum, onun saplamalarına karşılık verdi. İkisi de yorulmuyordu. Kocam hâlâ içimdeydi ve bebek artık dışarı çıkıyordu.

Ne olduğunu anlaması için bir asır geçti.

Fark edince beni uyardı: "Sesin bu odanın dışına çıkmayacak."

Acı beni yuttu ve ben de onu yuttum. Gerilerek, düşmanım oları hizmetçilerin ellerini tırmalayarak, bebeği yıpranmış vücudumdan dışarı ittim.

Ağladığını da, öldüğünü de duymadım.

Rüyamda annemin üzerime eğildiğini gördüm. Başımı ovuyordu. Parmakları kaşlarımın üzerinde geziniyor, çökük gözlerime iniyor ve onları çevreleyen siyah daireler üzerinde dönüyordu. Parmakları tepe gibi yükselen ve sonra boş hendeklere inen elmacık kemiklerimin üzerinde oyalandı. Çıkıntılı diş etlerimde gezindi ve çölümde gezinip yanan kumlarda bir bahar belirtisi aradı. Annem elleriyle yüzümü kavradı ve yanağını benimkine yasladı. Gözyaşlarının benimkilere karıştığını hissettim.

Bazen beni kaşıkla besledi. Bazen de alnıma soğuk kompres koydu. Hep rüyalarımın ardında kayboldu ve ben ona hayalimde mektuplar yazdım.

Sevgili anneciğim,

Babamın beni buraya göndermeye razı geleceğine inanıyordun. Bu doğru mu baba? Bana gel anne. Gel ve burada gör beni. Gel de bana ne yaptığını gör. Gel de ne hale geldiğimi gör.

Annem hep geri dönüyordu.

Mevsimlerin değiştiğini fark ediyordum. Her şey baharda başlamıştı. Yaz sıcağını hissetmemiştim ama kışın soğuğunu hissetmiştim. Gözlerim vazodaki sarı çiçeklere takılınca, bir başka bahar geldiğini anladım.

Kırmızı ve pembe çiçek demetleri, yeşil çimenlere yayılmış mıydı? Farklı şekil ve büyüklüklerdeki çiçekler bir kumaşın üzerinde dağılmış mıydı? İzerinde iki el duruyordu.

Bu da bir başka rüya mıydı? Uzağa baktım. Daha fazlasını görme dürtüsüyle arkama döndüm.

Eğilmiş bir kafa gördüm. Başı öne düşmüş bir kadın sandalyede uyuyordu. Bir sineği kovmak için kafasını oynattı.

Annem!

Param parça olacak bir rüyadan daha kaçmak için arkamı döndüm.

Sonra tekrar ona doğru döndüm. Sonunda gözlerim bu görüntüye sabitlenene kadar, kafam bir öne bir arkaya gitti. Ve sonunda bakışlarımın gücü onu uyandırdı.

Annemdi.

Gerçekten annemdi.

O bana doğru eğilirken vücudum yukarı doğru kalkıyordu.

O gerçekte.

Çığlık attım. Bir iğne battı ve annemin yüzü dalgalanarak tekrar kayboldu.

Sağlıklı olduğumda bu evde huzurum olmadığı için, verilen hapları sütyenime sakladım, yiyecekleri çıkarttım ve beni kocama geri döndürebilecek her şeyi reddettim. Sağlığımı eski haline getirmeye kararlı olan annem, "Eğer sağlıklıysan, dünya senin olur. Eğer hastaysan, onu kaybedersin." diye fışıldadı.

Kırpılmış saçlarımı görmüyor muydu? Vücudumdaki çürükleri görmüyor muydu?

Anneme bunları anlatmak kolay değildi.

Her deneyişimde “Şşşş, çocuğum. Allah'a inan.” diyordu.

Beni defalarca öperek ve hem benim hem de kendi göz yaşlarını silerek, hikâyemi anlatmama bir türlü müsaade etmiyordu.

Bir gün, ona anlattım.

“Anne, beni eve götür. O bir şeyh değil. O bir şeytan. O...”

Elleriyle ağızımı kapattı ve “Bundan söz etme yavrum. Bizi biri duyabilir.” dedi.

Geri çekildim.

Tek kurtarıcım olan annem de korkuyordu. Herkesi kontrol ettiği gibi onu da kontrol ediyordu.

Pir Sain içeri girdi. Kalbim duracak gibi oldu.

“O nasıl?” diye sordu.

Annem uysalca “Allah'ın izniyle daha iyi *sain*. Ama hâlâ dinlenmeye ihtiyacı var.” dedi.

Koltuğa oturunca, onun tanıdık görüntüsünün karşısında ürperdim. Söyledikleri beni daha da kötü yaptı.

“Karımın hastalığı yüzünden rahatsız oldunuz. Diğer çocuklarınızın size ihtiyacı olmalı. Karım artık iyileşiyor olduğuna göre artık onlara dönebilirsiniz.” dedi.

Kalp atışlarım annemin kalbinde yankılandı. Çabucak, acelesi olmadığını, kız kardeşlerimin iyi bakıldıklarını ve kabileceğini açıkladı. Alnını silerken eli titriyordu ve korku belirtileri kocam için çok tanıdıktı.

Kesin bir tavırla “Ne zaman gideceksiniz?” diye sordu.

Annem bana baktı. Ben de uzaklara baktım.

Sesi titredi ve “ İyileşmesini beklemek isterim, *sain*. Henüz yürüyemiyor bile. Yeterince güçlenmedi.” dedi.

Kocam ayağa kalktı ve “ Yarın oğlunuz sizi eve götürür.” dedi.

Yarın? Bhai neredeydi? Onu hiç görmemiştim.

Kocam odadan çıkınca anneme sarıldım ve “Lütfen beni de yanında götür. Yarın eve gitmek istiyorum.” diye ağladım.

Annem geri çekildi ve “Yavrum, böyle konuşmamalısın. Sen evli bir kadınsın. Seni tekrar ziyaret etmeme engel olacak bir şey yapmamalıyız. Anlıyor musun?” diye yalvardı.

Anlamıyordum.

“Bhai nerede? Niye içeri gelmiyor?” diye sordum.

Annem “Bebeğin ölü doğduğu için buraya getirildikten sonra seni görmek için ısrar etti. Seni çok kötü durumda görünce de şehirdeki hastaneye götürmek için ısrar etti. Onun fikirleri bizim için çok tehlikeli. Ona senin evliliğine müdahale etmekten sakınmasını söyledim.” diye cevap verdi.

En güvenilir ilişkilerin bile güvenilmez olduğunu düşündüm. Köpekler arasında bir birlik, solucanlarda omurga ve böceklerde de dürüstlük yoktu. Zayıf insanlar, sevdiklerini, yük olmaya başladıklarında bir tarafa atıyorlardı.

Annem, hiçbir etkisi ya da önemi olmayan bir duldu. Kocamın gücüyle baş edebilecek hiçbir imkânı yoktu. Beni mahkeme aracılığıyla geri alabilirdi ama o kadar cesur değildi. Daima aile onurunu korumak için tavizler vermişti ve bir skandal onu öldürebilirdi. Bir erkek için ardına kadar açılan kapılar, bir kadının yüzüne kapanırdı. Eğer gözden düşerse, onun refaha ulaşmasından nefret eden toplum ona karşı cephe alacaktı. Beni tek başına kurtaramazdı. Sistem buna izin vermeyecek kadar katıydı. Ayrıca benim kaderim gibi görünen bu evliliğe müdahale edecek yetkisi de yoktu.

Ömrüm boyunca sürececek bir anlaşma yapılmıştı.

Kocam benim sahibimdi.

Okyanus dalgalarının kıyıya vurunca kaybolan tutkuları gibi, benim umutlarım da annem hoşçakal demeye geldiğinde öldü. Birbirimize bakıp, birbirimizin ince ellerini tutarak, yatağımızda oturduk. Yalnızken de, birlikteyken de güçsüzdük. Konuştuğunda, yarın bu zaman onun sesini duyamayacağımı anladım.

“Seni yalnız bırakmıyorum. Allah seninle.” diyerek ağladı. “Onun sevgisi yetmiş annenin sevgisine denktir. O senin ruhundur. Bunu unutma. O zaman ona yakın olursun.” dedi. Annemin kederi şaşkınlığından anlaşılıyordu. Benimki ise soğuk geri çekilişimden.

Beni öpünce kaskatı kesildim. Gitmek için dönünce, gözlerimi kapadım.

Onun dışarıdaki varlığının işareti olan sesleri dinledim.

Her şey sessizleşince, yeniden boşlukla karşı karşıya kaldım.

V

KOPARILMIŞ

Başka bir yıl ve başka bir muson mevsimiydi.

Yağmur suları ve toprak yüksek sıcaklıkta karışarak esir alınması imkânsız vahşi bir koku yaratıyordu; *sohndi*. Bu koku beni bir kuşa dönüştürüyor ve dışarıya, taa uzaklara uçuyordum.

Köyümün ardında, ülkemin ötesinde, okyanuslar ve dağların üzerinde, uçakların gittiği ve kuşların göç ettiği yerlerde, hikâyeler, resimler ve insanlar vardı. Ayın geceye hükmettiğini ve güneşin gündüze egemen olduğunu gördüm. Aynı dünyayı yönetmelerine rağmen, güneş ve ayın sahalarının farklı olduğunu fark edince şaşırdım.

Alaca karanlıkta, tutkulu renklerin gökyüzünün uzak taraflarına sıçradığını hayal ettim ve gördüğüm tüm rüyalar uzaklarda gözden kayboldu.

Burada, güneş sadece batıyordu.

Köşeli dünyanın üzerine yorgun gölgeler düşüyordu.

Avluda uyuduğumuz zaman çiğden ıslanmış olarak uya-

nırdım. Herkes kemiklerinin ağrıdığından şikayet ederken ben, ovalayarak vücudumdaki nemi tenime iyice yedirirdim. Kışın, güneş ışıkları soğuk ürpertileri kırıyor ve renksiz evimi aydınlatıyordu. İplere asılı beyaz çarşaf lar parıldıyordu. Kadınların kalçalarına dayadıkları, kuyudan çekilmiş suyla dolu göz kamaştırıcı bronz testiler, güneş ışığını yakalıyor ve etrafa sanki elektrik yayıyordu.

Sevecek başka şeylerin eksikliğinden, doğaya âşık oluyordum. Dışarıda göremediğim ne varsa, hapishanemin dört duvarının arasına geliyordu. Ben bunu Allah'ın dünyasına uçuş diye adlandırıyordum. Kocamın yarattığı dünyanın etrafında, üstünde ve altında var olan bir dünya. Güneş ve ay ışığını avcumda tutabiliyordum... ama sadece eğer neşeyle dans edebilirsem.

Uzakta, annemin çatısına da yağ an yağmurun altında duruyordum. Aynı gün doğumunu ve batımını, aynı geceyi ve yıldızları, diğer insanlarla paylaşıyordum. Ama hayaller parmaklarımin arasından kaçıp gidiyordu.

Umut olmayınca rüyalar yetersiz kalıyordu.

İkinci hamileliğimin sonlarına yaklaşıyordum ama bu kez hiç bir beklentim yoktu. Sadece derin bir bunalım ve belirsizlik hissediyordum.

İlk kızım doğunca, kız doğur mamdan dolayı Pir Sain'in gösterdiği memnuniyetsizlikten donakaldım ve korkulu haykırışlarımı kontrol etmek için ağzıma kumaş tıkadım. Kundağa bakmadı bile. Yavrum onun için daima, kumaşla sarılı bir bo hçadan farksız olacaktı. Doğduğu andan itibaren tesettüre tâbi oluyordu ve ölene kadar bu hapishanede kalacaktı. Benim içimde keşfettiğim uçuş dışında belki de hiçbir zaman görmeyeceği dünyayı tanımasını istedim. Ona kuşlar gibi kanatlar ve rüzgâr gibi bir hız vermek istedim.

Annem, Chitki ve Nanni geldi.

Annem “Şimdi oynayacak bir çocuğun olduğu için mutlu musun?” diye sorduğunda, burada oynamak için vakit olmadığını anlatmayı denemedim bile. Annem, Chitki ve Nanni’ye gelen evlilik teklifleri, Bhai’nin kötüleşen notları ve evdeki küçük krizlerden söz etti. Ne dinledim ne de cevap verdim.

Kız kardeşlerim büyüüp güzel birer genç hanım olmuştu. Chitki, dünyaüstü bir yaratık gibiydi. Kocaman gözleriyle ve bir esinti kadar hafif yürüyüşüyle, hayatın kenarından umursamazca geçiyor gibiydi. Nanni’nin teni saten gibi, gül yaprağı gibi dudakları da çok çekici ve sesi de büyüleyiciydi. Annemin onlara benim hayatımla ilgili hiçbir şey söylemediğini biliyordum. Bilselerdi, onlar da acı çekecekti.

Oysa acı çekmiyorlardı.

Hayat beklentileri ile çiçek açıyorlardı. Bense onsekiz yaşında, eziyet çekmiş bir hizmetçiye dönmüştüm.

Gençliğim, aşkım ve umudum kalmamıştı.

Chitki ve Nanni, annemin taklidini yaptılar: “Tereyağı tamamen kızımın ineklerinin sütünden yapılma. Onların çok fazla sütleri var; çünkü çok fazla inekleri var. Hizmetçiler süt dolu kutuları o kadar uzak yoldan bile, daha horozlar ötmeden bize getiriyorlar.”

Annem, onlara götürülen un, şeker ve pirinçle gösteriş yapıyor olmalıydı. Benim kurban edilmemden sonra edindiği yeni arkadaşlarını etkilemek için hikâyeler de uyduruyor olmalı, diye düşündüm.

Chitki “Apa, niye bizi görmeye gelemedin? Şimdi niye gelemiyorsun? Niye seninle daha uzun kalamıyoruz?” diye şikâyet etti.

Annem hemen cevap verdi “Sizlere yüz kere Heer’in artık evli bir kadın olduğunu söyledim. Onun hayatı artık bizimki gibi değil. Onun maiyetindekileri yatırmak için yeni odalara ihtiyacımız var.”

Annem güldü ama kız kardeşlerim gülmüyordu.

Nanni, "Artık bizi beğenmiyor musun, *apa*? " diye sordu. Sonra iki kız kardeşim birden "Annem niye kalmamıza izin vermiyor? Lütfen kalmamıza izin ver *apa*" diye söylendiler. Annem yine onları susturdu ve "Ben izin vermiyorum. Ablanızın ilgilenmesi gereken yeterince sorumluluğu var." dedi.

Bu konuşma, kalbim iyice kırılana kadar devam etti.

Ailemle olabildiğim süre çok azdı ama yine de yeterliydi. Cheel asla nerede olduğumu unutmama izin vermiyordu. Hapishanemin diğer sakinlerine olduğu kadar, annem ve kız kardeşlerime karşı da ihtiyatlıydım.

Annem bununla ilgili de bir şeyler söylemişti. " Kız kardeşiniz dini bir liderin karısı ve bir çocuk annesi. Nasıl çocukken olduğu kadar rahat olabilir?"

Annem beni övmekten de hiç yorulmuyor ve tekrar tekrar "Baban seninle çok gurur duyardı. Bu tıpkı seni görmeyi hayal ettiği gibi bir durum" diyordu.

Benden çok kıyafetlerim, annemin ilgi odağıydı. Onları başka herkesin de ilgi odağı yapıyordu.

"Şu kumaşa bakın. Gel de elle. Aynen *malai* gibi. Çabuk gel, gel de dokun."

Bazen giysilerimin rengi, annemin beni kaybetmekten dolayı hissettiklerini tamamen telafi ediyordu. " Bu rengi daha önce hiç görmedim. Yeşil mi yoksa mavi mi? Öylesine zengin ki insan buna karar veremiyor."

Giysilerimden nefret edip onları üstümden çıkarıp ona vermeyi isteyene kadar böyle devam ediyordu.

Ama annem benim nefretimi görmeden devam ediyordu, "Pek çok insan, bunun gibi bir takımı muslin içinde sarılı tutar. Çok azı giymek için çıkarır." Yüzümü ellerinin arasında tutup sevgiyle "Sadece benim prensesim onları giyebilecek kadar kutsaldır."

Bazen odamdan dışarı çıkar çıkmaz, annemin Haveli'nin taa öbür ucundan çınlayarak gelen sesini duyardım. " Aman Allah'ım! Aman Allah'ım! Gelin ve kız kardeşinizin mücevherlerine bakın. Gözlerimi ondan alamıyorum."

Chitki, Nanni ve yolunun üstündeki gördüğü herkesi çekek bana doğru gelir ve heyecanla bağırdı " Gelin ve Her'in ne kadar güzel görüldüğüne bakın. Gelin ve mücevherlerine yakından bakın."

Üstümde ağırlık yapan bu taşlar nedeniyle niye mutlu olmam gerektiğini sormak istedim ama faydasız olacağını bildiğimden bu sorudan kaçındım.

Ailem gidince, sanki hiç gelmemişler gibi hissettim.

Pir Sain anneme erzak göndermeye devam etti ama bu annem için yaptığı tek şeydi. Annem bunları Bhai'nin eğitimi ve kız kardeşlerimin çeyizleri için biriktiremediğinden, erzakları pazara götürüp satıyordu; ama asla tanıdığı insanlara değil. Ona yardım edecek bir yol bulmak için cesaretimi toplamam gerekiyordu. Kocamın yanında ağzımı açacak cesareti toplayabilene kadar aylar geçti.

Bir gün, yatağında oturmuş dua ederken, kocamın yanına oturdum. Bu yakınlaşmam bana bakmasına sebep oldu.

"Ne var?" diye sordu.

Ve binlerce kere prova ettiğim kelimeler döküldü.

"Kız kardeşlerimin evlenmesi gerekiyor ve annem onların çeyizini bana verdi, *sain*."

"Niye bunu bilmem gerekiyor?" diye sordu.

Birden sesim kısıldı.

"Niye bunu bilmem gerekiyor?" diye bağırdı.

"Sana her şeyi bildirmem gerektiğini söylemiştin, *Sain*." diye mırıldandım.

Beni duymadı. Kekeleyerek tekrarladım ve "Beni ilgilen-dirmeyen şeyleri değil." dediğini duydum.

Şeytana dönüşüyordu. Birlikte cehenneme giriyorduk ve ben Chitki ve Nanni'nin çeyizi için konuşmak istiyordum.

Bir sonraki gün, kötü şansa kurban gitti. Kambur hizmetçi *Terhi*, kocamın en küçük erkek kardeşinin yolladığı bir zarfı elime tutuşturunca, kardeşlerimin çeyizleri tamamen aklımdan çıktı. Bana ne söylemek istediğini anlayamadım ve mektubu açmaya da cesaret edemeyerek, Pir Sain'in baş ucundaki masaya bıraktım.

Kocamın erkek kardeşleriyle daha önce hiç karşılaşmamış olmama rağmen, karılarından ve hizmetçilerden, onlarla ilgili hikâyelerin farklı versiyonlarını dinlemiş ve bunlar arasından en olası olanları seçip inanmıştım.

Kocama yaşça en yakın olanı, bütün zamanını, yıllar önce sofu bir bakan tarafından dergâha tahsis edilmiş bir hükümet dinlenme evinde, genç köylü kızları ve viski şişeleri arasında geçiren bir çapkındı.

Üçüncü kardeş daha da kötüydü. Bu kardeşin de, ürkek davranışlarının ardına gizlenip işini yürüten ve bu nedenle de *Meesni* diye isim takılan kendi kızıyla ateşli bir ilişkisi vardı. Bekâretini kaybettiği için evlenmeyi göze alamamış ve bu nedenle kuzeniyle olan nişanı bozulmuştu. Böylece, diyorlardı, *Meesni*'yi artık babasından ayıracak bir engel kalmamıştı ve ilişkileri sonsuza dek sürebilirdi.

Dördüncü kardeş, Amma Sain'in genç bir yeğeniyle evlendikten sonra, üç tane orta yaşlı hizmetçiyle evlenmişti. Aynı zamanda, Amma Sain'in dul kalmış kız kardeşi olan, karısının annesiyle de uzun süreli bir ilişkisi olduğu biliniyordu ve kayıinvalidesini de kendi havelisinde misafir ediyordu.

Bütün bu iğrenç suçlara karşın, Pir Sain sadece, kullanılan böcek zehirinde hile yaparak pamuk mahsulüne zarar ve-

ren beşinci ve en küçük kardeşine kızgındı. Kardeşi Amma Sain'i ziyarete gelmeye devam etmesine rağmen, kocam onunla bir yılı aşkın süredir konuşmamıştı. Şimdi o bana bir mektup yollamıştı.

Pir Sain zarfı görünce hemen aldı ve "Bunu sana kim verdi?" diye sordu. Söyledim. Çok şaşırmış göründü. Bu yapabildiğim son açıklama oldu. Hemen Terhi ve gün ağacından ıslak dallar getirildi.

Terhi yaşlı olması nedeniyle kutsanmıştı ve onun cezası benimkinden daha hafif oldu. Kocam bana karnımın üzerine yatmamı emretti ve ben de hemen yattım. İki hizmetçi kollarımı başımın üstünde tutarak gerdiler. Başka iki hizmetçi de ayak bileklerimden tuttular. Yıldırım gibi bir sallanışla, khajji kamçısının hışırtısı duyuldu. Cezanın büyüklüğü, ne kadarına dayanabileceğime göre değil, kocamın o anki enerjisine göre belirlenirdi. Kamçı sırtıma vuruyor, altında etim kesiliyordu. Büzülmüş dudaklarımla acı yuttum.

Kanın pıhtılaşmasını önlemek için hemen ayağa kalkmam ve yürümem emredildi. İşlenmemiş bir ceza için böyle sert bir cezayı ne tür bir kafanın haklı görebileceğini düşünerek ve kucağımdaki kundağı göğsüme bastırarak, zayıf ve titreyen bacaklarımla odada turladım.

Yıkanıp temizlenmek ve en temel işlerimi bile hizmetçilerin yardımıyla yapmamı zorunlu kılan yaralarımın iyileşmesi iki hafta sürdü.

Pir Sain'in, evimizin her tarafında arsızca büyüyen ensest ilişkileri durdurmak için nasıl olup da hiçbir şey yapmadığını anlayamıyordum. Amma Sain'in günahkâr oğullarıyla yakınlığının da bütün bu olaylardan hiç etkilenmemiş olması beni şaşırtıyordu. Nitekim, oğluyla torununun sürdürdükleri günah dolu ilişkiyi onaylamaz görünmüyordu. Ortanca oğlunun kayınvalidesiyle olan ilişkisi de, Amma Sain ve kızkardeşi arasında bir anlaşmazlığa yol açmıyordu.

Burada, sadece küçük hatalar büyük günahlar olarak görülüyordu.

Yan kapıdan geçip bir tünele girdim ve karanlık bir koridordan diğerine geçerek tekkeye ulaştım. Büyük Sufi şair Bulleh Şah için her yıl yapılan dini kutlamaları düşündüm. Bu isyan ve özgürlük kutlamalarında, neşeli şarkılar söylenip coşkulu danslar edilirdi. Karamsarlık değil, mutluluk kol gezdi. Burada ise herkes sanki ölüydü. Ama öte yandan ölümler canlı, canlılarsa ölüydü.

Aileye mensup kadınların dua etmesi için ayrılan sürede, büyük tahta kapılar kapatılır ve başka herkes dışarıda kalırdı.

Bilmediğim bir nedenden ötürü, Haveli'nin kadınlarının mezarlarının yanından geçen adımlarım hızlandı. Ölüncü de hayattayken oldukları kadar güçsüz olan bu kadınların mezarları bile erkeklerin kontrolündeydi.

Mezarlığımız da ayrı bir yerdeydi.

Babaji'nin etrafı telkâri duvarlarla çevrili ve meşalelerle aydınlatılan muhteşem kabrinde durup, acaba neleri başlattığını biliyor mudur diye düşündüm. Karmaşık kesimli duvarların ardından mezarların etrafını kaplayan mermer avluyu gördüm. Avluyu çevreleyen duvarların altında abdest alınsın diye konulmuş bir sıra halinde musluktan akan sular ince bir dehlize damlıyordu. Gözlerim Babaji'nin ağacına takıldı. Gövde, altından fışkıran çılgın bir fikir gibi, kıvrılarak bir araya gelen köklerden oluşmuş gibi duruyordu.

Mübarek ramazan ayı boyunca dergâhın dışında bir aşevi, fakirlere yemek dağıttı. İçeride ise ben, kocamın *aam* ve *khaas* dağıttığı insanlara, iftar ve sahur tepsileri hazırlamakla meşguldüm. Pir Sain'in aç olduğunda daha da azalan hoşgörüsü nedeniyle sanki her şey ters gidiyordu. Ama bizler de açtık ve hata yapmaya daha yatkındık. Şeyhimizi ve Allah'ı aynı anda memnun etmek imkânsızdı.

Bu mekânda, Allah ve şeyh, kocamın vücudunda birleşmişti.

Bir aylık oruç dönemi biter bitmez hamile olduğumu fark ettim ve kocama söyledim.

“Çocuğu aldır” diye bağırdı.

Başka kimsenin işlemesine izin vermediği bir günah için kendisine izin vermesi beni dehşete düşürdü.

Kinin tabletleri alarak bebeği düşürünce Dai “Ramazanda otuz öğleden sonra boyunca kendilerini tutmaları gerekse de, erkekler zevkten yoksun kalmak istemezler” dedi.

Ona, kocamın nasıl olup da oruç emrine sıkı sıkıya uyup, sonra da böyle bir günah işleyebildiğini sormak istedim. Ama Dai, şeyhinin arzularının, Allah'ın emirlerinin önüne geçtiğini söyleyemeyeceği için sormadım. Kocam başka din uygulamaktaydı.

Kocamın cinsel perhiz uyguladığı bir dönem daha vardı. Doğumdan sonra kanamam varken ve aylık adet dönemlerimde, bana asla dokunamazdı. Bunu, kendisinin bile işlemeyi tasavvur edemediği bir günah olarak görürdü.

Üç ay sonra yeniden hamile kaldım ve kocam ellerini gökyüzüne kaldırıp bir oğlu olması için dua etti. Bu kez kürtajdan söz etmedi.

Çelişkiler kafamda birikiyordu.

Kaali'nin intiharı, Tara'nın bebeği, annemin açgözlülüğü, bana verilen korkunç cezalar, duyduğum ensest ilişkiler ve çapkınlıklar, kürtajlar ve hamilelikler; bütün bunlar kafamın içinde çalkalanıyordu ve sürekli başım ağrıyordu.

Amma Sain “Oğlum yirmidört yatak takımı, altmış takım kıyafet, altı set mücevher ve iki mutfağa yetecek kadar çatal-bıçak takımı hazırlanıp annene gönderilmesini söyledi.” deyince şaşırıp kaldım.

İlk defa kalbim kocam için korkudan başka bir duyguyla çarptı.

"Bu çok fazla" dedim; ama Amma Sain güldü ve " Biliyor-sun bunlar için hiç harcama yapmayacağız. Bazılarını bir mürit, bazılarını da başka bir mürit alacak." dedi.

Kız kardeşlerimin hemen nişanlandıklarını duyunca ağladım. Chitki'nin nişanlısı bir avukattı ve bir mektup gönderek ona parkta buluşmalarını teklif etmişti. Ama Chitki ona sürpriz yapmak istemiş ve düğün gecesinden önce buluşmayı reddetmişti.

Aptal, diye düşündüm.

Nanni de bir doktorla nişanlanmıştı ve tabii annem sevinçten kendinden geçmişti. Her iki düğüne de katılmama izin verilmemesine rağmen, annemin bütün bunları mümkün kılan damadı için durmadan dua ettiğini duydum.

Bir kâğıt parçasına delik açtım ve oradan babamın evini gözlediğimi hayal ettim.

Nanni ve Chitki'nin çeyizleri benimkinden çok daha fazlaydı.

Annem zengin ve güçlü görünüyordu.

Orkestra aynı şarkıları çalıyordu.

Kız kardeşlerim eski çağlardaki soylu prenseslere benziyorlardı.

Peri ışıkları parlıyordu.

Kâğıdı gözlerimden çektim ve ışıklar kayboldu.

Benim bulunduğum yerde dünyam kapkaranlıktı.

İkinci doğumum yaklaşıyordu ve ben kapkacak sesleri arasında mutfaktaki denetleme işlerimi sürdürüyordum. Ağlayan çocuklar ve bağırışan kadınlar sinirlerimi yerinden oynattınca, kızım Guppi ile avlunun en uzak köşesine gidip bir ta-

bureye oturuyordum. Yumuşacık pamuktan bir topa benzeyen Guppi, ben büyüyen göbeğimin üstünde örgü örerken, etrafı izleyip yeni hikâyeler arıyordu.

Bir sinek, kanatları iki yana açık halde donakaldı.

Daha önce hiç görmediğim yaşlı bir kadın elleriyle önce kendi alnına, sonra da benim ayaklarıma dokundu ve yere oturdu.

Kim olduğunu ve nereden geldiğini sorduğumda bana güldü ve "Bibiji, kendi *ilaaka*'nın insanlarını daha iyi tanımalısın. Biz, büyük şeyhlerden daha uzun zamandır buradayız. Babaji'nin cesedi dağlardan indirildiğinde, benim ailem onu karşılayanlar arasındaydı." dedi.

Çok tuhaftı.

Onaltı yaşında mı yoksa yüz yaşını aşkın mı olduğunu söylemek mümkün değildi. Saçları bembeyazdı, yüzü kırışık-sızdı ve gözleri de parlaktı. Ayakta dururken vücudu iki bük-lümdü, otururken ise neredeyse tamamen görünmez oluyordu. Solmuş giysilerinde, onun diğerleri gibi görünmesini sağlayan yamalar vardı. Ama gene de bir farklılık vardı. Bu fark korkusuzluğuydu.

Etrafıma bakındım ve yanımdaki kadının çevremde merak uyandırmamış olduğunu görüp rahatladım. Cheel bile her zamankinden daha tetikte görünmüyordu.

"Niye daha önce hiç burada değildin? Niye seni kutlamalar sırasında görmedim?" diye sordum.

"Kardeşimle birlikte uzakta yaşıyorum ve sadece bir hafta önce geri döndüm." diye cevap verdi. Cehennemi terk edip de sonra geri dönen çok az insan olduğu için, daha da çok ilgimi çekti.

O bir hikâye anlatıcısıydı.

Onun korkusuzluğu beni korkutuyor olmasına rağmen,

Dai'den başka benimle konuşan tek kadından bilgi almak isteği beni kışkırtıyordu. Arada sırada etrafı kolaçan edip rahatlamış olarak tekrar ona dönüyordum. Yarı sağır olduğu için çok yüksek sesle konuşuyordu ve sürekli olarak sesini alçaltmasını hatırlatmam gerekiyordu. Fakat bu kez de öylesine yumuşak bir tonla fısıldıyordu ki hiçbir şey duyamıyordum.

“ Daha yüksek sesle konuş ” diye rica ettim ve tekrar bağırmaya başladı.

“Kızlar mümkün olduğunca kısa zamanda kurtulunması gereken bir yükür. Ama ben çok çirkindim ve sebebi anlaşılamayan tuhaf bir kaşıntıdan muzdarip olduğum için hiç kimse de benimle evlenmek istemedi. Babamın bir ailesi de olmadığı için, birinin benimle evlilik bağı kurmak istemesi için en küçük bir ihtimal bile yoktu. Taa ki dağlardan bir adam gelene ve kaşıntım aniden geçene kadar” diye anlatmaya başladı.

Kadın birden hüzünlendi.

“Babam beni dışardan biriyle evlendiriyor olduğu için memnun değildi ama başka bir damat adayı olmadığından, razı oldu. Tam onun öldüğü gece evlenecektik.”

Daha fazlasını duymak istememe rağmen, Guppi dikkatimi çekmek için ağlamaya başladı ve artık burada durmam güvenli olmayacaktı. Kadına tekrar ne zaman geleceğini sordum. İki büklüm halde ayağa kalktı ve “Yarın. Beni burada herkes tanır. Hiç kimse seni benim yüzümden rahatsız etmez. Hepsi benim hikâyemi bilir.” diye cevap verdi.

El sallayarak, sıkıcı bir konuyu kapatır gibi “ Bibiji, eğer sen karşılaşmamıza önem vermezsen kimse bir şey sormaz” dedi. Alnını ve ayaklarımı elleyip uzaklaştı.

Sinek kanatlarını oynattı ve uçarak uzaklaştı.

Aceleyle eşyalarımı topladım ve Guppi'yi içeri götürdüm.

Amma Sain beni onunla ilgili olarak sorguya çekmeyince şaşırdım. Pir Sain tuğla duvarın arkasında belirince Cheel'in hemen konuşmaya başlamamasına daha da çok şaşırdım.

Bütün bir ay boyunca, her gün yarım saat boyunca konuştuk ve hâlâ yeni arkadaşımı onaylamadıklarını gösterir hiç bir belirti olmayınca içime bir şüphe düştü. Kocamın casusu olabiliirdi. Ama anlatacağı ve benim de duymaya can attığım şeyler vardı.

Ona *Toti* diye isim taktım; çünkü durmadan bir papağan gibi konuşuyordu. Ondan dergâhın gerçek hikâyesini öğrendim. Amma Sain bana aynı hikâyenin farklı bir versiyonunu anlatmıştı.

Toti "Bir göçmen ailesi bu yörede küçük bir arazi almış. Oğullarından biri, kendini *deen*'e adanmak için her şeyden el çekmiş bir *malang*'mış. Köylüler onun etrafında toplanmaya başlayınca, erkek kardeşleri ona deli deyip, dışarı atmışlar. Evsiz kalınca, bir gün dağlara çıkıp gözlerden kaybolana dek etrafta dolaşıp durmuş. On yıl sonra bir gün. araftarları onun ölü bedenini dağlardan aşağı indirmişler ve binlerce mucize öyküsü onunla ilişkilendirilmiş" diye anlattı.

"Bunlar İngiliz yönetiminin ilk dönemlerinde olmuş." diye devam etti. "Yabancılar, basit kafaları yerel şeyhlerin aşırılıklarını kabul eden ama güçlü yabancı yöneticilere direnen inatçı yerli halkla, sürekli sorun yaşıyorlardı. Toprak ağaları onların bu huylarını nakde dönüştürdüler ve yabancı yöneticilere şantaj yapmak için fakir halkı kullandılar. Yabancılar kendileri için özel tahsisatlar alıyor ve çevrilen entrikalarla bir ilgileri olmadığına dair çocukları üzerine yeminler ediyorlardı.

"Yabancıların gözleri, Babaji'nin etrafında mucize hikâyeleri dolanan sade mezarına takılınca, bölgeyi bir dergâhın etkisiyle kontrol edebileceklerini düşündüler. Daima

sadık müttefikler arayan İngilizler, merdivenin alt basamaklarındakileri önemli mevkilere getirirlerse, onların sonsuza dek kendilerine minnetkâr kalacağına inanıyorlardı.”q

Toti gülümseyerek devam etti: “Her şey değişmeden önce Babaji’nin kardeşleriyle görüşüyorlardı. Küçük bir toprak yığını halindeki mezar yeni baştan mermerden yapıldı ve duvarları desenli çinilerle süslenmiş daire şeklindeki bir odanın içine alındı. Uzaklardaki insanları çekmek için tavana yeşil ve altın renginde uzun minareler eklendi. Buna binaya bitişik bir camii inşaa edildi. Dışarıda da aç insanlara dağıtılmak üzere kocaman kazanlarda yemek pişirildi.

“Açılış gecesi idi. Aziz olarak ilan edilecek kişi, Babaji’nin onu evinden kovan ve hissesi olan toprağı gasp eden ölmüş ağabeyinin oğluydu. Şimdi uzun bir sakalı ve daha da uzun saçları olan oğlanın taç giymesine tanık olmak üzere ülkenin dört bir yanından önemli kişiler davet edildi. Bir bavuldan Babaji’ye ait olduğu söylenen siyah bir türban çıkarıldı ve oğlanın kafasına sarıldı. Babaji’ye ruhani güç veren dindarlık ve maneviyatın bu türban ile varisine geçtiği söylendi. Babaji’nin kendini Allah’a adamasının ödülü, hiçbir çaba harcamadan varisinin oldu. *Allahu Allahu* sesleri havayı doldurdu. *Dastar bandi* kutlandı. Para kutusuna binlerce kâğıt para atıldı.”

Toti hikâyeye her gün devam ediyordu.

“Dergâhın anahtarı şeyhe verildi ve insanların kaderi belirlendi. İngilizler satın aldıkları bu insanları yönetti ve dergâh kârlı bir iş yeri haline geldi. İkinci Pir Sain öldüğünde, varisi bu iş için daha hazırlıklıydı; çünkü şeyh olmak üzere eğitilmişti.”

Babaji’nin taraftarlarına ne olduğunu sordum ve Toti “Çaresizlik içinde, insanları yanlış yoldan vazgeçirmeye çalıştılar. Onlara Babaji’nin ailesinin ona nasıl kötü davrandığını hatırlattılar; ama insanlar, onlara umut vaat eden diğer hikâyeye inanmayı tercih etti.

Babaji'nin taraftarları dergâhtan atılıp sürgüne gönderildiler. Diğer köylere taşınırsalar da, erkek taraftarların insanları Babaji'nin ailesinin sürdürdüğü yanlış düzene karşı uyarmak üzere dergâha ölüm yolculuğu yapmaları gelenek haline geldi. Ama içlerinden misyonu farklı olan Cheel hariç hepsi öldürüldü." dedi.

"Cheel Babaji'nin taraftarlarının soyundan mı geliyor? Peki misyonu nedir?" diye sordum ama cevap vermedi. Cheel'in aile yeminine neden ihanet ettiğini de söylemedi.

Bütün bu öğrendiklerimden sonra Toti'ye hâlâ çok önemli bir soru sormam gerekiyordu.

"Peygamber soyundan gelmiyorlar mı peki? Mübarek ataları nedeniyle Allah tarafından kutsanmamışlar mı?"

Toti bana güldü ve bir soruma bir soruyla cevap verdi.

"Onların yaptıkları, herhangi bir şekilde Peygamberimizin büyüklüğünü yansıtıyor mu? Hatta Peygamberimizin en kötü düşmanlarına benzemiyorlar mı? Onlar bizim kalplerimizin zaafından yararlanan sahtekârlar. Bize hükmetmek için sefaletimizi, kayıplarımızı ve zayıflıklarımızı sömürüyorlar. Dergâh paralı ve politik bir yer, ama mübarek değil." Toti'nin cüretkârlığı beni etkiledi. Hiç kimsenin cesaret edemeyeceği kadar küstahtı.

Böyle kışkırtıcı şeyler söylediğinde bir an için onun yanından uzaklaşsam da, daha fazlasını duymak için daima geri dönüyordum.

Toti gevezelik ediyor, beni şaşırtıyor, güldürüyor ve bazen de bunaltıyordu. Ona, düşündüklerini nasıl böyle korkusuzca dile getirebildiğini sormak istedim ama usanıp konuşmaktan vazgeçmesinden çekindiğim için sormadım.

"İngilizler milli düşünceyi yok etmenin yolunu bulmuştu. Eğer biri diklenecek olursa, şeyh onun kafasını uçururdu. Babaji bir fahişe gibi kötü emellere alet edildi." deyince dehşetle elimi ağzıma götürdüm.

“Basit insanların Allah tarafından kutsanmış olduklarına inandıkları bir pezevenkler ailesi, onu doksan yıllık bir İngiliz lisansı için sattı. Eğer dergâhın ardında bir Allah varsa, ona kim karşı koyabilirdi ki?” diye sorduğunda hayretten donakaldım.

İngilizlerin artık ülkeyi terk etmiş olmalarına rağmen, onların yarattığı ve artık onlara bile hizmet etmeyen bu cehennemde biz hâlâ acı çekmekteydik. Toti ile buluşmalarına hâlâ hiç tepki gösterilmemesine şaşırıyordum. Cheel beni Pir Sain’e şikayet etmemiş, Amma Sain de uyarmamıştı.

Toti her ortaya çıkışında, o gidene kadar her şey olduğu yerde ve olduğu gibi dona kalıyordu. Bunun ya da Toti’nin varlığını tamamen hayal edip etmediğimi merak ediyordum.

Toti erkeğine hâlâ âşıktı.

“Asla başka birini bulmayacağıma emindim” diyerek güldü ama onun nasıl öldüğünü söylemedi. Acıyla bulanıklaşmış gözlerle bana baktı ve bilmece gibi konuştu.

“Bir fırtına bize çarptı ve aşkımızı gökyüzüne savurdu. Yıkıntılar asla toparlanamadı. Şu halime bak. Bir gün genç bir kadındım, ertesi gün ise yaşlı.”

Bir gün coşkuyla sıçrayarak geldi.

“Evlilik yıldönümümüzde beni görmeye geliyor, bibiji. Bütün yılı bu günü bekleyerek geçirdim.” dedi.

Şaşkınlığım onu güldürdü: “Erkekler sadakatsiz piçlerdir, bibiji. Ama benim erkeğim tek sadık olanlarıdır. Ölümde bile bana bağlıdır.” dedi.

Ben de yaşayan değil de, ölü bir erkeğim olmasını dilerdim.

Toti yıldönümü için altın yaldızlı iplikleri yıpranmış, keskin kıvrımları tarihi anlatan, ipekli bir gömlek giymişti. Başındaki dupatta parçalanmıştı ve altın rengi ayakkabılarının parıltısı kalmamıştı. Küpelerinden sarkan uzun zincirler paslı kulplar-

la, seyrek saçlarına tutturulmuştu. Boynundaki kolye, kambur vücudunun önünde asılı kalmış, öne arkaya sallanıyordu.

Toti ellerini çırpı ve küçük kambur bir kız gibi fırıl fırıl dönerek "Buraya gelecek. Bugün öğleden sonra onu görebilirsin. Sana haber veririm" dedi.

Zavallı Toti'nin, yeri doldurulamaz kaybının acısıyla, çıldırmış olduğunu düşündüm. Şakayla karışık " Diğerleri de onu görecekti mi?" diye sordum.

Gururla "Tabii ki hayır" diye cevap verdi. "Sadece benim uygun bulduğum kişiler onu görebilir."

Toti ışık saçan bir ampul gibi parlıyordu.

Vücudumu bir ürperti kapladı.

Bir başkasının yanıımızdaki varlığını hissettim.

O gelmişti.

Belirsiz ve dağınık , uzun boylu ve yapılıydı. Kıvrık bir bıyığı vardı.

Onu gördüm.

Bu doğa üstü olay karşısında çığlık atma ihtiyacı hissettim ama donakalmıştım.

Haveli'nin sınırları içinde tuhaf bir adam vardı. Allah'a şükür ölüydü.

Kendime geldiğimde hâlâ örgümün aynı ilmeğindeydim.

Toti'nin mutluluk dolu gülümsemesi kaybolmuş ve kaşları çatılmıştı. "Bütün bir yıl onu görmek için bekliyorum ama o sadece bir dakika kalıyor. Susuz ekinlerin yağmuru bekleyişi gibi bekliyorum ve yağmur yüklü bir bulut başımın üstünde dolanıp duruyor ama yağmur yağdırmadan gidiyor" dedi.

Vücudumda korku titremeleri sürerken, ona cesur olmasını söylediğimde bana çok kızdı.

"Sen kocana evlatlar verirken benim niye acı çekmem ge-

rekiyor. Sizin bunlardan kendinizi sorumlu tutmamanız haksızlık değil mi?" diye yakındı.

Suçlanması gerekenin biz olduğumuzu ilk söyleyişiydi. İstemeyerek "Senin erkeğini biz mi öldürdük?" diye sordum.

Toti, iki büklüm halde bana cevap vermeksizin uzaklaştı. Büyük bir sır taşıyarak Cheel'in yanından yürüyüp geçtim.

O gece doğum başladı.

İçimde derinlerde sessiz bir acı önce arttı, sonra azaldı. Aynı şey onaltı saat boyunca sürdü. Taa ki sonunda ani bir gerilmeyle dergâha bir oğlan doğurana kadar. Büyük bir sevinç tüm benliğimi kapladı.

Şeyh vakur bir tavırla kutlamaları kabul etti ve dualarla cevap verdi.

Oğlumun doğumunun kırkıncı gününde, altın *kimkhab* giydim ve başıma çok özel drapeli ince bir *dupatta* örttüm. Altın tellerden yapılma ayakkabılarım, ayaklarımda mücevher gibi parlıyordu. Velihtı kucağımda ve arkamda da bir sürü kadınla tarihi dergâha dua etmeye gittim. Yolda, oğlumun içinde bulunduğu korkunç durumu düşünüp dehşetle titredim. Herkes onun kutsanmış olduğunu düşünürken, ben onun Allah'ın gazabını üstüne çekme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu biliyordum.

Babaji'nin mezarında, Allah'a, oğlumu babasının onu yetiştirdiği gibi biri olacağı için yargılamasın diye yalvardım. "Lütfen bu çocuğun Babaji gibi biri olmasına izin ver. Onu bir idol olmaktan kurtar ve sade bir Müslüman olmasına izin ver" diye dua ettim.

Canlı renkler giyinmiş kadınlarla dolu avluya geri döndüm.

Kırmızı, yeşil, mavi ve sarı ruhumu işledi. Kadınlar neşe içinde dans ediyorlardı. Etrafta dünü hatırlatan hiçbir şey yoktu. Sanki başka insanlarla, başka bir dünya gibiydi.

Tabii hâlâ kollarını göğsünde kavuşturmuş vaziyette ayakta duran Cheel hariç...

Zengin toprak ağalarının karıları altından hediyeler, fakirler ise sahip oldukları her şeyi getirdiler. Haveli'nin dışında, gün doğumundan batımına kadar, koca sepetler dolusu taze meyveler, kutular dolusu kekler ve kurutulmuş meyveler, tenekelerle tereyağı, çuvalar dolusu buğday ve şeker ve yüzlerce kesilmiş hayvan birikti. Ölülerin Allah'la buluşmasının kutlandığı *urs* töreninin yapıldığı gün gibiydi.

Annem, ilk erkek torununun doğumu nedeniyle gururla parılıyordu.

Beni her görüşünde sarılıp öpüyor ve "Allah sana vermiş olduğundan daha da fazla onur ve saygı bahşetsin. Seni tüm dünyaya egemen kılsın" diye dua ediyordu.

Benim tüm dünyamın burası olduğunu bilmiyor mu? diye düşündüm. Anneme karşı soğuktum ama o bunu fark etmeyi sanki reddediyordu.

Pir Sain'in erkek kardeşlerinin karıları, dört kişilik bir çete gibi yanıma geldiler. Daima birbirlerine yapışıklılar. Hiçbirini tek başına görmemiştim. Dergâhın yeni varisini ve onu doğurduğum için beni kutsadılar. Bu başarı beni daha güçlü kılmalıydı; ama diğer duygularım öylesine kuvvetliydi ki, kendimi güçlü hissetmiyordum. Meesni'nin bana doğru geldiğini görünce, onu sarsıp günah dolu uyuşukluğundan kurtarmak istedim. Ama yapmadım ve sıcak bir şekilde karşıladım. Bana bakmadığı zamanlarda onu baştan aşağı inceledim ve düşündüm. Öylesine sessiz ve her şeye boyun eğmiş bir hali vardı ki, yürüyen bir ölüden farkı yoktu. Duyguları tamamen içinde saklıydı. Yüzü hiçbir şey söylemiyordu. Gözleri öylesine korku doluydu ki, o gözlerle bakanlar da dehşete düşebilirdi. Bir avcının ağına takılmış bir tavşan gibiydi.

Annesi daha farklıydı. Yüzü öfke doluydu ve hatları çok keskindi. Kendi havelisindeki en yüksek otoriteydi ama bu-

nun tek nedeni, kendi kızıyla kocası arasında yaşananlara ses çıkartmamasıydı.

Meesni ile annesinin birbirleriyle hiç konuşmadıklarını fark ettim. Akrabalar ve hizmetçiler, ikisinin arasında mesaj taşıyorlardı.

Zengin erkeklerin karılarının arasında otururken, bir değirmen sahibi olan *Sakhi baba*'nın karısı *Sakhi bibi*, gelip yanına oturdu. Sağlık sorunları nedeniyle, uzak bir kasabadaki babasının evinde yıllar boyu yatağa bağlı yaşamıştı.

Sakhi bibi sesini alçalttı ve zaten düşünmekte olduğum bir şeyi bir kez daha aklıma soktu. "Kuran'ın tercümesini oku. Onu anla. Kutsal Kitap dinimizin anlamını sana gösterecektir."

Amma Sain'in kaşlarının çatıldığını gördüm ve *Sakhi bibi*'nin yanından uzaklaştım.

Kendimi kutlamalara kaptırdım ama gözlerimle *Sakhi bibi*'yi izledim.

Amma Sain beni yakaladı ve "Değirmencinin karısıyla konuşma. O bizim dostumuz değil." diye buyurdu. Bana ne söylediğini sorunca, ona yalan söyledim.

Amma Sain beni dergâhın en sadık müritleri olan bir aileye gelin giden iki kız kardeşle tanıştırdı. Gelinler, onsekiz yıl önce Pir Sain'in duaları onlara bir kız, bir de erkek çocuk verene kadar çocuk sahibi olamamışlar. Çiftçi olan kocaları Pir Sain için methiyeler söylemiş ve herkese hurma dağıtmışlar. Kızın adı *Maharaja*, oğlanın adı da *Maharani* konmuş ve hemen beşik kертmesi yapılmış.

Sakhi bibi'den başka, bir tek bu kadınların hallerinden memnun göründüklerini fark ettim ve bunun ancak kocaları sayesinde olabileceğini düşündüm.

Bu arada annem gururla herkese "Heer'in burayı nasıl da güzel idare ettiğini görün. Onun nasıl da buranın bir parçası olduğunu görün." diyor.

Bana da "Sana Allah'ın yakarışlarımızı duyacağını söylememiş miydin? Eğer sabırsız davransaydın ve inançsız olsaydın, sonucu ilahi takdis yerine fevri bir karar olacaktı. Allah'ın seni nasıl kutsadığını gör." dedi.

Söylediklerine katılıyor numarası yaparak elini sıktım.

Annem mutlu olduğuma ya da mutlu olmam gerektiğine ya da mutlu olmaya çalışmam gerektiğine inanmıştı.

Gerçeği öldürecek gücü vardı, ama gerçekle yüzleşecek gücü yoktu.

Hâlâ, babam da acaba annem gibi mi davranırdı diye merak ediyordum. Sonuçta her ikisi de zengin ve güçlü insanlarla bir bağ kurmak isteyen, gösteriş yapabilecek başka hiçbir şeyleri olmayan, âciz insanların bulunduğu bir sınıfa aittiler. Babamın olmaması nedeniyle içimi bir ferahlık kapladı. Babamın, annem gibi numara yapması mümkün olmayabilirdi. Ama başka ne yapabilirdi ki? Aklıma, onun da annemden farklı olmayabileceği olasılığı da geliyordu. Çünkü ben, annemin de beni böyle terk edebileceğini beklememiştim.

Sakhi bibi giderken, Dai'ye, Amma Sain'in onu neden onaylamadığını sordum. Dai "*Sakhi bibi*'nin yıllarca çocuğu olmadı. Bu dönemde insanlar sürekli onu, kısırlılığını dualarıyla geçirsin diye Pir Sain'e gelmesi için ikna etmeye çalıştılar. Ama o "İmansız birinden medet ummaktansa, çocuğum olmamasını tercih ederim" diyerek onları reddetti. Üç yıl önce de bir oğlu oldu. O bizim dostumuz değil." dedi.

Bhai kadınların yanına gelemiyordu ama ailem Haveli'den ayrılmadan önce onu boş bir odaya getirdiler. Onu gördüğümde, ayrı kaldığımız dönemin acısıyla içimden bağırmak geldi, ama yapmadım. Onu dört yıldan beri görmemiştim. Büyümüş görünüyordu. Daha uzun ve daha inceydi. Bhai yüzüme bakıp bir şeyler anlamaya çalışıyordu. Ben de onun yüzüne bakıp ne bildiğini anlamaya çalışıyordum. İkimiz de anlayamadık.

Okulu, öğretmenleri ve geleceği hakkında bir şeyler geveledi. Anlıyordum ki sinirliydi ve o sinirle hızlı hızlı konuşuyordu.

Birden kendini daha fazla tutamadı ve patladı: "Anneme bunu sorduğumu sakın söyleme ama gerçekten şimdi iki çocuğun olduğu için mutlu musun?"

Sevdiği insanı boğulmaya terk etmek ona vicdan azabı çektiriyor olmalıydı. Bhai, sadece benim verebileceğim bir cevap bekliyordu. Onu acı çekmekten kurtarmak istedim. Konuşmayı bitirdiğimde yüzü aydınlandı ve "Allah'a şükürler olsun apa." dedi.

Yanına gittim ve başını karnıma yasladım: "Benim için endişelenme Bhai. Benimle annemin duyduğu gibi gurur duymalısın. Evliliğim utanılacak bir şey değil." dedim.

Bu arada Bhai hıçkırıqlarla ağlıyordu.

"Hayatımı, eve gelememem ve sizin burada kalamayışınız nedeniyle yargılama. Bazı geleneklere uymak bizim için zor ama iyi şeyler de var." diyerek onu temin ettim.

Bhai yüzüme baktı ve "Bütün gerçeği söylediğine yemin et *apa*" diyerek yalvardı.

Yemin ettim ama kırılmış saçlarımı nasıl untabildiğini merak ediyordum.

Bhai'nin endişesi beni annemin kör gözlerinden daha fazla üzdü.

Zavallı ailemi, benim ölümcül acılarımdan korumalıyım. Onların desteğini istemek çok bencilce olurdu. Beni sevmek onları öldürürdü. Aceleyle annemin oturduğunu yere gittim ve o şaşkınlıkla aramızdaki mesafenin nasıl olup da birden kalktığını merak ederken, onu kucaklayıp defalarca öptüm.

VI

KISIR DÖNGÜ

Herkes gitmişti.

Kutlamalardan ve yaşanan çelişkilerden yorgun düşmüş halde, çocukların odasında oğlumla yan yana uzanmıştım. Guppi ayak ucumda oturmuş, tıpkı kendine ve Haveli'deki diğer kadınlara benzeyen plastik bir bebekle oynuyordu. Erkek kardeşiyle kendisi arasındaki değişikliği fark edip etmediğini merak ediyordum.

Toti birdenbire içeri girdi.

Şaşırmış vaziyette, "Nasıl içeri girdin?" diye sordum.

Onu kimsenin görmediğine dair yemin etti ve kendi göl-
gemden bile korktuğum için beni azarladı. Ona tehlikelerden
söz etmek ve Kaali'nin başına gelenleri anlatmak istedim
ama bunun yerine kızmış numarası yaptım.

"Nerelerdeydin, seni yaşlı inek? Oğlum için yapılan kutla-
malar sırasında seni hiç görmedim. Sadece kendi evlilik yıl-
dönümünü kutlayıp, başka hiçbir şey kutlamaz mısın sen?"

İnandırıcı olmayan milyonlarca bahane saydı.

Küçük şeyhin etrafında dans ederek onu Chote Sain diye çağırırdı. Onun için dini bir şarkı söyledi. Guppi herhangi bir şarkı söyleyen herkesten çok hoşlandığı halde bu kez hiç ilgi göstermedi.

Toti hoşçakal demeye gelmişti. Yine köyüne gidiyordu.

Onun yokluğunda korktum ve "Ama sen burada konuşma itiraz etmedikleri tek kadınsın. Eğer sen gidersen konuşacağım hiç kimse kalmayacak." dedim.

Ellerimi yüzlerce defa öptü ve "Yakında geri döneceğim. Geleceğim ve sana Kaali'nin hikâyesini anlatacağım." diye söz verdi.

Bunu bildiğinden daha önce niye hiç söz etmemişti? Şimdi ise çok acelesi vardı. Onu kalması için ikna etmeye çalıştım.

"Gitmeden önce çabucak anlat bana. Yoksa beklemem gerekecek ve benim sabrım yok." dedim.

Kapıya doğru yürürken, hikâyeyi anlatmayı, gelecek sefer görüşene kadar ertelemeye çalıştı.

"Bana bir şeyler anlat. Bir tek şey. Herhangi bir şey." diye yalvardım.

"Verimli bir çiftleşme sezonu geçirmeleri için kocanın atlarına verilen serumun bir kısmı, Kaali'nin üzerine saldıkları oğlanlara verildi. Vahşi hayvanlar da Kaali'nin hamile bedenine leş yer gibi saldırdılar. Öyle ki yataktan kalkamaz oldu. Kendini astığı zaman da ilk yataktan kalkıştıydı." diye anlattı.

Dehşete düşmüştüm.

"Şimdilik bu kadar yeter. Ama hepsi bu değil." dedi ve kapıyı açıp dışarı çıktı. Kafası kapının diğer tarafından tekrar göründü ve "Kocan bu hikâyenin yönetmeniydi." dedi. Bunu bildiğim halde birden o kadar kötü oldum ki inlemeye başladım.

Guppi kucağıma tırmandı ve beni acılarımdan koparmaya çalıştı. Ağlamamamı ve ona yeni bir ninni söylememi istedi. Hıçkırıklar arasında "Toti'nin söylediği nasıldı? Onu söylememi ister misin?" diye sordum.

"Hiç duymadım." diye cevap verdi.

Ona hatırlattım ve "Yaşlı kadının az önce söylediği ninni Guppi?" dedim ama hiçbir şey hatırlamadı.

Şaşıp kalmıştım.

"Guppi, dışarıdaki kadını hatırlıyorsun, değil mi? Kardeşin doğmadan önce benim yanıma gelip otururdu." dedim.

"Hayır " dedi.

Belki de o kadar eskisini hatırlayamıyordu. Tekrar dene-dim.

" Onu az önce burada gördün mü?"

Kafasını salladı ve "Hiç kimseyi görmedim. Ne burada ne de orada."

Guppi duyma ve görme yeteneğini mi yitiriyordu?

Guppi'nin Toti'yi fark etmemiş olmasından dolayı şaşkın bir halde, Dai'yi yanıma çağırdım.

"Dai'yi görebiliyor musun Guppi?" diye sordum. Görebili-yordu. Birbiri ardına, etraftaki kadınları yanıma çağırdım ve hersini görebiliyordu. *Peki nasıl olmuştu da Toti'yi görmemiş-ti?*

Bir hafta boyunca Guppi'nin bu tuhaf hastalığını test edip durdum. Sonunda dayanamayıp riski göze aldım ve Amma Sain'den aile doktorunu çağırmasını istedim.

Amma Sain gülerek "Yaşlı hizmetkârlardan hangisini gö-remiyor?" diye sordu.

Çekinerek "Doğumdan önce benimle oturan kadını." de-dim.

“Hangisiydi ki o?” diye sordu.

Aman Allah’ım. Toti’ye dikkat çekmemeyi nasıl becerebilirdim? Bu konu dönüp dolaşıp benim suratımda patlayabilirdi. Uyuyan sinek kafasını kaldırıp beni sokabilirdi.

Ama Guppi’nin rahatsızlığının ne olduğunu anlamalıyım ve “ Gençti. Hayır, yaşlıydı. Hayır, aslında gençti. İki bükklümdü.” dedim.

Amma Sain sert bir tonla sözümü kesti ve “Onu başka kim gördü?” diye sordu.

“Herkes gördü sanırım.” diye cevap verdim.

Amma Sain ismini söylediğim her kadını çağırdı ama hepsi Toti’yi gördüklerini inkâr ettiler. Anımsayabilecekleri ufak tefek şeyleri hatırlattım. Ama hatırlamadılar.

“Cheel’e sorun.” diye önerdim. “Onun bilmesi gerekir.”

Ama o da hiçbir şey bilmiyordu.

Toti nasıl içeri girmişti? Aklımı mı oynatıyordum? Hizmetkârlar beni Pir Sain’den korumaya mı çalışıyorlardı? Cheel de mi beni koruyordu? Bu imkânsızdı. Guppi de mi onlardan yanaydı? Küçük Guppi de herkes gibiydi. Bir tek ben farklıydım.

“Nişanlısı uzun yıllar önce ölmüş ve o, evlilik yıl dönümlerinde nişanlısının hayaletini görmek için bütün bir yıl bekliyormuş.” dediğimde, oda birden hareketlendi.

Amma Sain sessizliği sağlamak için ellerini çırpı ve “O eli yıl önce öldü.” dedi.

Karşı çıktım ve “Ama hayattaydı. Bundan eminim.” dedim.

Amma Sain hizmetçilere milyonlarca emir yağdırdı ve “Dum’a su getirin. Çabuk olun sizi uyuşuk maymunlar, koşun.” diye bağırdı. Titriyordum. Birden havada kanatları iki yana açık donakalan sineği hatırladım.

Dai kulağıma "Ona çirkin olduğu için *Budrung* denirdi" diye fısıldayınca, korkudan bayılacak gibi oldum. "Sadece şeyh onun ruhunu buradan uzak tutabilir." diye devam etti.

Şeyhin korkusuyla Toti'nin korkusu birleşti.

Sonra hayaletin korkusu üstün geldi. Benim odama kapıyı açmadan girmişti. Her yere gelebilirdi. Korku bedenimi sarmaladı. Pir Sain'in korkusu beni daha da sıkıştırdı.

Toti daha kötüydü. Hayır. Pir Sain daha kötüydü.

Bu benim suçum muydu? Bir hayaletten nasıl kaçabilirdim?

Amma Sain kızmıştı. "Her kış, inancı zayıf olanları yoldan çıkarmak için geri gelir. Atalarımız hakkında yalan söyler ve bize karşı gelinmesi için insanları kışkırtır." dedi.

Üstüme dualar üfleyerek "Ondan kaçabildiğin için çok şanslısın. Budrung ölümünden beri, zayıf inançlı her kadına kendini gösterdi. Kaali'yi ve diğer pek çok kişiyi ölüme iten o oldu.. Kocan buna hiç memnun olmayacak." dedi.

Kocam olanları duyduğunda yüzü öfkeyle buruştu ve sesi tehditkâr bir hâl aldı.

"Allah, oğlumun annesinin ne olduğunu ortaya koydu. Kendimizi sakınmamız için şeytanı meydana çıkardı."

Zaten yeterince sorunum varken, Allah daha da fazlasını vermek için niye bir hayalet yollamıştı? Çeneme sert bir tokat indi ve beni Amma Sain'in odasının diğer tarafına fırlattı. Pir Sain beni saçlarımdan çekerek ölüm odasına, yatak odamıza sürükledi. Bir tekmeyle, kasıklarımda korkunç bir acı hissettirdi ve bacaklarımı karnıma çekti. Birden ayağıyla gırtlığıma bastırdı. Onun vücudundan fırlayan göbeği gibi, benim de gözlerim yuvalarından fırladı.

Her şeyi bilmek istiyordu. "Hayatına mal olsa bile, her şeyi senden duymak istiyorum." dedi.

İşkence bitene kadar sanki bir ömür geçti.

Amma Sain boynuma bir sürü muska astı. Beni Toti'den koruması için Allah'a dualar ederken, Amma Sain de kutsal nefesini yüzüme üfledi. Bir daha ne arka avluya gitmeye ne de tek başıma kalmaya cesaret edemedim. Ama onu hafızamdan silmeye ne kadar gayret ettiysem de başaramadım.

Dai bana Toti'nin hikâyesini anlattı.

"Toti'nin Balucistanlı nişanlısı, üçüncü Pir Sain'in misafirlerinden birinin cüzdanını çalmakla suçlanmış. O bizim yöremizden değildi. Buralı birinin, sonuçlarını bile bile, şeyhin misafirinin cüzdanını çalmaya cesaret etmesi de pek mümkün değildi. 'Eğer suç yabancıysa, hırsız da yabancıdır.' demişler. Balucistanlı şeyhin huzuruna getirilmiş ama suçu inkâr etmiş. Ama Budrung gibi dışlanmış biriyle evlenmek istemesi, onun aleyhinde bir delil olarak görülmüş. Şeyh bunu 'Kuvvetli ve yakışıklı bir adam böyle bir gelin seçmez' diye düşünmüş ve 'Bu bizim bölgemize girmek için uydurulmuş bir bahane' diye buyurmuş. Acıma hissiyle yapılmış bir tercih, duygudan yoksun bu toplumda kabul görmemiş."

"Aylardan, pamuk hasadının toplandığı aymış. Donmuş kalpleri *chaddar*larının altında gömülü müritleri, bir *charpai*'ye uzanmış şeyhin etrafında çömelmiş oturuyorlarmış. Budrung'un erkeği *thana* denen ağaca bağlanmış. İşkence için mükemmel bir ortam yaratılmış.

"Bir Balucistanlı için bıyığı onurudur. Şeyh 'Bıyığını yolun' diye buyurmuş. İki adam, parmak uçlarına *nem*'in acı suyundan sürmüşler ve adamın acıyla bir kurt gibi ulumasına aldırmaksızın, bıyıklarını tek tek yolmuşlar."

"Ama üçüncü Pir Sain bununla tatmin olmamış. Adamlarına, Balucistanlıyı çözüp elbiselerini çıkartmalarını ve sırtını açıkta bırakacak şekilde bağlamalarını buyurmuş. Adamın

makatına dövölmüş kırmızı biber sürmüşler ve adam çılgın bir köpek gibi bağırarak bayılmış. Onu ağaca bağlayan ipleri çözönce, yere yığılmış. Bir balık gibi titreyerek ayağa kalkabildiğinde, pamuk mahsulünü talan eden kırmızı böcekler yalaralarına hücum etmiş, yaban arıları gibi ısıyorlarmış. Adamın merhamet haykırışları herkesi irkiltmiş.

"Gelin kıyafetleri içindeki Budrung onun haykırışlarını duymuş ve çığlıklar atarak evinden dışarı fırlamış. Yaşlı babası onu yıkık dökük kulübelerine çekmiş, döverek susturmuş ve ona yemin ettirmiş. 'Bir daha asla bu adamın adını anmayacaksın. O artık öldü ve biz Allah'ın izniyle hayattayız.' demiş. Ama hiç kimse Budrung'u durduramamış. İşkence gören erkeğini kurtarmak için *thana*'ya koşmuş.

Adamları Budrung'u yakalayıp şeyhe götürmüşler. Budrung bacaklarını sürümüş ve direnmiş. Gelinin meydan okuyan bu tavrı, gözlerinde gezinen korkuyla çelişiyormuş. Onu yere attıklarında 'Şeytan beni Allah'ın yanına göndersin. Bırakın Şeytan dilediğini yapsın.' diye bağırılmış.

"Bu sözlerden sonra artık şeyhin ona yapacağı hiçbir şey fazla kaçmazdı. Budrung'un ayak tabanlarını ve sırtını kamçılarlamışlar. Kafasını çılgınlar gibi sallarken, acıya sesini çıkarmadan katlanmış. Ama *khajj*'nin dinmek bilmez vuruşları, kurbanın direnişini kırmakta kararlıymış. Dışarıda, Budrung'un babası, *Ashura* gününde kendilerine zincirle eziyet edenler gibi göğsünü dövüyormuş."

Dai ağzına yeniden *nasvar* doldurmak için ara verdiğinde, kendi hayatlarımızda da eski bir trajediyi yeniden sahneliyor gibi olduğumuzu düşündüm.

"Budrung'un babası bağırarak 'Allah ve onun Peygamberi adına, *sain*. Fatma, Ali, Hasan ve Hüseyin adına, çocuğumu bağışla *sain*. Senin şeyhin, ataların, annen, doğacak oğulların, sağlığın, onurun, Kıyamet günü uğruna, yalvarırım *sain*, yavrumu Allah adına affet' diye yalvarmış.

“Ama şeyh affetmemiş.

“Budrung, bir *charpa*’ye yatırılarak babasının evine taşınmış. Budrung’un bilinci yerine gelmeyince, şeyhten Have-
li’nin kadınları kadar çok korkan *hakeem* çağırılmış.

“Budrung’un poposu kamçılanmaktan kıyma gibi olmuş. Kanamayı durdurmak için sürekli bitkisel antiseptik bir toz serpmişler. Oyuklar doldurulamadığından, hakeem yaralara kumaş parçaları tıkamış. Yaşlı babası onu rahatlatmak için elini kızının alınına koyduğunda, Budrung ona kaybolmuş ve ancak kendine bulmuş acı dolu gözlerle bakmış.

“Romantizm, muson yağmurları ve mır-kırmızı *jamun* ağaçlarının mevsimi *Saavan*, kıraç araziye ve insanların kanını tutuşturuyormuş. Rastgele ilişkiler ve sevgilisine kaçma olayları yaygınmış. Bu aynı zamanda yaraların da iyileşmediği bir dönemmiş. Rutubet, hızla çoğalan ve Budrung’un etini kemiren bitleri beslemiş. Defalarca vücudu istila olmuş, yaralar kesilip temizlenmiş, tekrar mikrop kapmış, temizlenmiş ve yaraları doldurulmuş. Taa ki ölene kadar.”

Dai acıyla iç çekerek, “O akşam fırtına varmış. Budrung’un ruhu rüzgâra karışmış, bir bayırın kenarına sürüklenmiş ve uçmuş. Aşkı tamamına eremediği ve arzusu yerine gelmediği için, ruhu asla sakinleşmeyen bir toz bulutuna dönüşmüş ve sonsuza dek dergâhın üstünde dolanmış.” dedi. Ve olanları anlatmaya devam etti. “Hiç kimse, dine küfreden birinin ölümüne üzölmeye cesaret edememiş. Şeyhin otoritesi söz konusu olduğunda, merhamet duygusu bile söz konusu olamazmış. Çünkü merhamet akla olmadık sorular getirip ayaklanma yaratacak asiler doğurabilirmiş. *Budrung*’un ölümlüyle ilgili dedikodular hızla yayılmış ve gittikçe gerçeklerden uzaklaşmış. İnsanlar “ Kız Peygamberimize hakaret etti. Onun Peygamberimiz hakkında, aşağılayıcı şekilde konuştuğunu kulaklarımızla duyduk.” diyordu. Bazıları da “Kutsal Ki-

sarılmış ergen oğlunu gördüğünde, kadınların bölümünde yabancı bir erkek var diye patırtı koparmıştı.

Guppi ve Chote Sain'in beni hatırlayacakları umuduyla, bitmek bilmez işlerimden vakit bulabildiğim her an onları kucaklayıp öpüyordum. Onların büyümelerini izlemek, ilk kelimelerini duymak, ilk adımlarında onlara yardımcı olmak için yanıp tutuşuyordum Ama bunlara hiç fırsatım olamadı.

Buraya gelmeden önce tanıdığım dünyayı Guppi'ye anlatmak istiyordum. Onun, buradan tek kaçış yolunu bilmesini istiyordum. Bir şekilde bir sevinç kaynağı olması için, hayal gücünün kuvvetli ve yaratıcı olmasını istiyordum. Ne zaman kafamı tamamen meşgul etmeyen bir işle uğraşıyor olsam, ki çoğu iş böyle olmuyordu, Guppi ile konuşuyordum.

Maalesef, babasının ona karşı tek sevgi gösterisi, sanki bir parça et koparmak istercesine yanağından makas almasıyla sınırlıydı. Kızım da gözlerini kaldırıp ona bakmaya çalışırdı. Guppi babasının yanına çok nadiren gittiği için, eğer başka çocukların arasında oyun oynuyorsa, yanından geçen babası onu fark etmezdi bile.

Oğluma herhangi bir şey öğretmeye ise cesaret edemedim.

Bazen uyurken, bileğini çevreleyen siyah iplik gibi yaraya bakar, onu gerçekten kendine miras kalan kaderinden, yani şeytandan koruyacak güce sahip midir diye merak ederdim. Oğlum için çok endişeleniyordum.

Hayatımın en iyi zamanı, adet kanamalarımın bana bahsettiği yedi günlük özgürlük dönemleriydi. Heyecanla iki yavrumun yatakta bana sarılıp yatacakları anı bekler ve bütün gece onlarla konuşacağımı hayal ederdim. Ama işlerimi bitirip yanlarına gidebildiğimde, onlar uykuya dalmış olurlardı. Sabah namazı için kalktığımda ise hâlâ uyuyor olurlardı ve sonra da benim kahvaltı hazırlıkları için mutfağa gitmem ge-

tabı yaktığını, dinimize küfrettiğini gözlerimizle gördük.” di-yordu. Bu suçlamaları duyan herkes, onu ölüme sürüklediği için şeyhimizi övüyordu. Herkes Balucistanlıya olanları unut-muştu” .

Dai birden dergâha olan bağlılığını hatırladı ve çabucak “Şeyh seçilmiş kişidir. O, inancı, dinimize küfredenlere karşı nasıl koruyacağını bilir” diye ekledi.

Büyük bir dine, nasıl olup da aşk özlemi çeken, umutsuz bir kızın zarar verebileceğini merak ediyordum. İnsanların, niye Kutsal Kitabın şeyhlerinin elinde yanışını görmediklerini de merak ediyordum. Birden dergâhla olan bağımlı hatırlayıp titredim.

Ben Toti'ye inanıyordum.

Bu insanlar ne kadar şeytansa, o da o kadar iyiydi.

O kış buluşma yerimizde onu bekledim ve yavaşça “Geri gel Toti. Kimse bilmeyecek. Seni avutmak istiyorum. Ben senin kardeşinim Toti. Geri gel!” diye seslendim.

Ama gelmedi. Ne o zaman ne de başka bir zaman.

Pek çok konuda mükemmeli yakalamaya çalışmak canımı çıkarıyordu. Hiç zamanım yoktu. Her türlü işi becermek için kocamın baskısı altında olmadığım zamanlarda, iki çocuğumu yetiştirmek için büyük çaba harcıyordum. Onlardan ayrı olduğum her dakikayı boşa harcanmış olarak görüyordum. Ama burada her şey onlardan daha önemli hale getiriliyor ve beni çocuklarımdan ayırıyordu. Çoğunlukla kuzenleri ve hizmetçilerle oynuyorlar ve hizmetçilerin çocuklarını oyuncak olarak kullanıyorlardı.

Amma Sain de benimkine çok benzer bir hayat sürmüştü. Aynı vahşet ve korku, aynı mükemmeliyet talepleri ve aynı tutsaklık. Ama Amma Sain, çocukları hizmetçiler arasında büyürken, sadece kocası için yaşamıştı. Bir söylentiye göre kendi çocuklarıyla öylesine yabancılaşmıştı ki, bir hizmetçiye

rekirdi. Gün içinde onları ne zaman görsem “Dün akşam sizinle yattım. Söz veriyorum bu akşam da yine yanınızda yatacağım.” diyerek onları ikna etmeye çalışırdım.

Onları benim varlığımın farkında olmalarını sağlamamın bir yolu da, rüyalarına süzûlebileceğim umuduyla onları uyurlarken öpmekti.

Pir Sain başkentteki *mushaikh* konferansına gittiğinde, beklenmedik bir biçimde özgür kaldım. Ama sevinçle danslar edeceğime, onun neler yaptığını merak ediyordum. İlkenin dört bir tarafından gelen dini liderler, İslam’ın hangi emirlerinin, kendi çıkarlarına daha uygun olduğunu tartışmak üzere toplanıyordu.

Onları kafalarında yükselen kolalı türbanlarıyla hayal ettim. İçlerinden bazıları daha küçük toplulukları temsil ediyorlardı ve diğerlerine göre daha küçük tanrıları. Pir Sain tabii ki en güçlülerinden biriydi ve onun görüşleri daha fazla önem taşıyordu.

Şeytanın fikirlerinin neler olacağını düşünüp endişelenirken, yere uzanıp Guppi’yi ayak bileklerime oturtuyor ve bacaklarımı havaya kaldırarak onu kahkahalara boğuyordum.

Onun tavsiiyeleri, İslam’ı, cücelerin avcuna sığacak kadar küçültmüştü.

Onlar İslam’la, macunla oynar gibi oynuyorlar, diledikleri tarafa çekiyorlardı.

Bu komisyoncular ve tüccarlar, Müslümanları, ölülerin mezarlarına tapar hale getirmişlerdi. Bizleri *jahalia* dönemine, Peygamberimizin bizi kurtardığı koşullara ve İslam’ın dünyamıza gönderilmesinin nedeni olan yaşam biçimine geri götürmüşlerdi.

Guppi ile el ele tutuşup, dönerek oyun oynarken, yasa koyucuların, yasanın ötesine geçerek, her birimizi nasıl da değiştirdiklerini düşündüm. Varisler atalarının cesetlerine kan

emen sülükler gibi yapışmışlardı. Ve her yeni varisin dünya-ya gelişiyse, bu kanlı işletmeden geçinen bir boncuk daha tespihe ekleniyordu.

Hayatımın düzeni hiç değişmedi.

Otuz yaşına geldiğimde beş çocuğum vardı. Guppi onbir, Chote Sain de on yaşına gelmişti. Ondan sonra bir oğlum daha olmuştu. Adı Rajaji konmuştu. Sonra da iki kızım, Diya ve Munni doğmuştu. İki oğlan annesi olarak durumum daha sağlam görünse de , ben statümde herhangi bir farklılık hissetmiyordum.

Ama Guppi'nin annesi olmak farklıydı.

O tam bir arkadaştı. Ruhuma güç veriyordu.

Bana benzeyen merakı, her gördüğü şeyle ilgilenmesini ve gözlerinin parıldamasını sağlıyordu.

"Bir düğmeye basarak ampul nasıl yanıyor, amma?" diye sorar ve duvardaki düğmeyle ampul arasında gidip gelen gözlerinde yüzlerce meraklı soru dolanırdı. Pir Sain içeri girip çıkarken kızları gördüğünde, hepsinin yanağından teker teker makas alırdı. Çocuklar her defasında korkuyla irkilirlerdi.

Guppi hariç. O acısını hiç belli etmezdi.

Ama onun yapısı, böyle itaat etmeye uygun değildi. Sadece Arapça Kuran okuma eğitimi almasına izin verildiği için, bana, Kuran'ın Urduca metnini niye gardrop odasında sakladığımı sormuştu. Cevap vermemiştim.

Bana ihanet etmeksizin, Kuran'ı niye anlamadığı bir dilde okuması gerektiğini Amma Sain'e sorma cesaretini gösterdi.

Babaannesi de "Çünkü bu gereksiz. Sadece orjinal ayetler kutsaldır. Sadece onlar sana sawab verebilir" diye cevap verdi.

Guppi de onunla tartışarak " Ama ben Arapçayı anlamıyorum. Kendimi neye adadığımı bilmeksizin nasıl Allah'a ada-

yabilirim? Ne olduğunu bilmeden nasıl bir söz verebilirim? Allah da okuduğumu anlamadığımı bilir.” dedi.

İlk başta Amma Sain sabırla açıklamaya çalıştı. “Allah senin niyetini bilir. Sen onun ayetlerini iyi niyetle okursan, o dualarını kabul eder.”

Ama Guppi ikna olmadı ve aynen benim babamla tartıştığım gibi, o da öyle tartışmaya devam etti. “Allah Kutsal Kitabı, biz onu okuyup *sawab* kazanalım diye yollamadı mı? Amacı bizi bilgilendirmek ve yol göstermek değil miydi? Bize nasıl olmamız gerektiğini söylemek değil miydi?”

Tartışmaya alışık olmayan Amma Sain’in, artık bu noktada sabrı taşı ve sinirlendi. Guppi, ne düşünüyor olursa olsun, onun emirlerine uymalıydı.

Ama kızım anlamadığı emirlere uymak istemiyordu. “Allah’ın ciddiye alınmak istediğini düşünüyorum. Eğer onun ayetlerini anlayamıyorsam, Kuran’ı okumam da onun için anlamlı olamaz.” dedi.

Amma Sain de Guppi’yi uyardı ve “ Sözümü dinlememen çok ayıp. Bunu babana anlatmam gerekecek” dedi.

Ve bu tehdit Guppi’ye takla attırdı.

Sadece Arapça metni okumaya söz verdi. Amma Sain’in söylediklerine kalbinin derinliklerine kadar inandığına yemin etti. Bu defalık babasına söylememesi için yalvardı. Kuran’ı başının üstüne kaldırdı ve hiçbir kuralı bir daha asla sorgulamayacağına dair yemin etti.

Guppi’ye, eğer Kutsal Kitap’ta yazanlar anlaşılırsa, bunun bir ayaklanmaya yol açacağını söylemek istedim. Kitabın içeriği çok tehlikeliydi. Onu sömürenlerin gerçek yüzünü sergiliyordu. Tercümesi bir devrim yaratırdı. Ama Guppi’nin bu konularla uğraşması onun için iyi olmazdı ve bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

Guppi içine doğmuş olduğu, karmaşık ve komplike kadın topluluğundaki yerini aldı. Bu onun için doğaldı. Çünkü o benim gibi değildi ve bu dünyadan başka bir dünya tanımıyordu. Ben, çevremdeki kurnaz kadınlara alışana kadar, her yönde savaşıp çabalamak zorunda kalmıştım. Zaman geçtikçe ve birtakım şeyleri birlikte yaşadıkça, onlara, Guppi gibi, benim de düşmanları olmadığını kanıtlamıştım. Çünkü kendim aşağılandığım da nasıl mutsuz oluyorsam, onlar aşağılandığında da mutsuz oluyordum. Dükkândan onlara fazladan erzak veriyor, gerektiği zaman işlerini başkalarına vererek yokluklarını hissettirmiyordum. Bu o kadar alışılmamıştı ki, benim yanımda rahatladılar.

Cheel hâlâ beni izliyordu.

Hemen hemen daima maske görevi üstlenen bir *chaddar*la kapadığı yüzünü hiç görmemiş olmama rağmen, beni izleyen gözlerindeki bir ifadeden, benim için üzüldüğünü hissediyordum. Yine bir his bana, benden, uğruna aile yeminini bozduğu adamdan daha çok hoşlandığını söylüyordu.

Ama yine de, hiçbirimiz, bir diğerini korumak için Pir Sa-in'e yalan söylemedik.

Ona karşı duyulan korku her şeyden üstündü. Ben sadece, zayıf bir sürünün, zayıf lideri oldum.

Aslında, benim gibi, bu kadınların da hiçbir özgürlüğü yoktu. Evlerine gidebiliyorlardı ama fakirlikleri onları öylesine dergâha tutsak etmişti ki, eğer herhangi biri kaçmaya kalkışır, hısım akrabası şeyhin ağında tutsak kalıyordu. Buradan ayrılmak, pek çok kişinin hayatını tehlikeye atmak demekti. Böylece özgürlüğü düşünmemeyi öğrenmişlerdi. Ödenecek bedel çok yüksekti. Özgürlüğü akıllarından geçirmeyi bile göze alamazlardı. Yapabilecekleri tek şey boyun eğmekti. O derece fakirdiler.

Hiç kimse, onlar olmadan dergâhın güçsüz kalacağını söylememişti. Tehditlerle bir arada tutuluyorlardı.

Birdenbire, Sakhi bibi'nin hikâyesi, onların düşünmedikleri düşüncelerinin yerine geçti ve herkes değirmencinin karısının hayatında olup bitenlerle ilgilenmeye başladı.

Sakhi bibi'nin tek çocuğu, onun tüm gücünü kemiren bir hastalığa yakalanmıştı ve hiçbir doktor bir tedavi yolu bulamıyordu.

İnsanlar Sakhi baba'yı uyarıp "Bu dergâhın laneti. Pir Sain'e git" diyorlardı. Ama o inancına sadık kalıyor ve "Ben sadece Allah'a inanırım." diyordu.

Ama şimdi çocuk ölüyordu ve annesi çaresizlik içindeydi.

Çocuğu omuzlarına alıp, yalın ayak ve başı açık, dergâha doğru koşmaya başladı.

Nefes nefese, Pir Sain'in yanına çıktı ve "Çocuğumu kurtarman için sana yalvarırım *sain*. Eğer o kurtulursa, herkesin sana olan inancı daha da kuvvetlenecek *sain*. Senin en yakın taraftarın olacağıma yemin ederim *sain*. Senin ismini tüm dünyaya duyururum *sain*. Benim oğlum ve onun oğulların senin merhametini asla unutmayacaklar *sain*." diye bağırdı.

Pir Sain, elini oğlanın başına koydu, gözlerini kapadı ve uzun uzun mırıldandı. Sakhi bibi, bir cevap bulmak umuduyla, onun yüzüne baktı ve şeyh gözlerini açınca, yerinden fırladı.

"Çok geç geldin." dedi. "Bu Allah'ın iradesi" diye ilave etti. Sakhi bibi, Allah'a yalvarması için şeyhe yalvardı.

"Bildğin bir dua olmalı. Eğer kalpten söylersen, Allah seni dinleyecektir. Lütfen *sain*, bana yardım etmen için sana yalvarıyorum. Çocuğum için bir şeyler yap. Daha önce senin kutsal gücüne inanmadığımız için bizi affet. Bunu telafi edeceğime söz veriyorum. Cehaletimize ver."

Pir Sain, çocuğun ateşler içindeki alnını tuttu ve tekrar denedi. Sonra kafasını salladı ve "Onu eve götür. Artık onun gitme vakti." dedi. Çılgına dönen anne, etrafta bekleyen yığınlarca insanın arasında koşup, ağlayıp "Beni buraya geldiğim için affet Allah'ım. Yavrumu kurtar Allah'ım. Bu insanlara, hiçbir insanın senin iradene karşılamayacağını göstermek için oğlumu kurtar." diye bağırdı.

İnsanlar kendilerini Allah'ın gazabından korumak için kulaklarını tıkadılar ve "Dergâhın lâneti daha evinin üstüne yeterince düşmedi mi? Hâla dersini almadı mı? Bu kadın deli" dediler.

Marasan'lar, Dai'ye, Sakhi baba'nın, dergâha geldiği için karısını çok kötü azarladığını ve " Mezarlar hiç kimseye hayat ihsan edemez. Ne de, fakir insanları soyan ve onları bası altında tutanlar, Allah'a ulaşabilir" dediğini haber verdiler.

Çocuk bilincini iyice kaybedince, Sakhi bibi secdeye durdu ve dört gün sonra çocuk kendine gelene kadar başını seccadeden kaldırmadı. Beşinci gün çocuk gözlerini açtı.

Shamiana'lar kuruldu.

Altlarında da fakirlere yemek dağıtıldı. *Chaddar*'larının altındaki ceplere, çocuklarına götürmek için pilav tıktırdılar ve sıkıca göğüslerine bastırdılar. Ağızları açık, aşkın gözlerle Sakhi baba'nın vaazını dinlediler.

Hışırdayan yapraklar, sessizlikte kulağa çingiraklı yılanlar gibi geliyordu.

Okuma yazma bilenler arasında bir kâğıt dolandı ve bir balığa sarılmış olarak benim mutfağıma ulaştı.

Allah oğlumuza hayat vererek dergâhtakilerin, etrafa yalanlar söyleyen sahtekârlar olduğunu göstermiştir. Ermişlerin paraya ihtiyacı yoktur. Sizin için dua etmeleri için sizi hükümleri altına almaları gerekmez.

Dergâhı yönetenler, Allah'ın adını kullanarak kendi işlerini yürütmektedirler. Onların işini kârlı kılan da sizlersiniz.

Onların gücünün kaynağı sizlersiniz.

Siz, şeytanı güçlendiriyorsunuz.

İslam'ı bozuyorsunuz.

Kısıtlı kaynaklarınızı kullanarak, Allah'a değil de mezarlara tapınmak için onca yolu yalın ayak kat etmeyin.

Allah sizin olduğunuz yerededir.

Şeyh, onun yaptıklarını uygun bulan bir tanrıya tapınmakta.

Ama bizim tanrımız, şeyhin yaptıklarını asla onaylamaz.

Kâğıdı ocağa attım.

Kadınlar aralarında fısıldaşıyorlardı. İstisnasız herkesin ailesi ziyafete gitmişti.

Allah'a şükür, Pir Sain, tüm nüfusu katledemezdi.

Ama çok öfkeliydi. Ne yapacağını merak ediyordum.

Ama hiçbir şey yapmadı.

Konuyu açma cesâretini gösteren herkese, ezile büzüle "Allah onları affetsin ve kutsasın. Çünkü o dilediğini yapar. Benim dualarım her zaman kabul olmaz." dedi.

Bu davranışı, Sakhi baba'nın nasihatlerinin etkisini azalttı. Dergâha karşı isyan, tıpkı kurumuş toprağa düşen bir tohum gibiydi. Filizlendi, kök saldı, çiçek açtı, boy attı ve sonunda öldü.

Toti'nin bu evle ilgili olarak anlattıklarını çağrıştıran her şey beni ilgilendiriyordu. Sakhi bibi'yi görmek için can atıyordum ama bir daha asla Haveli'ye gelmeyeceğini biliyordum.

VII

MASUMİYET TUZAĞI

Guppi on iki yaşına gelmişti.

Benim o yaştaki halime benziyordu. Elmacık kemiklerinin altında hâlâ tombul çocuk yanakları olsa da, nesilden nesile geçerek, büyükannemden anneme, ondan da bana gecen mucizevi ışıltıyı onda da görüyordum.

Guppi tuhaf bir şekilde, ben ona bir şey söylemeden duygularımı anlıyordu.

Onu sık sık sıkıştırıyordum.

“Kendini burada kısıtılmış gibi hissetmiyor musun? Hayat kadar büyük bir şey, sanki küçücük bir iğne kutusuna tıkmış gibi... Onu patlatma isteği duymuyor musun?” diye sordum.

Guppi, eski ve oturmuş yatağında sakın akan bir nehir gibi, “Kendi hayatıma karşı savaşmak istemiyorum.” dedi.

Bu kez de “Peki böyle mutlu musun?” diye sordum.

Cevap vermesi epey zaman aldı ve “Neyle ilgili mutlu olacağım ki?” diye sordu. İş işten geçtikten sonra bana sarıldı, öptü ve beni ikna etmeye çalışarak “Sen annem olduğun için mutluyum. Bu yüzden çok mutluyum” dedi.

Babasından uzak duruyordu.

Yaz bitince, ağaçtaki yapraklar kızardı ve iklim çok tatlı bir hal aldı. Yılın bu döneminde avlunun ortasına konan charpai'lerde yatıyorduk ve ayaklı vantilatörler etrafımızda serin bir rüzgâr estiriyordu. Guppi, Chote Sain ve diğer üç çocuğum, benim yanımda uyuyorlardı. Tam önümüzde Cheel'in charpai'si seriliydi. İlerde, sağ tarafımızda da Amma Sain'ininki. Arkamızda da diğer kadın akrabalar yatıyordu. Verandaya yakın bir yerde de Pir Sain'in charpai'si seriliydi. Yanındaki masada da bir sürahi su ve bardağı duruyordu.

Bizim için tüm gökyüzünü temsil eden duvarlarla çevrili küçük karenin içinde yıldızlar parıltıyor ve dans ediyordu. Dolunay olduğu zaman ayın ışıkları, beyaz çarşaflar, renksiz avlu ve pencerelerde yansıyarak, asi ağacın yapraklarını aydınlatıyordu.

Bazen ışık topu öylesine alçalıyordu ki, ellerimi kaldırıp ona dokunabileceğimi gibi geliyordu. Bir defasında Guppi'ye "Onu ellerinle tut" diye fısıldadım. Ay ışığı ve neşeyle kıpkırmızı olmuş Guppi, ayı kucaklamak için ellerini havaya kaldırdı ve "Keşke üstüne atlayıp nereye gidiyorsa biz de onunla gidebilseydik, amma" dedi.

Bütün hikâyeleriyle birlikte ay soldu. Pir Sain bize doğru yürüyordu.

Uyuyor gibi yaparak, bizden ne kadar uzakta olduğunu anlamak için havayı kokladım. Kokusunun Guppi'nin üzerine eğildiğini fark edince kalbim duracak gibi oldu.

Ne istiyordu? Neden hiçbir şey söylemiyordu?

Guppi'nin gökyüzündeki yolculuğunu mu fark etmişti? Ne yapmıştı ki yavrum?

Pir Sain'in arkasını dönüp uzaklaştığını ve Guppi'nin ayağa kalktığını fark ettim. Gözlerimi açtım ve arkalarından bakakaldım. Kendi annem kadar çaresizdim. Yatak odasına girip kapısının ardında gözden kayboldular.

Guppi'nin bağırdığını duydum.

Burada kadınlar öylesine sesli uyuyorlardı ki, pek çok fırtına onları uyandırmadan gelip geçiyordu.

Guppi tekrar çığlık attı.

Sonunda babası "dışarı çık" diye bağırdı ve Guppi sendeleyerek verandaya çıktı. Duvarda Pir Sain'in gölgesini görünce geri çekildim. Yatağının ipleri gıcırdayınca Guppi'nin kıvrılıp yattığını anladım ve Pir Sain'in kokusunu arayarak havayı kokladım. Kafamı kaldırmadan Pir Sain'in yatağına baktım. Orada olduğunu görünce rahatladım ve Guppi'ye doğru döndüm.

Uyuyor gibi yapıyordu.

Gün doğumunda çığla ıslanmış ve vızıldayan sineklerle çevrilmiş olarak uyandık ve dört bir tarafa dağıldık.

Tehlikesiz bir anda Guppi'ye "Baban sana niye kızmıştı? Ne yapmışsın?" diye sordum.

Sorularımdan korktu ve gözlerini kaçırdı.

Ama ben ısrar ettim: "Neye kızmıştı? Yoksa yanağını çok mu sert sıkı?"

Hayır anlamında kafasını salladı.

"Peki niye kızdı Guppi?"

"Çünkü çığlık attım" diyerek beni başından savmaya çalıştı.

"Niye çığlık attın Guppi?" diye sordum ama cevap vermedi.

"Niye Guppi? Çabuk söyle. Neden?"

Kızım "Elini şalvarımın ve gömleğimin içine soktu ve çok sert sıkı" dedi.

"Nereni sıkı?" diye sordum aptalca.

Göğüslerini gösterdi.

Guppi henüz kadın olmamıştı ama vücudu değişiyordu. Korku, şaşkınlık ve öfke, kafamdan ayaklarıma kadar tüm vücuduma yayıldı. Meesni'nin, babasının havelisindeki gizli hayatı, bir hayalet gibi daima aklımıza takılıp duruyordu.

Şimdi ise aynı şeyler burada tekrarlanıyordu.

Meesni'nin annesinin yüzündeki teslim olmuşluk ifadesini hatırladım ve vücudumdaki bütün sinirler gerildi. Onun tek şansı olanları görmemezlikten gelmekti. Peki benim şansım neydi? Evliliğim beni ortasına çektiğinden bu yana içinde yaşamaya devam ettiğim ölümcül fırtına, şimdi beni yutmak üzereydi.

Üstüme eklenen bu yüküyle birlikte kendimi toparlamaya çalıştım. Artık her dakika bir risk ve her gece bir tehditti. Ama şimdiye kadar Guppi kendini babasından uzak tutmayı başarmıştı.

Guppi'yi ne zaman fark etmişti?

Bana "Kızın kaç yaşında?" diye sorduğunu hatırladım ve gözlerindeki bakışın anlamını şimdi kavradım.

Şeytanlık bu sorunun ardında gizliydi ve benim cevabımı izleyecekti.

Guppi'ye "Babandan olabildiğince uzak dur. Seni çağırmadıkça, daima gözden uzakta ol" dedim.

İster istemez gözlerim çamaşır iplerinin altında oynayan çocuklara takıldı. Tıpkı Guppi gibi, narin ve dokunulmamış vücudu yeni değişmeye başlayan yetim bir kız gözüme ilişti.

Yathimri'ye temiz kıyafetler verdim ve yıkanmasını söyledim. Bir hizmetçiye de onun saçlarını tarayıp güzelce örmesini tembihledim. O gece kocam banyodaydı ve ben de onu bekliyordum.

İçeri girince "Bu kızın burada ne işi var?" dedi.

"O senin için *sain*" diye mırıldandım.

Öfkesi şaşkınlığa dönüştü. İşlerim bitince, "Sen gidebilirsin" dedi.

Kızı ne yapacağımı düşünürken "O kalsın" dedi.

Kızı kabul etmesi beni rahatlattı. Yathimri'nin rahmetli anesinin yüzü gözlerimin önüne geldi. Her yanıma suçluluk duygusu kapladı. Ama fırtınanın ortasında merhamet duy-mak imkânsızdı. Çocukların ırzına geçmek, kendi kızının ırzına geçmek kadar şeytanca değildi.

Yoksa öyle miydi?

Gökyüzünün altında Guppi'nin yanında yatarken, kendi düğün gecemi düşünmemeye çalıştım. Onun odasından gelen bir ses duymak için kulaklarımı dikmiş yatarken, o gece-den başka bir şey düşünemiyordum.

Hiçbir şey duymadım. Hiçbir şey yapmıyor muydu?

Belki de Guppi, onun hareketlerini yanlış anlamıştı. Aman Allah'ım, ben ne yapmıştım? Belki de küçük kız korkudan ölmüştü.

Bitmek bilmez bir saatin sonunda kapıyı açtı ve bana seslendi. Odaya koştum.

Yaralı bir yavru ceylan, korku dolu gözlerle yerde yatıyordu. Ağzına mendil tıkılmıştı, gövdesi çıplaktı ve çocuk göğüslerinde diş izleri vardı. Vücudunun geri kalanı bir çarşaf-la örtülüydü.

Sersemliğimden sıyrıldım.

Bakışları içime işledi. Kocam, kıza karşı acıma ve ona karşı da kınama dolu bir bakışımı yakalamaya çalıştı.

Ama hiçbir şey göremedi.

Yanına çömelip ağzına tıkalı mendili çıkarttım. Gırtlığından yoğun bir inleme yükseldi. Çarşafı kaldırdığımda gördüğüm kırmızı lekeler kalbimi kanattı.

Aman Allah'ım, eğer bu kız olmasaydı, şimdi burada Guppi mi olacaktı?

Kızı boş bir odaya götürdüm.

Ben üzerinden çekip almayı becerene kadar, kan lekeli çarşafı vücuduna sarılı tuttu. Şeytan, sanki küçücük vücudunun her tarafına dövmeler yapmıştı. Bacakları, yaşlı insanlarınkı gibi titriyordu. Aralarından kan damlamış ve kurumuştu. Baktığımı görünce bacaklarını kapattı. Dinlenmesi için yere bir minder koydum. Bir kere bile gözlerime bakmaksızın, bataniyeyi kafasına çekti. Kafamda Yathimri'nin annesinin yüzü ve Guppi ile ilgili kaygılarım çarpışırken, odadan ayrıldım.

Başka şansım yoktu.

Bu Guppi de olabilirdi.

Onun bir başka Meesni olmasına izin veremezdim.

Yan tarafta kocamın, *charpa*'sinde uzanmış sesli sesli soluyan şişman vücuduna baktım ve hızlanıp hemen yatağıma süzüldüm.

Bir cevap arayarak gökyüzünü inceledim ve yaradana "Bu adam kim Allah'ım? Atalarından biri iyi insan olduğu için mi o ayrıcalıklı oluyor?" diye sordum.

Bir çare bulmak için yorgun kafamı kurcaladım. Kızı nereye gönderebilirdim? Kime güvenebilirdim? Meesni'nin annesinin de teslim olmadan önce kızını korumayı denemiş olup olmadığını merak ediyordum. Guppi'ye tekrar yaklaşacak mıydı? Şimdilik aslanın iştahını bastırmıştım ama yeniden acıkması ne kadar sürecekti? *Bir dahaki sefere onun önüne kimi atacaktım?*

Yathimri'yi Sakhi bibi'ye gönderebileceğimi düşündüm. Benden bir mesaj götürmesi için *marasan*'a rüşvet verebilir, sır tutacağına dair yemin ettirebilir ve kızı Pir Sain'den kurtarabilirdim.

Ama, hayır. Onun gitmesine izin veremezdim.

Eğer gönderirsem, yine Guppi'nin üzerine gelecekti ve Guppi hiçbir yere kaçamazdı.

Kızı kurban etmemin nedeni hâlâ geçerliydi ve kızımı tehdit ediyordu. Sadece başka bir kız onu uzak tutabilirdi. Peki bu kim olacaktı?

Niye şeytani arzularını tatmin ettiği yer olan *jagirdar*'ın evinden vazgeçip, kendi evine yönelmişti? Her gün ortadan kaybolan pek çok küçük kız varken, niye Guppi'yi seçmişti?

Neden beni bütün bunlara karıştırmıştı?

Kendi küçük kızımı kurtarmak için daha kaç tane küçük kızı kurban etmem gerekecekti?

Bütün gün bunları düşündüm ve kafamda evirip çevirdim. Sonunda Yathimri'yi burada tutmaya karar verdim. Ondan sonra bulabileceğim kimse yoktu. O ise güvendedeydi. İlk seferinde en kötüsünü atlatmıştı. Onu iyi besleyecek ve bundan sonraki seferlerle baş edebilmesi için güçlendirecektim. Ona karşı yüreğim yumuşuyordu ama Guppi'yi düşününce tekrar sertleşiyordu.

Seccademe kapanıp Allah'a seslendim. "Bir annenin çocuğuna olan sevgisi ve merhameti neden böylesine büyük? Neden başkaları için hiçbir duygu bırakmıyor? Meesni'nin annesi gibi olanları görmemezlikten mi gelmeliyim? Yoksa tam tersini mi yapmalıyım?"

O akşam, Yathimri, gözlerindeki delice bakışla vahşi bir hayvana benzedi ve beni ele verebileceğinden korktum. Bu benim günahımdı. Neyse ki hizmetçiler, şeytani bir gücün ya da bir cinin onu ele geçirdiğini düşündüler. Sevgi ve şefkatten yoksun bu evde, Yathimri'yle ilgilenmem onları şaşırttı.

Vaftiz annesi kılığındaki bir şeytan gibi ne zaman onun küçük elini tutmaya çalışsam elini çekiyordu. Benim hakkım-

da neler düşündüğünü aklımdan geçirmeye bile tahammül edemiyordum. Ben şeytanın karısıydım ama kalbim katılaşmamıştı.

Fakat katılaşmalıydı.

Korkunç bir çelişki içindeydim.

Pir Sain “Ona süt ve çiğ yumurta ver. Enerjisi yerine gelir” deyince, onu tekrar incitmeyebilir umuduyla “Sanki ölecek gibi *sain*” diye fısıldadım. Cevabi pek çok sırrı çözdü ve boşlukları doldurdu.

“Daha önce onun gibi çok kız gördüm” dedi ve ortadan kaybolan kızları hatırladım.

“Bu ateşe alışacaktır.” diye ekledi ve ben, Kaali'nin alışamayıp öldüğünü düşündüm.

Şeytanca faaliyetleri artık Haveli'nin sınırları içine taşınmıştı.

Tam kendi *hujra*'sının içine.

Tam benim gözlerimin önüne.

On beş yıldan beri kucağımda terleyip duran ellerime baktım. Şeytan, bir zamanlar kınayla örtülen kader çizgime kazınmıştı. Bu ellerin, çocuğu defalarca şeyhe götüreceğini biliyordum.

“Allah'ım; bu kız benim kızlarımın hepsi evleninceye kadar onun şehvetini ayakta tutabilecek mi? *Ben bu şeytanlığı sürdürebilecek miyim?*”

Guppi bir yandan babasından olabildiğince uzak dururken, bir yandan da ben ona hiç söylememiş olmama rağmen Diya ve Munni'yi de uzak tutuyordu. Yathimri iyileşti ve yeniden çocuklarla oynamaya başladı.

Bir ay sonra adet dönemim gelince kocam “Yathimri'yi getir” diye buyurdu. İki gün sonra kızı tekrar yanına aldı. Benim yokluğumdaki yedi günün dördünü küçük kızla geçirdi.

Telaşlanmıştım ama ona bir şey sormadım. Kızın artık korkmuyor olmasını da anlayamıyordum. Çürükler ve diş izleri içindeydi, bakışları buğulanmış ve yürüyüşü yavaşlamıştı ama bu onu etrafındaki masum çocuklarla oynamaktan alıkoymuyordu. Benim için, kocamla geçirdiğim ilk üç hafta hayatımın en korkunç dönemi olduğu için Yathimri'nin hemen ertesi sabah nasıl oynayıp gülebildiğini anlayamıyordum. Belki de kocam bu kıza karşı daha yumuşak davranıyordu. Ama bu olamazdı. Onun tohumlarında sevgiye çok az yer vardı.

Bir akşam Yathimri'nin güldüğünü duydum. Demek ki kocamın ilgisinden memnundu.

Bütün vücudumu öfke kapladı.

Birden bire *diğer kadından* soğudum.

Aklıma annem geldi. "Aptal kız. Seni sokaktan alarak evlendi. Niye onunla da evlenmesin?" derdi mutlaka. Ve "Kocandan nefret mi ediyorsun? O zaman hizmetçi ol da gör gününü, çünkü sen onun evini ve çocuklarını asla terk edemezsin" diye eklerdi.

Ama başka seçenek var mıydı ki? *Guppi ne olacaktı?*

En azından şimdilik babasının aklından çıkmıştı. Ve ben, kendi cehennemime ittiğim kızı kıskanıyordum. Benim içinde bulunduğum pisliği paylaştığı için kıskanıyordum onu. Ne karmaşa... Geçen yıllar boyunca kocamın bana olan davranışında bir değişiklik olmasa da, evdeki yerim bir şekilde sağlamlaşmıştı. Şimdi ise bir çocuk ayağımı kaydırıyordu.

Küçük düşmem, kocamdan ziyade onun yüzündendi. Kafamın içinde, eski şeyhler ve genç hizmetçilerle ilgili sayısız hikâyeler kök salıyor ve vahşice büyüyordu.

Kocam "Yathimri'ye yeni elbiseler diktir ve onu fazla çalıştırma" deyince, kızın onun aklında kalmış olmasına çok şaşırdım. Sonunda Pir Sain'in benimle konuşmak için bir nede-ni vardı.

Bu bir tür tehditti.

“Onun hakkında ne düşünüyorsun?” diye sorarken, onu tanıdığımdan beri ilk defa gülümsüyordu. Şaşkınlığım daha da arttı. Ne diyeceğimi bilemeden terleyen avuçlarımı daha da sert ovalayarak “Daha çok küçük *sain*. Onu sadece bir çocuk olarak tanıyorum.” diye mırıldandım.

“Gençliğin yerini hiçbir şey tutamaz.” dediğinde, evdeki bütün küçük kızların tehdidi altında olduğumu fark ettim. *İnsanın yaşı geriye gidemeyeceğine göre, onlarla nasıl rekabet edebilirdim ki?*

Uyuşmuş gibiydim.

Chore Sain, babasının kâğıtlarını almak için gürültüyle içeri girdi ve tekrar koşarak dışarı çıktı. Kalbim, yürümeye başladığından beri çok ender görebildiğim büyük oğlum için sevgiyle doldu. Tıpkı tahmin ettiğim gibi onu benden uzaklaştırmışlardı. Bütün gününü dergâhta, babasının zorba denetimi altında geçiriyordu. Eve döndüklerinde de kocama hizmet etmekle öylesine meşgul oluyordum ki, oğlumu şöyle bir görmem bile neredeyse imkânsızdı.

Chote Sain, babasının beğenisini kazanmaya çalışıyor olmasına rağmen, bu ulaşılması imkânsız bir hedefti. Altında büyüdüğü baskının onu mutsuz ve ürkek bir çocuğa dönüştürdüğünü görmek kalbimi burkuyordu.

Zorla, kafamda Chote Sain'i bir tarafa ittim ve Yathimri'nin harekete geçirdiği yeni duygularla yüzleşmeye döndüm.

İlk iki ay kocam onu sadece benim adet dönemlerimde yanına aldı. Ama Yathimri her gece yıkandı, süslendi ve umutla bekledi. Üçüncü ay, kocam birkaç günde bir onu istemeye başladı. Kız, her defasında, deli bir adamla birlikte olmak için sevinçle yerinden fırlıyordu. Odanın kapısından içeri girince gözlerini yere indirip yanımdan hızlı adımlarla geçiyordu. Çok açıktı ki kocamın gözdesi oydu. Ben de bir kena-

ra itilen karısı. PG 117 Hizmetçiler fısıldaşmaya başladı ve fısıltılar kulaklarımda davul seslerine dönüştü. Ne tarafa dönsem, sert bir tokat hissediyordum.

Ve ne tarafa dönsem, herşeyi bilen Cheel'i görüyordum.

Bir gün Yathimri hizmetçilerden birine, onun yemeğini yediği için küfretti. Bir başka sefer de, başka bir hizmetçiye, yeni terliklerini giydiği için tokat attı.

“Seni şeyhe şikayet edeceğim. O da, benim eşyalarımı çaldığın için seni kovacak” diye bağırdığını duydum.

Orta yaşlı bir hizmetçi öne çıktı ve “Sen kim olduğunu sanıyorsun, küçük fahişe. Hepimiz senin ne olduğunu biliyoruz.” diye cevap verdi.

Diğer kadınlar orta yaşlı hizmetçiye uzaklaştırdılar ve “O şeyhin kulağı sayılır. Bu suçlamalarını şeyhe söyleyecektir” diyerek, onu yaptıklarının sonuçlarıyla ilgili uyardılar.

Benden korktuklarından çok Yathimri'den korkuyor olmalarına öfkelenerek, onlara doğru yürüdüm ve hiçbir açıklama yapmalarını istemeden ve Cheel'in kocama bütün olanları anlatacak olmasına da aldırmaksızın, ayakkabımı çıkartıp Yathimri'yi dövdüm.

Akşam Pir Sain'in ardından odaya girince ona yalan söyledim.

“Yathimri hizmetçilere senin ona olan ilgini anlattı *sain*. Bir daha yapmaması için ona vurmam gerekiyordu *sain*. Umarım davranışım seni kızdırmamıştır *sain*” dedim

Sessiz kalması kalp atışlarımı arttırdı.

“Doğru davranmışsın” deyince, rahatladım. Hikâyeme inanmıştı.

Daha da ileri gitme cesaretini gösterdim ve “*Sain*, sanki kendisi özel biriymiş gibi hizmetçileri azarlıyor. Böyle davranması şüphe doğuruyor” dedim.

“Kızı getir” diye buyurdu.

Dışarı çıktım ve Yathimri tam kapının dışında duruyordu. Suratında zafer ifadesiyle, o da bir şeyler anlatacak gibiydi. Kızın suratında “Ona ne söylersen söyle, bunlar benim yararıma olacaktır” diyen bir ifade vardı. Ve bu, kocamın yanına çağırılmaktan korkuyor olmamasından daha ciddi bir tehlikeydi.

Kapı kapanınca dışarıda kaldım. Ve hemen bir tokat sesi duyuldu. Zaferimi zevkle izledim. Bu onun hayatında, beklenti, şaşkınlık ve korkunun suratında patladığı ilk andı.

Kızı dışarı atınca, ayaklarımın önüne düştü ve aynı korku dolu gözlerler bana baktı. Bu kez kalbim onun için kanamadı. Cheel’in bendeki bu değişikliği gördüğünü fark ettim ve şeyhinin işlediği suçlar hakkında ne düşündüğünü merak ederek yürüyüp gittim.

Dergâha olan aşırı bağlılığı, ondaki görme, duyma ve konuşma yetilerini yok mu etmişti? Burada olan her şeyden haberi vardı. Arada iyi şeyler de olması gerektiğini hiç düşünmüyor muydu?

Yathimri kocamın yatağına yakın olduğu sürece benim için bir tehdit oluşturduğu için, her fırsatta onun hevesini kırmaya çalışıyordum. Tıpkı Guppi’nin babasından uzak durduğu gibi Yathimri de benden uzak duruyordu. Ama ben bütün gün boyu onu izlemekten kendimi alamıyordum.

Yathimri’nin en küçük hatalarının bile üstüne atladığımda, kalbimde kabaran milyonlarca duygunun yarattığı hayal kırıklıklarını, sadece Guppi fark ediyordu. Yathimri’yi sürekli bir şeyler yüzünden şeyhe şikayet ediyordum. Ama Pir Sain’in günleri gecelerini hiç etkilemiyordu ve kıza karşı duyduğu şehvet, onun yaptığı hatalara rağmen artıyordu.

Bir gün Guppi “Anne, eğer hiç şansın yoksa hiçbir şey yapmamak daha iyidir. Bırak olduğu gibi kalsın. Yathimri yü-

zünden, sanki özel birisiymiş gibi kendini mutsuz etme.” dedi.

Elimi tuttu ve sanki yaşlı bir kadın gibi “Yoksa senin için özel olan babam mı?” Hayır, kocam benim için özel değildi. Ama yine de, benim bütün hayatımı belirleyen oydu.

Eid’den bir hafta önce kocam, bana pahalı bir elbise verdi. Aynısından bir tane de Yathimri için... Guppi’nin söylediklerini hatırlamama ve itiraz etmememe rağmen, hediyeği Yathimri’ye vermeyi kendime yediremedim. Onun yerine, diğer hizmetçilere dağıtılan giysilerden bir takım verdim.

Kocamın yanına çağırıldığımda, Yathimri de içerdeydi.

“Sana verdiğimi kıza verdin mi?” diye sordu.

Korkudan kekeleyerek “Başka bir tane verdim *sain*. Hizmetçiler şüphelenebilirler diye düşündüm *sain*.” dedim.

Vuruşuyla odanın öbür tarafına uçtum. Zafer sırası ondaydı. Aşağılanma hissi korkumu bastırdı. Ona aylarca hükmettikten sonra yenilgiyi kabul etmem imkânsızdı. Kocam bana yaklaşıncı, sırf Yathimri odada olduğu için, kendimi tutamayıp bağırdım.

“Bağırıyorsun ha?” diye kükredi.

“Evet, evet. Al artık canımı” demek istedim. Allah’a şükür kızı dışarı attı.

Beni yatak odasına götürdü. *Charpâî*’yi kaldırdı ve “Ellerini yatağın ayaklarının altına koy.” dedi.

Ağır tahta çubuklar birden ellerimin üstüne düştü.

İrkildim. Gözlerim yuvalarından fırlayacak gibiydi. Dudaklarım büzüldü. Acımı yutkundum.

“Ses çıkarırsan, boynunu kırarım ve kafatasını ikiye bölerim” diye uyardı.

Ayak parmaklarım ve ters dönmüş avuçlarımın arasında

iki b kl md m. Kafam arada sarkıyordu. Ne diz   kmem ne de   melmem mümkündü. Dayanılması imkânsız bir pozisyonunda duruyordum.

Her anı katlanılamaz bir acıydı.

En ufak bir hareket korkunç bir acı veriyordu. Bu halde durmaya ve acıyla ba  etmeye çalışıyordum. Birden *charpa*'nin üstüne oturdu.

Tahta  ubuklar daha da derine battı.

Kemiklerim kırılıyordu.

Cezamı artırmak için bir ses  ıkarttı ımı duymaya çalıştı ama duyamadı.

Bacaklarını da kaldırdı ve sırt üstü yattı.

Tahta  ubuklar iyice derine indi.

Artık acıyı içimde tutamıyordum. Avuç i lerimden vücuduma ve kafama yayıldı.

Sanki yukardan bu acayip manzaraya bakıyordum.

Bir canavar horluyordu. Ayaklarının dibinde, işkence görmüş bir  eytana tapan gibi, kolları iki yana açılmış ve avuçları ters çevrilmiş vaziyette bir kadın   melm   duruyordu.

Kımıldadı. Ve bir an umuda kapıldım. Ama sonra tüm umudumu kaybettim.

Uyumu tu ve uyanana kadar hiçbir şey de i meyecekti. Zamana karşı mücadele ediyordum ve sanki zaman durmuştu. Gene de saatler geçti.

Sonunda yataktan kalktı. Acı, ne kocamın ağırlığı ne de tahta çubuklar kalkınca azaldı

"Aya a kalk" diye emretti ve ani bir silkinmeyle ruhum bedenime geri döndü. *Bir süre için  lm   müydüm?*

Eid'den bir süre önce, *chooriwalli Haveli*'ye renkli cam bilezikler getirdi. Hizmetçilerin bunları almak için çok fakir ol-

malarından başka, Amma Sain de onların süslenmelerine izin vermiyordu. "Konumlarını unutup, evin hanımlarıyla rekabet etmeye kalkışıyorlar" diyordu.

Ama Yathimri, Pir Sain'in ona verdiği parayla, benim Guppi'ye aldığım bileziklerin benzerlerinden almaya karar verdi. Amma Sain bunu öğrenince, kıza bir tokat attı ve bileziklere el koydu.

Ama sonradan, olacıklardan korktu ve "Bu seferlik müsamaha gösteriyorum ama gelecek sefer bu küstahlığını şeyhe söylerim. O, hizmetçilerin kendi ailesiyle rekabet etmeye kalkışmalarına izin vermez. Sebebi ne olursa olsun." dedi.

Artık hiçbir şeye aldırmıyordum. Ama kız, nereye dönersen önüme çıkarak, inatla yeniden dikkatimi çekmeye çalışıyordu. İstemesem de, Guppi'ye göre ne kadar yaşlı gözükmeye başladığını fark ettim. Sebebi herkese göre çok açıktı ama benim umurumda değildi.

Amma Sain aldırmaçlığını ve teslim oluşumu fark etti ve benimle konuşmak için yanına oturttu. "Bu tür şeyler burada erkekler arasında çok yaygındır. Hemen hemen tüm kadınlar, kocalarının hizmetçilerle ilişkilerine katlanmak zorunda kalırlar. Bu kadınları, ait oldukları yerde tutması zordur. Nereden geldiklerini çok çabuk unuturlar. İyi şanslarına şükredeklerine, bizlerden biri olduklarına inanırlar." dedi.

Bana tavsiyede bulundu ve "Onun yerini almalısın. Senin çocukların ve bu evde sağlam bir yerin var. Kocanın seni fark etmesini sağlamalısın." dedi. Parmağını bana doğru sallayarak "Onunla birlikte olduğun değerli zamanı boşa harcayacak kadar aptal olma. Onu neyin memnun ettiğini bul ve yap. Ne diye hasta bir kadını istesin ki? Şu haline bak. Senin gibi cansız ve sıkıcı bir kadını hiçbir erkek istemez. Nasıl genç kızlara yönelmesin?" dedi.

Ama karakterim bunları yapmama elvermedi. Guppi'nin

her şeyi olduğu gibi kabul etmem yönündeki tavsiyesi bana daha uygundu. Amma Sain beni karanlık bir ormana itiyordu. Zaferden çok huzur özlemi içinde, Amma Sain'e oğlu Yathimri ile evlenebilir mi diye sordum. "Her kimle isterse evlenebilir. Bu onun bileceği iş. Onu elde tutmanın tek yolu yaktakta vazgeçilmez olmandır." dedi.

Yeniden gözlerim kızı izlemeye başladı.

Kocamın şeytani şehvetiyle nasıl baş edebildiğini ve her seferinde nasıl ölmediğini merak ediyordum.

Chandraat zamanı, yani gökyüzünde *Eid* ayının görüldüğü gece, mutluluğun yeni kıyafetler, bilezikler, kına yakmak ve *eid*i anlamına geldiği anne evime ait güzel anılarımı canlandırdı. Giysilerimizi ütüler, şehriye pişirir, tatlı yiyecekler bulundurur ve evimizi süslerdik. Her yıl aynı dönemde, annemin evindeki güzel günlerimi hatırlardım. Ama zaman geçtiğçe bu anılar da solup gidiyordu.

Geriye sadece peri ışıkları kalıyordu.

Daima, bu ışıklar da sönüyor ve hayatım karanlığa gömülüyordu.

Ellerimdeki sargılar yüzünden, bu yıl kına yakamıyordum. Canım da istemiyordu zaten. Guppi sargılarımı değiştirirken ben, kızımın tavsiyelerini unutmuş, Yathimri'nin, benim üzerine salmış olduğum şeytana karşı nasıl böylesine dayanıklı olduğunu düşünüyordum. Şimdi o, benim nefret ettiğim yerimi almaktaydı ve ben buna göz yumamıyordum.

Üstündeki parlak turuncu kıyafetler, kalbimi ateşe veriyordu. Dudaklarındaki kırmızı ruj beni utandırıyor. Gözleri, kahverengi teninde, çamur içinde oynaşan siyah böcekler gibiydi. Kalçaları bir yandan bir yana salınıyor ve baştan çıkarıcı bir edayla kıvrılıyor.

O gece, kocamın yanında nasıl da nazlı olduğunu fark ettim. Ayaklarını ellemek için eğildiğinde, hafifçe gülümsüyor-

du. Ayakkabılarını çıkartıp, terliklerini getirmeye koşarken ve onları kocama giydirirken, en az benim kadar hızlıydı. Ama aynı zamanda da çok mutlu görünüyordu. Oysa ben hiç böyle olamamıştım.

Pir Sain bir bana, bir ona, sonra tekrar bana bakıyordu.

Aradaki farkı görüyor ve benden vaz mı geçiyordu?

İçimde kurduğunu sandığım bir kaynaktan, aşağılanmışlık duygusu fışkırıyordu. Kıskançlık, kalbimde uyuyan yeşil bir yılan gibi uyanıyordu. Bakışlarından duyduğum rahatsızlıkla ortadan kaybolmak istiyordum. Ama gene de kocam kalmamı söyleyene kadar kapıda oyalandım.

Dolabın anahtarı Yathimri'deydi ve gidip bir şişe viski getirdi. İki bardağa viski ve tatlı bir şurup koyup, bardağın birini bana verdi.

Ben zorla içerken, Yathimri içkinin tadını çıkartıyor gibiydi.

Şimdi, neden odadan hep sallanarak çıktığını anlıyordum.

Bir çelişki daha beni şaşkına çevirmekteydi. *Pir Sain taze keçi sütü içerken, karısı alkol alıyordu.*

Yathimri zaten hayatımın bir parçasıydı, ama gene de bu kadarı aklımın ucundan geçmemişti.

Kızın dokunuşu ile sırtımda bir ürperti hissettim. Bu yakınlığı beni ürpertti, ama o bana karşı hiç de isteksiz değildi. Vücudu küçük ve sıkıydı. Benimki ise tombul ve yumuşak. Kızın hareketlerindeki şefkat bana Kaali'yi anımsattı ama o Kaali değildi. Aradaki fark, bu çılgınlığın ortasında bile çok açıktı.

Artan sarhoşluğuma rağmen, üzerimde gezinen gözlerini hissediyordum. Yathimri'den çok beni inceliyordu. Kafam fırıl fırıl dönmeye başladı ve her şey gerçekliğini yitirdi.

Uyanık ve taş gibi ayık bir halde, bizim sarhoş vücutları-

mızı yönetmeye başladı. Artık şeytan ve onun kurbanları değildik. Kendi vücuduna hapsettiği karısı artık kurtulmuştu.

Tutkular harekete geçti.

Korku kayboldu.

Kuralları hatırlayacak duyularımı kaybettim. Tabii Yathimri de...

Evin hanımı olmasam, Yathimri, bir hizmetçiyle benim aramdaki farkı tamamen kaldırabilirdi. Gece tenimizi besledi. Ya da tenimiz geceyi...

Her şey bittiğinde hasta gibiydim. Azap içinde kıvranıyordum.

Eğer Amma Sain'in tavsiyeleri doğru çıkarsa, işkence ve korku dolu geceler son bulabilirdi. Kocamın benimle paylaşmak istediği tek yer cehennem olduğuna göre, eskiden beni yakan ateşten artık zevk alabilirdim. Ama gerçeğe döndükten sonraki acı dayanılmazdı.

Saygın bir kadın rolünü sürdürmem imkânsızlaşmıştı.

"Allah'ım, bir ruh aynı zamanda kaç farklı hayat yaşayabilir? Aynı anda kaç farklı duyguyu yaşayabilir? Kaç farklı insan olabilir?" diye seccademe kapanıp ağladım.

İçimdeki iki kadından günahkâr olanını boğazlamak istiyordum.

Hayatımda bilince yer yoktu.

Ama Guppi'yi düşününce, tüm kaygılarım yok oldu.

Eid bayramını, baştan çıkarılmış bir kadın olarak kutladım. Allah'a şükür Guppi hiçbir şey fark etmedi. Sargılı ellerimi öptü ve ben hayretler-içinde ona bakarken, "Kalbinin iyiliği yüzüne vuruyor anne. Gün geçtikçe cennetten gelen bir meleğe benziyorsun" dedi. Gülerek ve yaramaz bir edayla "Ve bunun kutsanmış dergâhımızla hiçbir alâkası yok." diye ekledi.

Beş aylık hamile olduğumu söyleyince Amma Sain “Kendini kocandan uzak tutmak için yanlış bir zaman. Yathimri onu tamamen ele geçirebilir.” dedi.

Pir Sain de göbeğimde belirmeye başlayan kabarıklığı fark edince homurdandı ve bu engeli ortadan kaldırmak için çocuğu düşürmemi buyurdu. Bir hafta boyunca, her gün aldığım yirmi kinin tabletine rağmen çocuk düşmüyordu. Derim kurudu ve çatladı. Kafam taş gibi sertleşti. Sonunda kuvvetli bir kanama başladı ve kız tamamen benim yerimi aldı.

Kalbim duracak gibiydi. Hizmetçiler beni şehir hastanesine götürmek üzere arabaya taşırlarken, bilincim tam yerinde değildi. Yüzüm bir çarşafıla örtülmüş halde doktora muayene ettirildim ve rahmimde, çok fakla miktarda kinin almaktan oluşmuş bir delik bulundu. Kapalı bir hastane odasında iki hafta boyunca kan verildikten sonra, tekrar arabadaydım. Camlar kalın bir perdeyle kapanmıştı ve şoförün bölümü deri bir kılıfla arka taraftan ayrılmıştı. Görmek için can attığım dünyanın bir parçasını bile göremeden hapishaneme geri getirildim.

Hizmetçiler beni tebrik etmek için koştular. Guppi ilk olarak adet görmüş ve on dört yaşında kadınlığa ilk adımını atmıştı. Pir Sain onu Meesni'nin kardeşiyle evlendirmeye karar vermişti.

Kızımın geleceği belli belirsiz görünmeye başlamıştı. Kocamın seçimi beni korkuttu. Oğlanın kökleri, kızımın büyük bir tehlikeye yürüdüğüne dair kafamda en ufak bir şüphe bırakmıyordu.

Babasının arzuladığı şeyi, Guppi'ye şimdi amcası yapabiliirdi.

Kızımın kocası da annesinden gördüğü gibi davranabilirdi.

Görümcesi Meesni de bu günahı teşvik edebilirdi.

Kocama, Guppi'yi, enstest ilişkilerin bir hayat tarzına dönüştürdüğü bu eve göndermemesini söylemek istedim. Onun, yavrumu, düşmesini önlemeye çalıştığım tuzağın tam içine itmesini önlemek istedim. Ama düşüncelerim kelimelere dönüşemedi ve üstümdeki yükü atamadım.

Oğlanın, her yaptığına müsamaha gösterilen bir hayat sürdüğünü ve tam bir mirasyedi olduğunu duydum. Haveli'nin evlilik âdetleri de onun içine işlemişti. Burada, bir erkeğin kadınları üzerindeki baskısı ve kontrolü ne kadar çok olursa, etrafındakilerden o kadar çok saygı görürdü.

Çok gerilerde kalmış ve solmuş bir hatıra gözlerimin önüne geldi. Bu hatırayı nerede korumuş olduğumu merak ettim.

Ranjha artık evlenmiş olmalıydı.

Onu kaybetmiş olduğum için derin bir acı duydum.

Ben Guppi'nin bir hayvana gelin gidiyor olmasının acısını yaşarken Amma Sain neşeyle "Allah'ın izniyle ailemizde pek çok erkek var. Kızlarımızı yabancılara vermemiz gerekmeyecek." dedi.

Diğer kızım Diya on yaşındaydı. Ona Diya dememizin sebebi yüzünden gülümsemenin hiç eksik olmamasıydı. Diya ve küçük kız kardeşi Munni, Guppi'nin maneviyatından ve zekâsından yoksundular. PG 125 Onlara hayalleriyle uçarak dünyayı tanımayı öğretmeye çalıştığım da, bana hiç soru sormadılar; çünkü içlerinde merak duygusu yoktu. Ben de, onların kafalarını geliştirmeye uğraşamayacak kadar kendi hayatımdaki karışıklıklarla meşguldüm. Ben onları ne kadar ihmal ediyorsam, Amma Sain de o kadar çok seviyordu. Diya ve Munni, zamanlarının çoğunu babaannelerinin odasında geçiriyorlardı. Helva pişirmek, mercimek ayıklamak ve un elemek onları mutlu etmeye yetiyordu.

Hasta olduğum zamanlar ve adet dönemlerimde kaldığım çocukların odasında uzanmış, Guppi'nin güzel hatlı yüzüne

bakıyordum. Onun babasına benzer hiçbir yanı yoktu. Her şeyi bana benziyordu. Solgun ve mükemmel bir yüzü vardı. Baş ve omuzları, gözleri yere bakarken bile dimdik duruyordu.

Ona "Evlilik ve kendi evinin kadını olmakla ilgili neler hissediyorsun Guppi?" diye sordum. Bana zekice " Burada olmaktan ne farkı olacak ki?" diye cevap verdi. Birden kendi evliliğimi düşündüm. Nişanlanmamın yarattığı mutluluk sadece kumar oynamanın verdiği heyecan gibiydi. Her başarı belirtisi bir zaferi çağırıyordu.

O zaman da peri ışıkları parılamıştı.

Ama ışıklar söndüğünde, gerçeklerle çarpışmıştım.

Guppi'nin evliliği hiçbir mutluluk yaratmadı.

Düğün günü belirlenince, hiçbir şey yapmadan dolanıp durduk. Çeyizi zaten hazırды. Guppi doğduğu günden beri, Amma Sain yıllık gelirimizden bir kısmını onun için ayırıyordu. Artık hiç takmadığım ve Amma Sain'in diğer çocuklarına vermediği mücevherler Guppi için ortaya çıkarıldı. Televizyon ya da radyo gibi hiç bir hediye yoktu. Ama bir araba vardı.

Nereye gitmek için? diye düşündüm.

Guppi'nin düğün hazırlığı olarak yapılacak tek şey davetli listesini kontrol etmek ve tamamlamaktı. Kendi çeyizimi hatırladım ve Allah'a, beni annemin yaşadığı sorunlardan kurtardığı için şükrettim. *Hiç değilse bu sorunu yaşamıyordum.* Burada her şey öylesine eksiksizdi ki, babası Guppi'yi bir hafta içinde evlendirmeye karar verdi.

Üç kızım birden bana doğru yürürlerken, Chitki, Nanni ve benim eski halimizin artık kaybolan hatırası yeniden canlandı. Kızlarımdan ayrılacağım o kadar açıktı ki bunu tahmin et-

meye bile gerek yoktu. Allah onların saflıklarını korumuş ve şeytanı bana havale etmişti. Bu kabul edilebilir bir anlaşmaydı.

Guppi kollarını boynuma doladı ve "Anne, benim için endişelenme. Hayatım seninkinden daha kötü olmayacak ve ben bu hayata alışkınım." diyerek beni avuttu. Ona, mutlu olmanın bir yolunu bulmasını söylediğimde güldü ve "Tüm dünyayı dolaşacağım. Kocamın haveli'sinden kolayca kaçıp gezeceğim" dedi.

Sonra da kalbimi kırarak "Anne, yaptığın seçim yüzünden kendini suçlu hissetme. İmkânsız olanı mümkün olanla değiştirdin. Yathimri babam için caiz, ama ben değilim. Eğer babam onunla evlenirse, Yathimri onun helali olabilir. Ama ben daima onun için haram olurum" dedi.

Yer yarılısın da içine gireyim istedim. Yathimri'nin doku-nuşlarını hatırlamamın getirdiği acıyla tenim yanıyordu. Utanç tüm ruhumu kavurdu. Guppi de ateşe körükle gidiyordu. "Anne, bunu kabullenmek, Meesni ile annesinin durumunu kabullenmekten daha iyidir. Allah bizi bundan korudu. Sence de öyle değil mi?" dedi. Diya ve Munni de evleninceye kadar güvende olduğumuzu düşünemiyordum.

O öğleden sonra, meleğe benzeyen iki kızıyla birlikte orta yaşlı bir kadının, asi ağacın altında oturan Amma Sain'in etrafında toplanmış kadınların arasından ayrıldığını gördüm. Annemle birlikte Pir Sain'i ilk ziyarete gelişimizi hatırladım.

Dul kadın ağlayıp yakınıyordu. "Bu dünyada hiç kimsem yok *bibiji*. Allah beni güvenliğimiz için buraya yolladı. Kızlar ergenlik çağına geliyorlar. Onları erkeklerin şehvet bürümüş gözlerinden korumak çok zor. Senden başka bizi koruyacak kimsemiz yok" diyordu.

Onun, şimdiye kadar gördüklerinden daha tehlikeli olan bu yerden kaçmasını sağlamak için, gözlerinin içine baktım

ve içimden *“Hemen git buradan. Çabucak git. Şeytan bebeklerini kapmadan önce kaç buradan”* dedim. Ama o kaldı.

Pir Sain, dul kadınla tanışıp tanışmadığımı sorunca başımı salladım.

“Kız hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu. Afalladım ve kekeleyerek “Onu iyi göremedim sain” dedim.

“Onu bu akşam için hazırla. Büyük olanı tabii. Küçük kız benim için bile daha çok ufak” dediğinde sanki kalbime bir hançer saplandı. Onun bu mizah anlayışı beni dehşete düşürdü. “Yathimri bilmesin. Ona güvenilemez” dediğinde Ama Sain’in tavsiyesini hatırladım. Eğer Yathimri’den kurtulmak istiyorsan, vazgeçilmez olmalısın.

Bu, ancak kocamın suç ortağı olmak koşuluyla mümkün görülüyordu.

Artık, tüm insanların içinde doğal bir şeytanlık bulunduğunu ve bu şeytanlığın ortaya çıkmasının yalnızca bazı şartların yerine gelmesine bağlı olduğunu fark etmiştim. Sadece bazı insanların içinde yaşadıkları hayat şartları, içlerinde uyuyan şeytani uyandıracak kadar çetin değildi.

Ama benim yaşadığım şartlar, içimdeki şeytani duyguları uyandırıyor. Sanki şeytan karakterimi kurcalıyordu. Kocamın cehennemine ne kadar çok dalarsam, kurtulma şansım da o kadar fazla olacaktı. Ama bu cehennemin zehri, soluk almamı engelliyordu.

Bunları düşünerek, dul kadın ve kızlarının çaylarına yatıştırıcı koydum ve onları, uyumaları için dükkânın arkasındaki odaya yolladım.

Pir Sain bizim yatak odamızda bekliyordu. Ben kadınla kızlarının kaldığı odaya gittim. Bir arada uyuyorlardı. Götürmem gereken çocuk, annesiyle kızkardeşinin arasında kıvrılmış yatıyordu. Ötekileri uyandırmadan onu kaldırmam imkânsızdı.

Diz üstü çöküp, uyanana kadar kızı kolundan dürttüm. Kız beni tanıyınca annesine seslendi. "Annemi rahat bırak. Gel ve bacaklarımı ov" diye fısıldadım ve çocuk uykulu halde annesiyle kızkardeşinin kollarının arasından sıyrılarak yanıma geldi.

Onu önüme alıp yürüdüm. Daha vücudunun hiçbir kadınsı hali yoktu. Yathimri'nin ilk zamanki halinden bile daha küçük-tü. Herhalde on iki yaşında falandı.

Suçluluk duygusu kafamın içinde dolanıyordu.

Ama onu kafamdan attım.

Diya ve Munni büyüyorlardı ve ben, kendi kuzularım yerine dul kadının kuzusunu kurban edilmeye götürüyordum.

Pir Sain yatakta bağdaş kurmuş oturuyordu. Kız eğilip ayaklarına dokununca, kocam gülümsedi. Küçük peri, Allah'ın onu gözettiğini düşünüyor olmalıydı. Kocam ona bir bardak uzatınca kızın gözleri minnetle doldu. Ne kadar şanslı olduğunu annesine anlatmak için sabırsızlanıyordu.

Etrafımdaki her şeyin bir sis bulutuna dönüşeceği hevesiyle bana verilen içkiyi kafama diktim. Çocuk da ona verileni içti ve neredeyse kusuyordu.

Kocam "Yut onu" diye bağırdı ve kız denileni yaptı.

Kocam *charpa*'sine uzandı ve kıza ayaklarını ovmasını söyledi. Çocuk yere diz çöküp, kocamı memnun etmek için küçük ellerinin tüm kuvvetiyle ovmaya başladı.

Diya'dan daha küçüktü.

Kızı tutan ben de şeytan anneydim.

İşkenceden aldığı zevk bitince kocam horlayarak uykuya daldı.

Kızı boş bir odaya götürdüm. İçtiği içki yüzünden kustu ve yerine gelen hafızası yüzünden de korkuyla titremeye başladı. İçkinin olanları hatırlanmasına engel olamayışı çok kötü

bir kusurdu. Ayıldıktan sonraki travma dayanılmazdı. Gece-
nin hatıralarını zorla topladım ve bir dahaki sefere kadar,
kafamda bir kenara ittim.

Ertesi sabah, Pir Sain dul kadın için bana bin rupi verdi.
Üzerinde Allah'ın doksan dokuz adı işli *chaddar*'ını giyerken,
"Kıyafet, buğday ve şeker de ver" dedi. O süprüntüye, Al-
lah'ın böyle sömürölüşüne ve içimdeki şeytanı gizleyen kendi
purdah'ıma ürpertiyle baktım. Kollarımın arasında zorlukla
soluyan küçük kızların değişen yüzleri gözlerimin önünden
gitmiyordu.

Dul kadın "*Bibiji*, o kadar çok sorunum var ki bu para ba-
na yetmez. Bize bir iş verersen, seni memnun etmekten asla
yorulmayız. İki küçük kızım var ve dünya çok zalim. Senin
korumana muhtacız. Lütfen kalmamıza izin ver." diye yalvar-
dı.

Onun bir an önce gitmesini istiyordum ama kocamın,
onun eğlencesini bozduğumu öğreneceğini de biliyordum.
Dul kadın "*Bibiji*, kızım her gece senin bacaklarına masaj ya-
par" deyince birden kızardım. *Çocuk olanları ona söylemiş
miydi?*

Annem, Nanni ve Chitki, Guppi'nin düğünü için geldiler.
Guppi'nin muhteşem çeyizi, ailemin, hayatımızdaki başka
şeylerin de mükemmel olduğuna inanması için yeterliydi. Dı-
şarıda, erkeklerin bölmesinde, kız kardeşlerimin kocalarının,
Pir Sain'e fazlasıyla saygı gösterip pohpohladıklarını tahmin
edebiliyordum.

Mevsim sonbahardı. Guppi'nin sarı kıyafetleri, ağaçlarda-
ki sarı yapraklarla uyum içindeydi. Kırmızılar giyinip gelin ol-
duğunda, bir kadının erkeğe kurban edilişine ağladım. Chote
Sain, Bhai'nin yıllar önce bana yaptığı gibi, kız kardeşinin
kolları arasında ağladı. Rajaji daha farklıydı. Onda şimdiye
dek gördüğüm tek duygu ifadesi, babasının yanında Have-
li'ye girip çıkarken yüzünde beliren anlatılamaz mutluluktı.

Bu bir kutlama günü müydü? Yoksa matem günü mü?

Kocamın ailesinde bir kızın evliliği şarkılar ve danslarla kutlanmazdı. Çünkü, kızlarının bir erkeğin yatağına uğurlanışının neşeyle kutlanması, utanç verici bir durum olarak görülürdü.

Guppi giriş kapısının önündeki tuğla duvara kadar yürümek üzere, kız kardeşleri ve kuzenleriyle çevrilmiş olarak odasından çıktı. Bu ailenin kadınları bir kutlama ya da matem olmadıkça ziyarete gelmedikleri için, onu bir daha ne zaman göreceğimi bilmiyordum. Onun arkasında yürürken, vaktiyle, onun rahmimde büyüyen bir tohum olduğunu düşündüm. Doğumunu, doğum ağrılarımı, onu emzirişimi, kadın olmanın acılarından kurtarışımı, kendi zayıflığıma rağmen onu koruyuşumu, ona katliamlara sırtını dönmeyi ve hayal dünyasında uçmayı öğretişimi hatırladım.

Şimdi beni terk ediyordu.

Duvarın önünde birbirimize sarıldık ve ağladık. Guppi'nin omzunun üstünden gözlerim, bize, gülerek mi yoksa ağlayarak mı baktığı belli olmayan Cheel'e takıldı. Göğsünde kavuşturduğu kollarını, Guppi'ye hoşçakal demek için bile çözmedi. Dikkatim tekrar kızımın gidişine yöneldi. Sadece bir mil uzağa gidiyordu ama benden çok uzağa gitmekteydi. Chöte Sain'le birlikte dışarı çıkıp da kapı kapanınca, içimdeki bir korku sona ermiş oldu. Bu nedenle şarkı söyleyip oynamak istiyordum ama yavrumu başka bir günahkârın evine yolluyordum. Bu yüzden de ağlamak, bağırmak ve dövünmek istiyordum.

O gece Haveli, mümkün olan her yerde yatıp uyuyan kadınlarla doldu. Annem, kız kardeşlerimle çocukların odasında yattı. Yorgunluktan, Pir Sain gelmeden önce divanda uyuyakaldım.

“İlaç mı aldın?” diye bağırdı. Yerimden fırladım. “Ölü gibi

uyunacak bir gece değil. Git ve Yathimri'yi çağır" dedi. Guppi'nin "Anne, bu bitecek mi yoksa aynı Şeyleri Diya ve Munni içinde yapman gerekecek mi?" diye sorduğunu hatırladım ve gözlerim doldu. *Sevgili Guppi, artık sen ve kardeşlerin için korkmasam bile, bu başlattığım işi nasıl durdurabileceğimi bilmiyorum.*

Yathimri yatağında yoktu. Başına geleceklerin korkunçluğunu düşünerek, bir savaş alanındaki üçlülere benzeyen uyuyan insanların arasında onu aradım. Ama kocamın öfkesi başkasına yönelmiş olsa bile dayanılmazdı. Yathimri'nin yerinde olmayışının da benim suçum olarak görülüp grlmeyeceğinden bile emin değildim.

Soyunmuş, elinde içkiyle oturuyordu ve programındaki bir sonraki adım ortadan kaybolmuştu. Zincirleri kırılmış bir hayvan gibi kükredi. Sinirden ağzı köpürüyordu. Hiç sabrı yoktu. Pir Sain'in, kendisi için bile çok küçük olduğunu düşündüğü, dulun küçük kızını getirmeyi önerdim. "abuk getir" diye bağırdı ve ben koşarak odadan ıktım.

Yığılı vücutların üstünden atlarken ve arkamdaki uykulu küçük kıza da acele ettirirken, Guppi'nin ilk gecesini düşündüm ama onun ne durumda olduğunu düşünmeye bile zaman yoktu. Kendim de tehlikedeydim. Neyse ki Pir Sain küçük kuzuyu görünce sakinleşti.

Odayı bir pus kapladı. Korkunun yerini uyuşukluk aldı. Sonra da çılgınlık uyuşukluğın yerine geçti.

Ateşten bir kasırganın içinde dönüyorduk. Kurtların ulumasını duydum ve cehennem ateşini hissettim.

Sonunda yine her Şey bitti ve titreyen çocukla birlikte dışarı ıktım.

VII

CHOTE SAIN

Sabah ezanıyla birlikte Pir Sain Yathimri'yi çağırıldı. "Nere-deydin?" diye gürledi. Yathimri alnındaki ter damlalarını sildi ve kekeleyerek "Uyuyordum *sain*. Bibiji beni uyandırmamış *sain*" dedi.

Şaşırp kaldım. Hemen kendimi savunmaya başladım. Tabii Yathimri de... Taa ki seslerimiz tamamen birbirine karışıp ayırt edilemez olana kadar.

Kocamın yüzü, durgun bir deniz gibi sakindi.

"Misafirlerimi ağırlayamayacak durumda bir karım olmasını istemem. O yüzden, bu konuyu bu akşam halledeceğiz" dedi ve dışarı çıktı.

Kıza bir tokat atmak için ileri atıldım ama geri sıçradı ve "Sakin dokunma bana. Seni şeyhe söylerim" diye bağırdı. Öfkeden deliye dönmüş bir halde ona dışarı çıkmasını söyledim. Giyinip dışarıdaki yüzlerce misafire yemek hazırlamam gerekiyordu. Yeni evlilere özel hazırlanmış kahvaltılarını yollama vakti de gelmişti. Tekrar Guppi'nin ilk gecesinde olanlarla ilgili kaygılarımı bir tarafa ittim. Şimdi annemi ve kız kar-

deşlerimi öpme, gözyaşlarımı içime akıtma ve korkularımı gizleme zamanıydı. Yathimri'nin dün akşam nerede olduğunu bulmak ve ispatlamak için hiç vakit yoktu. Cheel'in bunu bilmesi gerektiğini düşündüm. Peki niye Pir Sain'e söylemiyordu? Hemen Amma Sain'e gittim. Sadece onun Cheel'e konuşacak ve konuyu araştırarak zamanı ve gücü vardı.

Kocam geri gelmeden önce, kayınvalidem bana haber yolladı. "Çamaşırcı kadın ve kızlarının yanında uyuyormuş. Yathimri'nin orada olduğuna yemin ediyorlar. Bütün gece sohbet etmişler."

Şimdi onun tanıkları vardı ve benim başım da büyük belâdaydı.

Kocamı beklemek, korkumu daha arttırdı. "Dün gece neler oldu?" diye sorunca birden kafam çalıştı. Bir mucize oldu. Ona gülümsedim. Tıpkı Yathimri'nin yaptığı gibi, başımdaki örtüyle oynayıp kırıtarak "Özür dilerim *sain*. Sana yeni bir kız getirmek istedim *sain*. Yathimri'nin sana sunacak yeni bir şeyi yok *sain*" dedim.

Açıklamalarım ilerledikçe öfkesi azaldı: "Yalan söyledin demek! Yalan söylemene izin verdiğimi hatırlamıyordum." diye bağırdı, ama muhtemel bir felaketi atlatmışım.

Ertesi sabah, annemle kız kardeşimin bana doğru geldiklerini görünce rahat bir nefes aldım. Onlar burada misafirken, bana verilecek biz ceza her şeyi bozabilirdi. Bhai hâlâ benim mutlu olduğuma ikna olmamıştı. Ailemin, benim hapis hayatımın getirileriyle yaşadığını açıkça görüyordu.

Annem "Kardeşinin kaygılarını gidermelisin. Ne zaman senin evliliğin sayesinde Allah'ın bize ihsan ettiği nimetlerden söz etsek, hemen odayı terk ediyor. Kocanın adını ağzına bile almıyor. Kız kardeşlerinin düğünlerinde bile, utanç verici bir şekilde herkesten uzak durdu. Başarımız yüzünden sayısı

artan düşmanlarımız, alay edip dedikodu yapıyorlar. İnsanlar bizim yalancı olduğumuzu düşünüyorlar. Gitmeden önce onunla konuşmalısın” dedi.

Bhai'nin artık yüksek öğrenim görmekle de ilgilenmediğini duyunca çok üzüldüm. Her zaman ekonomiyle ilgili bir konuda uzmanlaşma hayali beslemişti. Ama şimdi bir dükkânda işe başlamıştı ve işle bile pek ilgili değildi. Sadece evden uzaklaşmak için işe gidiyor ve akşamları da olabildiğince geç dönüyordu.

Tabii annem çok mutsuzdu. Tek oğlu, kötü bir çocuğa dönüşüyordu. Yaşadığı hayal kırıklığıyla sürekli Bhai'ye kusur bulup onu azarlıyordu. “Bir kız çocuğu doğduğunda, onun onurumuzu lekeleyebileceği riskini düşünüp ağlarız. Bir erkek çocuk doğduğunda ise, bizi koruyacak biri dünyaya geldiği için kutlamalar yaparız. Ben üç oğlan, bir de kız çocuk doğurmuşum meğer. Çünkü sen benim için korku, tehlike ve utanç kaynağısın. Niye seni dünyaya getirirken ölmedin sanki?” diyerek her şeyi Bhai'nin başına kakıyordu. Ve tabii bu hakaretler Bhai'nin günlerce ortadan kaybolmasına neden oluyordu.

Bhai ile boş bir odada buluştuk ve onun endişelerini yatıştırmaya çalıştım. “Bak ne kadar şanslıyız. Yeğenin nasıl da görkemli bir şekilde evlendi. Kız kardeşlerimiz de iyi evlilikler yaptılar. Sen de babamızın namını koru ve kendi hayatını boşuna harcama. Ailenin sorumluluğu da nasılsa senin omuzlarından kalktı artık” dedim.

Alaylı bir edayla güldü ve “Apa, hiç kimse benim omuzlarımdaki yükü görmüyor. Tek gördükleri üstümden kalkan yükler” dedi.

“Senin üzen nedir Bhai?” dedim. Hafifçe kafasını salladı ve “Senin zaten yeterince derdin var apa. Annem görmek istemese de evlenerek kurtulduğun sorunların yerini alan yeni sorunların var” dedi.

Bhai babama benziyordu.

Kardeşim için endişeleniyor olmama rağmen, annem gibi aęęözlü ve kız kardeşlerim gibi de saf olmadığını görmek beni rahatlattı. Ama onun için ne yapabilirdim? Guppi için, Chote Sain için, kendim ya da başka herhangi biri için ne yapabilirdim ki?

Bhai gitti. Dul kadının aęęözlü suratı odada belirene kadar oda ve içim bomboş kaldı.

“Bibiji, senin iyiliğinin duacısıyız. Kocanın, sonsuza dek senin ve çocuklarının yanında olması için dua ediyoruz.” dedi.

Onu tersledim ve “ekil git. Senin dalkavukluklarına ayıracak zamanım yok.” dedim. Suratını astı ve oturdu. Bana doğru eğilip kötü nefesini burnuma üfleyerek “Yathimri dün gece Chote Sain’le birlikteydi. Oğlun, Yathimri’nin dün gece onun yanında uyuduğunu söylemesi için, çamaşırcı kadına para verdi.” dedi.

Gülölle soluk alarak “Ama Chote Sain sadece on üç yaşında” dedim.

Dul kadın kaşlarını kaldırarak “Yathimri de sadece on dört yaşında. Genç bir erkekle olması onun için yaşlı bir erkekle olmasından daha iyi.” dedi. “Aman Allah’ım. Sen bize acı.” diye içimden dua ettim. Eğer Pir Sain duyarsa, Chote Sain’i öldürürdü.

“Bunu hiç kimseye söylememelisin. Başka kim biliyor? Cheel biliyor mu? Sen nereden biliyorsun?” diye sordum. Onları konuşurlarken duymuştu ve Yathimri’nin oğlumun odasına girdiğini görmuştu.

Ne zaman ölümcöl bir dalgadan kurtulsam, bir diğeri üzerine atılıyordu. Yerin dibine gömölmek istiyordum ama oğlum kurtarmalıydım. Dul kadın hayatın zorluklarını anlatıyor, daha fazla para istiyor, sürekli şikayet ediyor ve zekice şan-

taj yapıyordu. Ona bin rupi verdim. Bunun çok az olduğunu söyledi. Beş yüz rupi daha verdim. Biliyordum ki bu alışveriş devam edecekti. Evimde pusuya yatmış bütün tehlikelerden haberdar olmak için gözlerini ve kulaklarını dört açmıştı. Kızlarının vücutlarındaki değişimlerin farkında mı diye merak ettim. Ama mutlaka farkındaydı. Bunu düşünmek, muhtaç durumda olan birini sömürüyor olduğumu bilsem de, bir anneyi aldatıyor olmaktan dolayı duyduğum suçluluk duygusunu azalttı.

Chote Sain, ben onu çağırttıktan iki saat sonra geldi. Bu da bana, onun babasından korkmasını sağlamak için yüzlerce yol düşünmem için zaman verdi. Gerçi Pir Sain'den, oğlum kadar korkan başka kimse de yoktu.

Chote Sain, dergâhın devamlılığını sağlayan zalim düzen için fazla yumuşaktı. Ne zaman bir hizmetkâr kırbaçlansa, Rajaji'nin aksine, Chote Sain, ceza olarak kadınların bölümüne gönderilene kadar, bağırır ve ağlardı. Kadınların bölümünde, tekrar babasının dünyasına çağrılana kadar mutlu olduğu söylenebilirdi. Oğlumun ürkek tavırları, Pir Sain'in uyguladığı bitmek bilmez sınavlardan geçememesinin bir sonucuydu. Chote Sain kayan bir yıldız, doğmayan bir güneş ve asla dolunay haline gelemeyen aydı. Bir sevinç, acıya dönüşmüştü. Onun hayatındaki acı, beni yiyip bitiriyordu. Çocuğumun mizacını değiştirmem mümkün olmadığı için, acısını azaltmam da imkânsızdı. Zaten onun değişmesini de istemi-yordum .

O Babaji'ye benziyordu. O benim dualarıma verilen yanıtı.

Ama şimdi, tıpkı kızımı kurtardığım gibi, oğlumu da kurtarmam gerekiyordu. Ona ayak ucuma oturmasını emrettim ve "Senin altında yaşadığın baskıya ben de katlanmak durumundayım. Tıpkı kendimi kurtaramadığım gibi, seni de bu baskıdan kurtaramam." Kocaman kahverengi gözlerindeki

mutluz ifadeyle bana bakarken sözlerime devam ettim. " Hiç kimse babanın beklentilerini yerine getiremez. Belki Rajaji hariç. Utanman gereken hiçbir şey yok. Yumuşak kalpli olman, güçsüz olduğun anlamına gelmez. Senin güçlü olduğun farklı şeyler var. Tıpkı Babaji gibi, Allah'ın sevdiği şeyler. Bu armağanı Allah adına kullanmalısın. Bu armağan sana, Allah'ın emirlerine çok az riayet edilen bir evde bahşedildi" dedim.

Tabii oğlum benim böyle konuştuğumu duymaktan dolayı şaşkınlığa düşmüştü. Oğlumun içinde bulunduğ u tehlike olmasaydı, ben de böyle konuşmazdım.

"Senin hayatın Allah'a adanmalı. Bir gün, insanların beklediğ i şeyh sen olabilirsin. Ama babandan uzak durmalısın. Onun ayaklarının etrafında sürünen -yakın dostlarından da uzak durmalısın."

Ne demek istediğ imi anladı. Bu melek gibi çocuğ un nasıl doğru yoldan çıktığ ını anlayamıyordum.

"Babanın öfkesini uyandırmaktan kaçın" diyerek onu uyardım. "Onun evinde barınan kadınlardan uzak dur. Eğer evleneceğ in kadından başka bir kadına yaklaştığ ını duyacak olursa, hayatını bağışlamaz" deyince Chote Sain donakaldı.

Basit aklı, davranışlarının doğurabileceğ i sonuçları unutmuş muydu? Uyarılar daima havada kalsa da, birinin bunları hatırlatmasına mı ihtiyaç duyuyordu?

"Yatağ ına aldığ ın kız, babana da eşlik ediyor" dedim usulca. " Yalan söylemesi için para verdiğ in kadını gizlice dinlemişler." Oğlum terliyor, ağlıyor ve Yathimri'yi suçluyordu. "Ben kimseye para vermedim. O benim peşimdeydi. Zorla odama girdi. Allah'ıma yemin ederim ki onu dışarı çıkarmayı denedim. Ama benden güçlüydü. Onu odamda istemedim." dedi.

Ama bunları kanıtlamamız imkânsızdı.

Onu yatıştırdım. "Şu anda bu zor durumu hallettim. Ama gelecek sefere seni kimin ihbar edeceğini bilemezsin. Birisi senin yaptıklarını anlatarak Pir Sain'in takdirini kazanmak isteyebilir. Aynı şeyi başka bir kız da deneyebilir. Allah seni ancak sen ona sığınırsan korur" dedim.

Gözlerime bakmaya utanarak ayaklarıma dokundu ve odadan çıktı. Sessizliğin içinde oturdum ve kız çocukların babalarının şehvetinin tehlikesi altında yaşadıkları bir evde, erkek çocuğun nasıl olup da namuslu kalması beklenebilir diye düşündüm.

Bu arada en azından Guppi'nin evliliği mutluluk verici bir hâl aldı. Kocasını, günlerini yemek yiyip, arkadaşlarıyla dedikodu yapıp şakalaşarak geçiren tembel bir adamdı. Daima odalarına sarhoş bir halde sallanarak geliyor ve arada kızımı baştan çıkarmayı denese de genelde Guppi'nin ondan hiçbir şey beklememesine daha memnun oluyordu. Guppi ondan seks yerine, yabancı diyarların resimlerini istiyordu. Guppi'nin deli olduğunu düşünüyor ama onun ağaç, çiçek ve turkuaz rengi okyanus resimlerine bakmasına aldırımıyordu.

Erkek resimleri, sesleri ve gölgeleri yasaktı. Hatta adlarının geçmesine bile izin verilmiyordu. Zaten Guppi'nin "Bir erkeğe daha tahammül edemem. Benim için ağaçlar ve çiçekler yeterli" dediğini duymuşlardı.

Ben ise, gece ve gündüz olmak üzere iki farklı kişiliğe bölünmüştüm. Üç kız yatağımızda birbirlerini keşfederken önceleri utançla sarsıldılar ama şeyhlerine olan bağlılıkları, hemen duydukları utanca derman oldu. Her gece ruhum cehenneme iniyor ve her sabah Chote Sain'in Kuran'dan okuduğu ayetlerle tekrar yükseliyordu. Kendimi geceki şeytandan temizlemek için trans halinde yürüyordum. Seccademe kapanıp Allah'la yüzleşiyor ve "Bu kimin günahı? *Benim mi?*" diye soruyordum.

Bu kimin dünyası? *Senin mi?*

Pir Sain, Chote Sain'in işlediği suçu duyacağı yerde, oğlunun "gerçek" ermiş olduğunu duydu. Babaji'nin gerçek varisinin kim olduğunun belli olduğuna dair söylentiler yayıldı. Oğlum, kocamın bile izlenmesine engel olamayacağı bir yönü işaret etmekteydi. Şimdi hem baba hem de oğlu, Allah adına konuşuyor, Kutsal Kitap'tan ayetler yazıyor, *zafran* suyuyla *tavizler* yazıyor, acı çeken ve acılarını dindirmeleri için yalvaran yığınların üzerine kutsal nefeslerini üflüyorlardı. Ama biri bir kral gibi dergâhta otururken, diğeri bir dilenci gibi asi ağacın altında oturuyordu. Biri tüm azametiyle yürürken, diğeri sessizce süzülüyordu. Kısa zamanda, asi ağacın altındaki kalabalık artmaya başladı.

Zaten kokuşmuş evimizi bir de politika istila etti. Kocam her gün eve daha da öfkeli geliyor ve sürekli bağıırıyordu. Artık küçük kızlar bile ilgisini çekmez olmuştu.

Bir gece bağıırışlar beni seccademden ayırdı ve pencereye doğru çekti. Orada gördüklerim karşısında donakaldım.

Pencerelerden bakan herkes donakalmıştı.

Kadınlar ağacın arkasında saklanmışlardı. Kapıyı hafifçe aralık tutan bir el gördüm. Mutfak perdesinin ardında dağınık bir gölge vardı. İnsanlar içeriyi gözetliyorlardı. Perdenin asılı olduğu ipin altından geçerek dışarı fırladılar.

Chote Sain iplerle asi ağaca bağlanmıştı. *Khajji* kırbacı çıplak sırtını dövüyordu.

Kimse oğluma yardım etmeye cesaret edemedi.

Kimse kocamı durdurmaya cesaret edemedi.

Pir Sain, ancak Chote Sain'in acı dolu haykırışları kesilince, tamamen zehrini akıtıp sinirini çıkartmış oldu. Onun uzaklaştığını gördüm. Hizmetçilerin saklandıkları yerlerden çıktıklarını ve her taraftan Chote Sain'e doğru koştuklarını gördüm. Onu bağlayan ipleri çözdüklerini, bir battaniye ile

üstünü örttüklerini, yüzüne su döküp acı dolu dualar okuduk-
larını gördüm.

Kocam "Heer" diye bağırınca, pencerenin yanından ayrıl-
dım. "Senin oğlun Yathimri'ye tecavüz etmiş" diye haykırdı
ve kalbim bir an durdu sanki. "Çık dışarı" diye emretti ve ka-
pıya varana kadar her adımımı kontrollü attım. Kapı kapanın-
ca, bir anne gibi koştum.

Chote Sain yüzüstü yerde yatıyordu. Üstünde bir örtü var-
dı. Pek çok kızı aynı odada, aynı durumda yatarken görmüş-
tüm. Khajji'nin vuruşlarıyla oluşmuş şiş kırmızı çizgiler oğlu-
mun sırtında, kocamın deliliğinin şeklini gösterir gibiydi. Oğ-
lum kan kusmaya başlayınca, hastaneye kaldırıldı.

O sabahki ezan, oğlumun savunmasızlığının tanığı oldu.
Bütün gün, yetim kızın tecavüze uğraması tartışıldı. Yathimri,
Chote Sain'in onu odasına götürdüğü, uyuşturucular içirdiği
ve zorla ona sahip olduğuna dair Kuran üzerine yemin edi-
yordu. İnsanların, kocamın bu oyununu anlayıp anlamamala-
rının bir önemi yoktu. Kocam kendisine karşı oluşan bir teh-
didi ortadan kaldırmıştı.

Amma Sain, artık tam bir *churael* olan Yathimri'yi ceza-
landırıamaz durumdaydı. Onun için hizmetçilere, kızı onun
gözünün önünden uzak tutmalarını tembih etti ve "Ona söy-
leyin, eğer suratını görürsem, onu parçalamaktan kendimi
alamayabilirim" diye uyardı. On iki yaşındaki Rajaji, gururla
babasının yanında ağabeyinden boşalan yere geçti. Onu
suçlamadım. Bu onun yetiştiriliş tarzıydı.

Chote Sain iki ay hastanede komada kaldı. Eve döndü-
ğünde artık hiçbir şey yapamaz haldeydi. Babaji'nin ağacının
altında oturuyor ve kimseyle konuşmuyordu. Bu durum ba-
basını hiç rahatsız etmiyordu. Bense Allah'ın onu sadece be-
nim duyabildiğim bir sessizliğe mahkûm ettiğini düşündüm.

Ben Yathimri'den ne kadar nefret ediyorsam, şeyh'te de

bir tutku haline gelmişti. Gün ortasından güneş batana kadar, yemekten sonra ve bütün gece ya kızın üstünde, ya altında ya da yanındaydı. Kocamı artık Yathimri olmadan hiç görmüyordum. Dul kadının kızları mutfağa koşturuyor, emredilenleri taşıyıp duruyorlardı. Ev artık yataktan idare ediliyordu. Benim denetimimden kaynaklanan en ufak bir aksaklık, akşam yaşanan âlemi bir katliama dönüştürüyordu.

Amma Sain yaşlı, güçsüz ve Chote Sain nedeniyle çok kederliydi. Guppi gitmişti. Haveli'nin bir yöneticisi yoktu. Artık benim buraya ilk geldiğim zamanki gibi düzenli değildi. Mutfak hiçbir zaman temiz değildi. Odalar da ev sahibesi gibi dağınık haldeydi. Parmaklarımdaki kırmızı ojeler, avlunun zemini gibi bozulmuştu. Ayaklarımdaki altındaki kuru toprak çatlıyordu. İnsanlar Pir Sain'in yaptıklarına asla kusur bulmadıkları gibi, bu bozulmayı da fark etmiyorlardı.

Seks kocamın beynini tamamen ele geçirmişti. Gözleri spermle buğulanmıştı.

Oda, seks, alkol ve misk karışımının adı kokusunu taşıyordu. Dolabımdaki nefret ettiğim giyisilerimin tümü böyle kokuyordu. Kokulu sularla yıkanıyordum. Kurulandığımda bu koku havluya siniyordu sanki. Ayakkabımı burnuma sokup kokladığımda bile aynı keskin kokuyu duyuyordum. Saçıma, ellerime ve hatta nefesine bile yerleşmişti.

Pir Sain benimle konuşuyordu. Ama sadece seks hakkında... Yeni bir yöntemi planlıyor, son seferde yaptıklarımızı tartışıyor, yeni bir pozisyonla ilgili fikirlerimizi soruyor, eski bir sevişmenin etkilerini defalarca değerlendiriyor, farklı seferlerin karşılaştırmasını yapıyordu. Bütün hayatım seksten ibaret hale gelmişti. Sadece "evet" ve "hayır" diye cevap vermem, onu yeni kurnazlıklar tasarlamaktan alıkoymuyordu.

Vahşi bir domuz ya da çılgın bir kurt gibi kırmızı et yiyor, sürahiler dolusu yağlı süt içiyor, kaselerce yoğurdu mideye indiriyor ve düzinelerce mangoyu silip süpürüyordu. Hamile

bir domuz gibi şişmandı. Erkekliğini azdırmak için, hayata ilişkin seksten başka her şeyi kafasından silen ilaçlar kullanıyordu. Tamamen doyuma ulaşmış bir şeytan gibi kuvvetten düşene kadar tutkularının sefasını sürüyordu. Ancak o zaman, kısa bir süre için normal hayata dönebiliyordum.

Aklını kaybettiğini düşünüyordum. Namaz vakitlerini bile kaçırmaya başlamıştı. Bazı günler odadan dışarı bile çıkmıyordu. Böyle günlerde, yerinden oynamayan bir dağa benziyordu. Pir Sain'i meşgul etmek imkânsızdı. En ufak bir sıkıntı belirtisi görse sinirleniyordu. İlgisini uyandırmak ve sürekli kılmak, beni bir felaketten diğerine sürüklüyordu.

Şehirden yeni kıyafetler geldi. Yathimri siyah dar bir pantolon, beyaz transparan bir bluz, yüksek topuklu ayakkabılar ve saçında büyük altın rengi bir bantla odada belirdi. PG 139 Çok tuhaf görünüyordu ve belki de kocama doğru sallanarak ve tökezleyerek beceriksizce yürürken, kendini daha da tuhaf hissediyordu. Ben de şekil değiştirdim. Dizlerimin çok üstünde biten kırmızı dar etekten karnım çıkıyordu. Üstümdeki ince siyah bluzdan göğüslerim fırlıyor ve odada aşağı yukarı yürürken titreyen dizlerim gibi sallanıyordu. Artık her şeye tamamen boyun eğmiştim.

Günde beş kez Allah'ın önünde secde edişim artık sadece dinsel bir törenden ibaretti. Yüzümü neden kibleye döndüğümü bilmiyordum. Belki de yüzümü kocama dönmeliydim.

Bir sabah Bhai tren istasyonunda bulduğu yeni işi haber vermek için gelmişti. Girişteki tuğla duvarın ardında beklemesi söylenmişti. Pir Sain de odamızdan çıkarken ona verdiğim temiz mendilin üstünde yapışkan bir şey olduğunu fark etti. Ne olduğunu anlamak için yaladı ve birden suratına kara bir gölge düştü.

"Nedir bu?" diye sordu. Nasıl bilebilirdim? Onu ne ellemeye ne de soru sormaya cesaret edebildim. Aniden, mücevherlerle dolu elinin bir vuruşuyla sendeleyerek verandaya yu-

varlandım. Bir tekmesiyle kendimi avluda buldum. İkinci tekmeyle de avlunun ortasına uçtum.

Kafamı kaldırdım ve Bhai'nin yüzünü gördüm. Sonra her şey kayboldu.

Bir ay sonra Bhai'nin sinir krizi geçirdiğini ve hastanede olduğunu öğrendim.

Bütün bu korkunç ve acılı olayların arasında Guppi ilk çocuğunu doğurmak için Haveli'ye geldi. En azından o yeterince mutluydu. "Dünyam içinde büyümek için çok karanlık ama ölmek için de yeterince karanlık değil" diye açıkladı. Düşünceli bir halde "Hayal ya çok durağan ya da hiddetli bir fırtına. Senin hayatın ilki gibi. Benimkisi de ikincisi. Eğer fırtınada kontrolünü kaybedersen, kurtulmak için dalgaları idare etmelisin. Ama boğulmak, dalgaları idare etmekten daha kolay" dedi.

Guppi'nin yeni doğan oğlu, kendini herkesten uzaklaştırmış olan Chote Sain'i bir mıknaş gibi kendine çekti. Chote Sain bebeği kollarının arasına alıp, kare avlunun etrafında saatlerce daireler çiziyordu. Onun da nasıl tıpkı benim gibi çaresizlik içinde, kare dünyamızı, başkalarının gibi yuvarlak yapmayı arzu ettiğini görüyordum. Guppi kardeşinin deli gibi durmadan dolanışını izliyordu. Ben oğluma olanlar için ağlarken, bir yandan da eğer Babaji'ye değil de babasına benzeydi nasıl biri olacağını düşünüp irkiliyordum.

Bazen Chote Sain bize tarladan mısır ve mezarlıktan kuru güller getiriyordu. Ama ne zaman babasını görse koşmaya başlıyordu. Nefessiz kalıp bitkin düşene kadar evden kilometrelerce uzağa kaçıyor, bir köşeye çöküp soğuktan donana kadar orada oturuyordu.

Guppi'yi ve kendimi, Chote Sain'in hüznü verici durumundan başka şeylere yönlendirmek için, Meesni hakkında sorular sordum.

"Babası onu ne kadar çok seviyorsa, annesi de o kadar

nefret ediyor” dedi. “Meesni dilediği her şeyi yapıyor. Kara büyü yaparak babasını kontrol altında tuttuğunu söylüyorlar. Ama annesi, bir erkeğe günah işleyerek zevk veren bir kadının, kara büyüye ihtiyacı olmadığını söylüyor.”

Guppi kulağını tuttu ve “Tövbe, tövbe anne. Herkesin biliyor olmasından bile utanmıyor.” dedi. Guppi’ye, kocasının bu konuyu hiç konuşup konuşmadığını sordum. “Bir kere bu konuyu açmaya kalkıştığımda bana öyle şiddetli bir tokat attı ki, dilimi ısırdım ve bir ay boyunca yemek yiyemedim” dedi.

Guppi ile birbirimiz hakkında konuşabileceğimiz kısıtlı zaman da, eski bir hikâyenin yeniden canlanmasıyla kaynadı gitti. Bir türlü çocuk sahibi olamayan iki kız kardeşin, Pir Sain’in mucizevi duaları sayesinde doğurduğu Maharaja ve Maharani’nin hikâyesi ağızdan ağza dolanıp tüm Haveli’de konuşulmaya başladı. Daha doğdukları gün beşik kertmesi yapılan Maharaja ve Maharani’nin düğünü için gün belirlenmiş ve iki aile şeyhin rızasını almak için dergâha gelmişti. Ama hiç beklenmedik bir biçimde, şeyh buna rıza göstermiyordu.

Genç âşıklar acı çekiyordu. Anneleri her gün dergâha geliyor “Lütfen *sain*. Ricamızı kabul et. Niye buna memnun olmadığınızı söyle lütfen.” diye yalvarıyorlardı. Ama Pir Sain kararını bildirmişti. “Başka hiçbir şey canımı bu kadar sıkamaz. Bu evlilik bir felaket olacaktır.” diyordu.

Birkaç gün sonra Maharaja’nın annesi *Waddi malkan*’nin, eşarbını şeyhin ayaklarına attığını ve herkesin önünde ağlayıp “Bu konu bütün ailemizi karıştırdı *sain*. Yaşadığımız mutluluk kayboldu gitti. Lütfen *sain*, bu evliliğe rıza göster. Lütfen bu arzumuzu kabul et.” diye yalvardığını duyduk. Ama kocam hiç aldırmamış ve kadının huzurundan çekilmesini buyurmuş.

Birkaç gün sonra da şeyhin odasına zorla girdiğini ve ağlayıp yalvararak “Bana hediye ettiğin oğlum hasta. Hiçbir şey yemiyor ve kimseyle konuşmuyor. Lütfen *sain*, rıza göster bu

evliliğe.” dediğini duyduk. Pir Sain yumuşamayıp gene reddedince, *Waddi malkani* bunun nedenini öğrenmek istemiş. Bunu öğrenene kadar da gitmeyeceğini söylemiş. Pir Sain onun bu ısrarına sinirlenip onu bir köşeye çekinceye kadar da bütün gün direnip beklemiş.

Bir süre sonra başka tuhaf şeyler de duyduk. Marasan Dai'ye “Pir Sain'in sözleri, evliliğin imkânsızlığı konusunda *Waddi malkani*'yi ikna etti. Ailesi, çocuklarının mutluluğu için şeyhe olan bağlılıklarını bozmaya karar vermiş olmasına rağmen, *Waddi malkani* onları uyardı ve onlara bu çocukları armağan eden şeyh, eğer bu evliliğin korkunç bir felaket olacağını öngörüyorsa, onu dinlememenin aptallık olacağını söyledi” diye anlatmıştı.

Maharaja'nın Maharani'yi birlikte kaçmak için ikna etmeye çalıştığını ama kızın, Pir Sain'in kehanetinden çok korkmuş olduğu için bunu reddettiğini duyduk. Sonra da oğlanın intihar edeceğini söylediğini öğrendik. Ama annesi yumuşamamış ve “Ölsen bile Pir Sain'in emirlerine uymalıyız” demiş.

Guppi ve ben, önceleri, Pir Sain'in neden rıza göstermediğini merak ettik. *Waddi malkani'ye ne söylemiş olabilirdi?* Guppi, babasının bu birleşmede bir uğursuzluk gördüğünü düşünüyordu.

Bense farklı düşünüyordum. “Babanın bir uğursuzluğu fark edecek gücü yok. Bence bu sadece insanlar üstündeki gücünü göstermek için yaptığı bir kapris.” dedim.

Dai ise daha farklı düşünüyordu. “Bu çocukları annelerine bahşeden şeyhin dualarıdır, bibiji. Bu yüzden şeyh, onların kaderlerini belirleme hakkına sahiptir.” diyordu.

Tıpkı annemin benim kaderimi belirlediği gibi, diye düşün-
düm.

Ve tıpkı küçük çocukların kafalarını demir kafeslere kapa-

tıp, onları beyinsiz farelere dönüştüren şeyh gibi.

Ve önlenemez olan gerçekleşti. Maharaja bileklerini kesti ve uzakta bir barakada kan kaybından öldü. Bütün köy acı içinde ağladı.

Haveli'nin üzerine hüznün çöktü.

Kırk gün uçup gitmişti. Guppi'nin kocasının evine dönme vakti gelmişti ve Maharaja'nın kendini öldürdüğü günde biz de ayrılıyorduk. Kızımın Haveli'nin kapısına doğru yürüyordum ki birden *purdah* diye seslenildi ve herkes etrafa kaçıştı.

Amma Sain'in odasına koşarken Guppi'ye "Mahalli doktordan başka hiç bir erkek asla bu avluya girmez. Kim geliyor acaba?" dedim.

Acı dolu keskin çığlıklar, Amma Sain'in odasının duvarlarını delip geçti. Hapishanemizin içinde acı patlak verdi. Şaşkınlık içinde Guppi ile birbirimize baktık ama *purdah* emri kaldırılana kadar kapıyı açmaya cesaret edemedik. Birinin bağırdığını duydum. "Terk edildik. Öksüz kaldık." diyordu. Daha fazlasını duymak için dikkat kesildim. "Allah bize sabır versin. Allah yardımcımız olsun." diye bağıryorlardı.

Guppi'nin kolunu kavradım ve "Kim bu? Ne oluyor?" diye sordum. Birdenbire, hiçbir şey düşünmeden dışarı koştuk. Dövünen kadınlar arasından geçerken kalbim hızla çarpıyordu.

Bilmek istiyordum.

Hayır, bilmek istemiyordum.

Chote Sain ölmüştü.

Oğlum sonunda huzur bulduğu için minnet duydum. Şimdi, Kaali ve Toti gibi, konuşabilir, şarkı söyleyebilir ve özgür olabilirdi. Guppi sadece kardeşinin fiziksel kaybını düşünüyor ve kedere boğuluyordu. Küçük kızlarım, herkesle birlikte, ağlıyor, çığlıklar atıyor, saçlarını yoluyor ve bayılıyordu. Raja-j'i görünce, onu kucaklamak için koştum. Vücudu titredi ve

sanki acısını kontrol altında tutmak ister gibi sarsıldı. Onu hiç bırakmamak isteyerek sıkıca sarıldım. Oğlumun omzunun üstünden, gözünde bir damla yaş olmaksızın, göğsünde kavuşturduğu kollarını bile kımıldatmadan, bizim ağlayışımızı izleyen Cheel'i gördüm. Ondan nefret ettim.

Amma Sain sanki felç gelmiş gibiydi. Sessizliği, torunun öldürülmesine gösterdiği en büyük tepkiydi. Yüzünü Kible'ye çevirdi ve bir daha asla dönüp dünyaya bakmadı.

Pir Sain sakın kaldı ve ciddi bir şekilde cenaze işleriyle uğraştı. Ne yüzünde acısını gösterir bir iz vardı ne de beni avutmaya çalıştı. Ona bakmak için kafamı kaldırmamam da, kalbini söküp akbabalara atabilirdim. Bir daha hiçbir öksüz kızı görüp de şehvetini tatmin edemesin diye gözlerini oyabilirdim.

Chote Sain'in yılan sokmasından öldüğü söylendi. Ben ise, oğlumu öldürenin, babasının zehirli kalbi olabilir mi diye düşünüyordum.

Benim için kocam, oğlumun katiliydi.

Kızımı ise taciz edendi.

Kutsal kitabı kemiren bir parazit, beni her gece gırtlığımdan tutup günaha sürükleyen adamdı. Bhai'nin hayatını mahveden, Amma Sain'e eziyet eden, annemi alçaltıp küçük düşüren ve insanları sömürendi. Öksüzlere tecavüz eden ve zayıfların kanıyla beslenen bir canavardı. Ama bütün bunların ötesinde ve en kötüsü, Allah'a yakın olduğu düşünülen ve ona ulaşarak bizi kurtarabilecek tek kişi olduğuna inanılan insandı.

Rajaji, büyük oğlumun hiçbir zaman olamayacağı küçük tanrı oldu.

Onu, sık sık, hizmetçilerin oğulları ile birlikte oynarken, şeyh rolünü üstlendiğini görmüştüm. Şimdi oyun gerçeğe dönüşüyordu.

İnsanlara hükmetme yeteneğine sahipti. Ayaklarına ka-

panan insanlara karşı nazik davransa da, onların acılarını paylaşmama eğilimindeydi. İslam öğretisini iyi kavramıştı ama aynı zamanda onu arzusuna göre değiştirmeye yönelik aile geleneği olan yeteneği de edinmişti. Chote Sain'inin olduğu gibi aptal değildi. Hatta ağabeyini bir başarısızlık örneği olarak kabul ediyordu. Chote Sain'in reddettiği yolda ilerliyordu.

Chote Sain gibi mübarek birinin tecavüze yeltenmesini bir türlü anlayamayan insanların şaşkınlıkları, ilgisizlikle her şeyi kafalarından silene kadar bir süre devam etti. Kısa zamanda oğluma ait tüm hatıralar da unutulup gidecekti.

Bana mutluluk ve üzüntü getiren Guppi ve Chote Sain artık gitmişti. Torunumun doğumunu kutlamaya ve oğlumun ölümüne ağıt yakmaya gelenler de sonunda gittiler. *Waddi malkani*, oğlum için başsağlığı dilemeye gelmedi. Ben de onun oğlu için gidemezdim.

Avludaki hava gibi kıpırdamadan oturuyordum.

Ölüm ve acı dolu manzara, başka birinin hayatına dönüştü.

Ayaklarımın altında yeşil çimenler parıltıydı.

Başka ülkelerin uzun ağaçları, gökyüzünde boylu boyunca, pembe, beyaz ve turuncu çiçekler açtılar. Mor üzümlere gebe dallar eğildi. Kırmızı, yeşil ve mavinin en canlı tonlarını giyinmiş kadınlar, kalçalarında *ghara*'lar ve kollarında bebekleriyle, sallanıp dans ettiler.

Kaali başını arkaya savurdu ve boynundaki ziller çingırdadı.

Toti bir gelin gibi giyindi ve damadıyla birlikte mutluluk içinde dans etti.

Amma Sain, büyülenmiş gibi onu dinleyen çocuklara hikâyeler anlattı.

Guppi'nin kocası, kızımın saçına bir çiçek taktı ve kızım

utanıp kızardı.

Chote Sain hâlâ kollarımda agu sesleri çıkaran bir bebekti.

Bir dere. Bir nehrin sesi. Ayaklarım suda şırıldıyordu ve her şey sisin içinde dağılıyordu.

Kısık kısık nefes alıyor ve Chandi'nin ağabeyi Ranjha'nın içinde bir sızıya dönüşüyordum.

Aşk, kader çizgimdeki yerini aldı. Bakışlarım, Ranjha'nın ortaya çıkacağı noktaya kilitlendi. Ayak seslerini, duyulmalarının mümkün olduğu andan çok daha önce duydum. Dünya ayaklarıma gelene kadar bu ayak seslerini saydım. Ranjha kalbimden içeri süzülüyordu.

Bir an geldi ve gitti.

Geçmiş ve gelecek vardı. Aralarında da karanlık bir uçurum.

Üzerime kara bir soğukluk çöktü ve soğuk dalgaları arasında, Pir Sain'in ardında dolanıp durdum.

Sonra kapı kapandı ve onunla odada yalnız kaldım.

"Başka bir erkeği mi düşünüyordun?" diye sordu. Zorlukla nefes alıyordum. *Nasıl bilmişti?* Korkum o kadar belirgindi ki "Başka erkekleri mi düşünüyorsun?" diye bağırdı. Beni öldüreceğini sandım.

"Benim başka bir kadın istediğim gibi, sen de başka bir erkek mi istiyorsun?" diye kükredi. Başka bir erkeğin sözünün geçmesi bile bende korku yarattı. Kendimi ayaklarına attım ve kutsal olduğunu söylediği tüm şeyler adına, asla başka birisini düşünmediğime dair yemin ettim.

"Konuş. Yalanlarını kabul etmiyorum" diye bağırdı ama hiçbir cevabım beni kurtarmıyordu. İçimden, Allah'ın bana yardım etmesini sağlaması için Chote Sain'e haykırıyordum.

IX

ÖLDÜREN DALGALAR

Benim hayatım böylesine fırtınalı ve hareketliyken, ^{bir yere} ve Munni'nin hayatları da o kadar durağandı. On dört ve on üç yaşlarına geldiklerinde, şehvetli amcalarının diğer iki oğluyla evlendirildiler. Aynı çılgınlık ve riskleri barındıran başka bir haveli'ye gitme vakti geldiğinde, yine aynı kadınlar ve erkekler evimize doluştu. Sihirli peri ışıklarının asla solmayan hatırası titredi ve söndü.

Sonrasında her şey çok karanlıktı.

Chote Sain ve üç kızım gidince, birbirlerinin yansıması gibi olan, Rajaji ve babasıyla baş başa kaldım.

Üç yıl, kocama başka erkekler konusunda kaçamak yanıtlar vererek geçti.

Bazı geceler, ona başka erkekleri arzuladığımı söylemem için neredeyse yalvarıyordu. Bazı geceler ise çok sert ve acımasız oluyor, "Başka bir erkek istiyorsun. Söyle, yoksa bir tavuk gibi boynunu kırıveririm. Başka bir erkek istiyor musun?" diye ısrar ediyordu. Aynı soruyu binlerce kez cevapladım ama tatmin olmuyordu.

Öte yandan kocamın bu takıntısı, Ranjha ile ilgili bastırđım tüm hayalleri tutuşturdu. Oysa bu hikâye, onu en son olarak arabasının direksiyonunda gördüğüm gün bitmişti. Daha fazlasını hayal etmeye çalışarak bu hikâyeyi ilerilere götürdüm. Kocam kemiklerimdeki iliğı ve içimdeki hayatı kemirirken bile uçmayı, bir yıldızdan diğerine atlamayı, sonsuza dek gökyüzünde süzölmeyi denedim.

Bir gün “Yeni bir şey getirdim.” dedi.

Bana getirdiğı her yeni şey bir tür kâbusa dönüşmüştü. Hepsi kabul etmesi imkânsız şeylerdi ve adapte olmak için hiç zaman yoktu. Odamızda, biri diğerinden daha büyük iki karton açıldı. Çok şaşırmıştım. İçlerinde bir televizyon ve video vardı. Bu hizmetçiler için, en az, kadınların bölümündeki bir erkeğın varlığı kadar tehlikeliydi. Ama şeyhin kararları, gene kendisinin koyduğu ve kimsenin hiçbir soru sormadan ve bir açıklama almadan kabullendiğı kuralları kaldırabilirdi. Pir Sain banyoya girince, içinde dünyayı barındıran aletin yanına koştum ve emin olmak için her tarafına dokundum.

Kabloları ve fişleri alete bağıladıktan sonra, Pir Sain kadınları dışarı yolladı ve sandalyesine yerleşti. Bana yanında yere oturmamı emretti, düğmeye bastı ve ekran parladı. Gözlerim ekrana yapıştı. Bir cadde gördüm. Bir ev vardı. Bir kadın, bir erkeğı kapıyı açtı ve hemen ellerimle gözlerimi kapattım. Kocam ellerimi gözlerimden çekti. Adam elbiselerini çıkarttı ve çıırılçıplak kaldı. Kadın utanmazca şeyler yapmaya başladı. Bakamıyordum ama kafamı da çeviremiyordum. Utançla yanıyor, kızarıyor, kıvranıyordum. Bu arada kocam sadece bana bakıyordu.

Her sabah aletleri beyaz bir örtü ile kapatıyordum ama aklıma kazınan görüntüler bana bütün gün boyunca “Tövbe, tövbe” dedirtiyordu.

Diğer üç kıza da bunları gösterince, onlar da benim kadar şaşırdılar. Kadınlar ve erkekler, yabani otlar gibi sarmaş dolaş olmuştu. Şehvet, okyanus dalgaları gibi yükseliyor, alçalıyor, sürünüyor ve titriyor, sonunda da sönüp geri çekiliyordu.

Kutsal ay Ramazan boyunca, film bizi yönetti. Sonunda şehveti dindi ve kocam aletleri kapattı.

Yasak kırılmıştı.

Ama sabah olduğunda hiçbir şey değişmemişti.

Haveli'nin kapılarının kilidi açılmamış ve başımızın üstündeki gökyüzü parçası büyümemişti. Bu hapishanedeki dört kadının, geceleri çıplak erkekleri izleyip, sabah olunca da seccadelerine kapanmaları, kocama hiç de tuhaf gelmiyordu. Zamanı bir bütün olarak görme eğiliminde değildi. Kendi hayatını, sanki başka insanların hayatlarıymış gibi yaşıyordu. Tanrı'nın dünyayla oynadığı gibi, o da hayatındaki çelişkilerle oynuyordu.

Bir gün, "Bizim çobanı Yathimri'ye eş olarak düşünüyorum. Ne dersin?" diye sordu. Ne söyleyeceğimi bilemedim. Dai bana *uthni* geleneğini anlatmıştı. Geleneğe göre, şeyhin dişi bir devesi, köyde dilediği gibi dolaşmak üzere serbest bırakılıyordu. Sonunda deve, bir evin önünde oturunca, o evin henüz evlenmemiş genç kızı gelin gibi giydirilerek şeyhe sunuluyordu. Çiçeği koparılan kız daha sonra, yaşadığı sürece başka bir erkek tarafından dokunulmamak üzere, evine geri gönderiliyordu. Şeyh için helâl olan, başkaları için haramdı.

Pir Sain "Yathimri benim yanımda kalıp yaşlı bir hizmetkâra dönüşemez. Öna bir koca bulmak, benim Allah'a karşı sorumluluğumdur." diye mırıldandı. Kocam "Bu oğlan iktidarsız olduğu için, ilk karısı buradan geçen bir yolcuyla kaçtı" deyince, bu evliliği istemesinin nedeni belli oldu. Ama yine de endişeleri vardı. "Yathimri de bir yolcuyla kaçabilir. Bu riski alamam. O evlenemez" dedi ve bu konu birkaç gün

için kapandı. Ama sadece bir süre sonra yeniden açılmak üzere...

Bazen kızı sorguluyordu ama kız kaderiyle ilgili bir seçim yapmaya cesaret edemiyordu. Sonunda, aylar süren bir kararsızlıktan sonra, Yathimri'nin Haveli'de kalması şartıyla, çobanın karısı olmasına izin vermeye karar verdi. Kocamın bu güvensizliği, bana keskin bir bıçak gibi saplandı. Oğlunun ölümüne neden olan bu kıza olan bağlılığının boyutunu hiç fark etmemiştim. Üç kızla ilişkisinin, bir şekilde bana bağlı olduğunu düşünmüştüm. Tıpkı Amma Sain'in söylediği gibi, kocam için vazgeçilmez olmuştum. Ama sadece bir suç ortağı olarak... Chote Sain'in ölümünden sonra kendini tamamen sessizliğe adanmış için, Amma Sain'den, bana tavsiyede bulunmasını da isteyemezdim.

Kocam, kıza altın mücevherler, giysiler, yatak takımı ve tüm gerekli mutfak takımlarını verdi. Bir yatak ve koltuk takımı da yakındaki müstemilattaki bir odaya taşındı. Haveli'nin dışında insanlar, oğlunun tecavüz ettiği yetim bir kıza gösterdiği ilgiden dolayı Pir Sain'i takdir ediyorlardı. İçeride ise, herkes kıza imreniyordu.

Pir Sain, son geceye kadar durmadan inleyip sızlandı.

Düğün gününde hiç kimsenin sevinmesine de izin yoktu. Kocam, içinde bulunduğu ruh hali ile, yapılan her şeyi kınar durumdaydı. Pir Sain kızı bütün sabah odasında kilitli tuttu. Bu arada kadınlar, vücutları dimdik ve gözlerini dört açmış vaziyette, bir şeyler görmek için fırsat kollayarak, açıkgoz kediler gibi ortalıkta dolandılar. Sonunda kızın bu önemli olay için hazırlanmasını emretti.

Korku içindeki gelin, sonunda giyinmiş olarak odasından çıktı. Kocamın yatağının ayak ucunda oturan, parlak kırmızı elbiseli kızın başına her şey gelebilirdi. Pir Sain ona baktı, ayak parmaklarını oynattı, elleriyle sakalını sıvazladı, koca

göbeğini okşadı ve derin derin nefes alıp verdi. Bütün bir saat sessizlik içinde geçti. Birdenbire “Dışarı, dışarı” diye bağırarak yerinden fırladı ve bizi yanından kovdu. Kapıya doğru koştuk. Kapı kapanınca rahat bir nefes aldık.

Damat avluda belirince, tıpkı Pir Sain’in buyurduğu gibi *marasanlar* şarkı söylemeye başladılar. Damadın ailesi korkmuş görünüyordu. Dulun kızları ise çok neşeliydi. Gelecekleri parlak görünüyordu. Cheel, her zamanki gibi, kollarını göğsünde kavuşturmuş, ayakta duruyordu. Kafam karışmıştı. Gelini mi yoksa başka bir kadını mı gönderiyordum, tam farkında değildim. Yathimri ayaklarımı elleyip uzaklaşınca, onun için kalbim yumuşadı. Ama Chote Sain’i hatırlayınca, tekrar katılaştı.

O gece, Pir Sain, kıza neler olabileceğinden başka hiçbir şey konuşmadı. Onu avutmak için, kızın kocasının iktidarsızlığını hatırlatmaya kalkışınca, neredeyse yüzümü parçalıyordu. Bağırarak “Ondan kurtulduğun için mutlu musun? Zaferrinden dolayı mutlu musun?” dedi. Ve gizli kalmış bütün öfkesini benden çıkarttı. Sonra birdenbire tekrar Yathimri’ye olabilecekler için endişelenmeye başladı. Allah’a şükür, kız gün doğumunda geri döndü. Kocam, kocasının Haveli’nin kapısında beklemesini, Yathimri’nin de içeri girmesini buyurdu.

Aynadaki görüntüme baktım.

Beni hiçbir şeyle beslemeden harcamıştı. Gözlerim, içeri kaçmış, durgun bir bataklığa benziyordu. Ağzım kelimelerini kaybetmişti. Vücudum hissiz gibiydi. Çöplükten toplanmış bir enkaza benziyordu. Etim kemiklerimden, derim etimden sıyrılıyor gibiydi. Ve kocam ebedi gençlik istiyordu. Aynada ise, gençliğim hızla uzaklaşıyordu.

Bu kadın ben miydim?

O kimdi?

Ben kimdim?

Aşksızlık beni hasta etmişti. Kocamı sevmeyi hayal bile edemiyordum. O bana hükmedendi. Ve ben, sevmeyi ve aynı zamanda da onun uşağı olmayı beceremiyordum. Zaten beni, bırakın kadın olarak, bir insan olarak bile görmemişti. Hiçbir nedenle bana karşı yumuşamamıştı. Onu işte bu kadar az heyecanlandırmıştım. Asla Yathimri'nin yaptığı gibi, kalbine girememiştim.

Dikkatimi zorla aynadaki görüntümden kopardılar. Kadınların "Sakhi baba'nın evi yanıyor. Herkes öldü. Yangın! Yangın! Bütün aile yanıyor." diye bağırıldığını duydum.

Engellenemez olan sonunda olmuştu. Yangının neden ve nasıl çıktığını anlamak için dışarı koştum.

Ama dışarıdan Haveli'ye gelen bilgiler, bütün gün boyunca ağızdan ağza dolaşarak değişti ve abartıldı. Önce bütün aile üyelerinin evin içinde kısılıp kaldıklarını duydum. Sonra da evde kimse olmadığını ve herkesi güvende olduğunu duydum. Evin, mutfakta alev alan bir soba yüzünden yandığı duyuldu. Sonra bu hikâye, evin, Sakhi baba'nın *hukkah*'ından bir cin gibi sıçrayan korkunç bir alevle tutuşmuş olduğu şeklinde değişti. Birisi, bir görgü tanığının, herkesi küle döndüğünü gördüğü haberini getirdi. Ama başka bir kadın, köylülerin, çeşmeden taşınan suyla yangını söndürerek, bütün aileyi kurtardıklarını söyledi. Bir *Malshan*, en doğru haberi getirdiğini iddia etti ve "Sakhi baba işte, karısı dua ediyor, oğulları da oyun oynuyor." dedi.

Her kadın, bu trajediye kendi sözlerini katıyordu. Hepsini bağırlıyor ve "Bu Allah'ın laneti. Sakhi baba'nın dergâhı reddetmesi cezalandırılıyor." diyorlardı. Kadınlar, sanki Baba-jî'nin öfkesinin, kutsal insanları kirletenlere yöneldiğini kesin olarak biliyorlarmış gibi, kulaklarını kapatıp, kafalarını sallıyorlardı.

Dai, bu durumu en azından benim için açıklığa kavuştu-
ran bir gözlemde bulundu ve “Dergâhın etrafında yaşayan
herkes ona saygılı davranmak zorundadır. Ne zaman birisi
bu kuralı bozsa, eninde sonunda başına bir felâket gelir.
Eğer dergâhın gücüne küfreden sıradan insanlar cezalandı-
rılmazsa, dergâh da kalmaz.” dedi.

Aynı günahı işlerken yakalanmaktan çekinerek kelimeleri-
mi dikkatle seçtim ve Dai’ye “Ama dinimize küfretmek, imanı,
Peygamberi, halifeleri ve Allah’ı kötüleyip lekelemekle olur;
insanları değil.” dedim.

Kocamın yaşlı dadısı “Allah’ın elçilerine de söz söylene-
mez” derken benim kadar ihtiyatlıydı.

Nihayet söylentiler son buldu ve gerçekler ortaya çıktı.

Sakhi baba’nın kömür haline gelmiş vücudu, ancak metal
gözlük çerçeveleri sayesinde tanınabildi. Çok kötü yanmış
olan Sakhi bibi ise hastaneye kaldırıldı. Çocuk da babasının
yanına gömüldü. Ailenin diğer yedi üyesi de aynı mezarlığa
defnedildi.

Gözlerim yaşlarla doldu. Cheel’i gördüm ve “Ataları, onun
böyle bir günahkâra hiç ses çıkartmadan itaat ediyor olma-
sında dolayı mezarlarında ters dönüyor olmalılar” diye dü-
şündüm ve onun tehlikeli bakışlarından uzaklaştım.

Sakhi bibi, bütün sevdiklerini kaybetmiş ama sanki, haya-
tının geri kalan bölümünü, Allah’ın vermiş olduğu bu vahşi
dersle ilgili hikâyeleri dinleyerek geçirmek için hayatta kal-
mıştı. Kutsal sayılan kişilere kuşkuyla bakanlar artık susturul-
muştu. Dergâha karşı olan düşünceler, insanların kalplerinde
ve kafalarında sıkışıp kalmıştı. Verilen dersin etkisi tam ol-
muştu.

Ama, hayatın sürekli acılarına rağmen yaşam devam etti
ve hayallerin hiçbir anlam taşımadığı bir dünyada, kâbusun
tam ortasında, bir hayal gerçeğe dönüştü. Yabancı bir ülke-

den misafir geleceği duyuruldu. Avluyu toplamamız söylendi. Odalardan sandalyeler çıkarıldı ve yemekler baharat kullanılmaksızın pişirildi. Bana uygunsuz görüldü. Bile, heyecanımı yatıştırmak, Sakhi baba'nın acı sonundan ve Yathimri'ye karşı duyduğum kıskançlıktan başka şeyler düşünmek için, gün ortasında işlemeli elbiseler ve parıltılı ayakkabılar giyindim.

Bekleyiş içinde gözlerim tuğla duvara takıldı.

Gori, esir kadınlarla dolu avluya girdi.

Uçakla okyanusun ötesinden, gökyüzünün özgürlüğünden geçerek gelmiş olmalı, diye düşündüm. Bize ulaşmak için, çöl boyunca arabayla yol almıştı. Nerede yaşıyordu? Eğer evliyse, kocası nasıl onun böyle dolaşmasına izin veriyordu, babası nasıl müsaade ediyordu; merak ediyordum.

Chadda'ını çıkarınca, çıplak bacaklarına hayretle bakan gözlerin huzurunda, neredeyse çırılçıplak kaldı.

Cheel, şaşkınlıkla aptallaşmış, baka kalmıştı.

Ben bile, televizyon ekranında defalarca böyle çıplak bacaklar görmüş olmama rağmen, hayretle bakıyordum. Birbirimize gülümsedik ve el sıkıştık. Yarım yamalak öğrendiğim ve çoktan unuttuğum bir dilde konuşunca, cevap olarak kafamı salladım.

Gori'nin açık renk teninin çok narin olduğunu gördüm. Muhakkak ki, yazın kavurucu sıcağında çatlayacaktı. Teni, hafif kısları bile zor atlatacak gibiydi. Buranın keskin rüzgârlarında kavrulacaktı. Bir erkeğin zehrini tatmışa benzemiyordu. Pir Sain'in içindeki zehir onu ölüme götürecekti.

Yaşadığı rahat hayat onu zayıf bırakmıştı.

Benim yaşadığım zorlu dünya ise beni kuvvetli kılmıştı.

Burada hiç kimsenin eğitimi olup olmadığını sorunca, Ama Sain'in bilgece sözlerini hatırladım ve tekrar ettim *"aessi perhe hoi nai, pur aessi karhey hoi han."* Tercüman söyledik-

lerimi ona çevirdi, "Eğitimimiz olmasa da çok deneyimimiz var, diyor."

Gori, benim çok akıllı olduğumu düşünüyordu.

Bense onun da akıllı olup olmadığını bilmek istiyordum.

Bütün hareketlerini izleyip söylediği her kelimeyi takip ederek, sonunda onun gazeteci olduğunu anladım.

"Ama Pir Sain'in kadınları hakkında yazmamaya yemin ettim." diye açıkladı. "Pir Sain sadece erkekler hakkında yazmama izin verdi." Bu beni ona, dergâh kavramından ne anladığını sormaya yöneltti. Engin tecrübelerinin, onu, gerçekleri ne kadar çabuk kavrayan biri haline getirdiğini bilmek istiyordum.

Gori'nin yüzü ışıldadı. "İnsanlar kocanızı seviyorlar. Bunu, kocanızı gördükleri zaman gözlerinin ışıldayışından anlıyorum." dedi. Tüylerim ürperdi. Yeterince derine bakmıyordu.

"Ona çok bağlılar" dedi ve ben, sonsuz sadakatin ardında daima acımasız bir zorlama olduğunu fark etmediğini anladım. *Gözlerimizdeki korkuyu göremiyor muydu?*

"Kocan bu kadar güçlü olmasına rağmen çok alçakgönüllü. Onu tanımak büyük şeref" dedi. "Başka?" diye sordum ve kocamı övmek için başka kelimeler sıraladı. "Yüzünde saflık ve temizlik var. Çok sakin ve huzurlu. Mucizeler yaratıyor. Bunu, yardımcı olduğu pek çok kişiden duydum" dedi.

Aptal, diye düşündüm.

O bir İngiliz'di sonuçta. Ataları, akıllıca davranıp Müslümanları mezarlara tapınan insanlar haline getirmiş ve sonra da sahneden çekilmişlerdi. Bunu bilmiyor muydu? Ona Toti'nin hikâyesini anlatmak istedim ama cesaret edemedim. Anlatacak çok şeyim olmasına rağmen sessiz kalmak zorunda olmamın yarattığı hayal kırıklığıyla, moralim iyice bozuldu. Kuru bir yaprak gibi büzüldüm, *Sakhi baba*'ya ağlamak

ve Yathimri'ye karşı duyduğum kıskançlıkla yanmak üzere sandalyeme çöktüm.

Buradan ayrılışı, benden başka herkes için pek önem taşımadı. Tüm dünya aptaldı ve Gori de onları temsil ediyordu. Bütün uçuş isteğimi öldürmüştü. Dış dünyayla olan hayat bağımı koparmıştı.

Kafam "Gidecek hiçbir yerin, görecek ve düşleyecek hiçbir şeyin olmaksızın sonsuza kadar burada kalacaksınız" diye uğulduyordu. Dışarıdaki dünyayla ilgili hayallerimi kaybetme korkusuyla, ayaklarımın arasında koşuşturan tavuklardan kaçındığım gibi, dış dünyayı düşünmekten de kaçındım.

Yeniden içerideki şeylere yönelmeliydim, ama içerideki her şey beni sıkıyordu.

Ayın görüldüğü ve güneşin battığı zamanı tamı tamına biliyordum. Mevsimler, avludaki asi ağaçla, yirmi beş yıldır aynı renk oyunlarını sürdürüyordu. Kafamın üzerindeki gökyüzü parçasına, aynı anda kaç bulut sığdığını sayabiliyordum. Avludaki ağacın çoğalıp binlerce ağaca dönüşmesini, gökyüzünün genişleyip başka manzaralar sunmasını ve uzaklara uçabilmem için vücudumda kanatlarımın çıkmasını hayal etmişim hep.

Ama artık istemiyordum.

Bazen aklımı kaçırdığımı hissediyordum. Ama bu sadece daha da kötü şeyler hissetmediğim dönemlerde oluyordu. Hayatımda, eğer kocamın yarattığı dehşet ara verirse, kafamın yarattığı dehşet hüküm sürüyordu. PG 153 Babam hep aklımızın çok duyarlı olduğunu söylerdi. Çılgın bir halde, başım sürekli ağrılar içinde, kafamı toplamak için *chunni* mi sıkıca başıma doluyordum. Kafamın içindeyse, zaman ve yer kavramlarının olmadığı ve öykülerin uzayıp gittiği bir dünyada, kendimi dinleyebilmem için hasta yatağında olmam gerekiyordu. Bazen kendimi, inleyip sürüklenerek, hiçbir şeyin

anlam taşımadığı korkunç bir yere doğru ilerliyor gibi hissediyordum. Artık hiçbir şeyle baş edemez olmuşum.

Gori'nin yıktığı hayalimdeki dünyaya bir alternatif bulamadığım için, içimdeki boşluğu nikotinle doldurmayı denedim. İlk dayağımı, hediye olarak gelen bir kül tablası yüzünden yediğimi hatırladım ve yıllar sonra bile, neden bunun için dayak yediğimi anlayamadım. Ailedeki hemen hemen her kadın sigara içiyordu. Tütünü kâğıda sararak kendi *birri*'lerini yapan hizmetçiler sayesinde sigara bulmak çok kolaydı. Artık bunlar vücudumun bir parçası olmuşlardı. Sütyenime sıkıştırdığım bir çakmak, küçük bir kutu tütün ile kendi sigaramı yapar hale gelmişim. Ama bir süre sonra bunlar da beni içine gömüldüğüm hiçlik duygusundan kurtarmaya yetmemeye başladı.

Umutsuzca, beni çıldırmaktan kurtaracak bir şey bulmak umuduyla, Haveli'ye ilk adım attığım günden bu yana, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde, sessizce ayakta dikilen Cheel'in etrafında dolanmaya başladım. İlk günden beri, yıllar boyunca, hiçbir şey söylememiş ve farklı hiçbir şey yapmamıştı. Sanki sadece bizi izleyip hatalarımızı şeyhe bildirmek için yaratılmıştı.

Ona bunun nedenini sormak istiyordum.

Onun hikâyesini dinlemek, ağzından bir kelime duymak, sesinin nasıl olduğunu bilmek istiyordum.

Ailesinin yeminine neden ihanet ettiğini bilmek istiyordum. Onun hakkında bilgi edinmeye yönelik tüm çabalarım boşa çıkınca, Dai'den, bana onunla ilgili bir şeyler anlatmasını istedim. Ama o da, bana yeni hiçbir şey söylemedi.

Dai "Cheel, otuz yıl önce, ailesinin dergâha bağlılık yemini eden ilk üyesiydi." dedi. "Pir Sain, bu yüzden ona güveniyor. Onun buradaki varlığı, *gaddi nashin*'in gerçekliğinin ve güvenilirliğinin kanıtı. Ama Cheel ne onu buraya yönelten sebebi

anlatmıştır ne de bir ziyaretçisi gelmiştir. O, içinden sadece Pir Sain'in bir şeyler çekip çıkartabildiği, derin bir kuyudur." diye devam etti.

Kafam hâlâ karışık. Dai'ye "Neden böyle yaşıyor? Bir arkadaş yok mu? Hiç evlenmedi mi?" diye sorunca bana güldü ve "Onu bir erkeğin kollarında oynatırken düşünebiliyor musun?" diye sordu. Bunu hayal bile edemiyordum. Cheel'e duyduğum ilgi arttı. Onu dergâha bağlılık kararı almaya yönlendiren, buradakilerin bildiğinden fazla şeyler olmalıydı. Ama çevresine ördüğü demir duvar öylesine kalındı ki, merakım devam etti.

Acilen ilgimi yönlendirecek bir şeyler bulma arayışı içinde, yeniden Amma Sain'i konuşturmaya çalıştım. Chote Sain'in ölümüyle donup kalan hayatının sırlarını bilmek istiyordum. Ama Amma Sain de Cheel de dilsiz gibiydi.

Yeni bir hikâyeye dinlemek umuduyla, ağacın altında toplanıp yardım dilenen kadınlara *tavizler* yazmak için Amma Sain'in yerine geçen, Pir Sain'in en büyük ablasına yöneldim. Ama o hiç evlenmemişti. Hayatı burada başlamıştı ve aynı noktada da bitecekti. Anlatacak bir şeyi yoktu. Bu kez, yıllardır buraya gelen kadınların yüzlerine baktım. Kadınlar değişiyordu ama anlatılan hep aynı hikâyeler, hep aynı dertlerdi. Hiçbir şey değişmemişti.

Burada yeni bir şey bulmak imkânsız gibi görünüyordu. Derken birdenbire dul kadını hatırladım. Onun hikâyesini dinlememişim.

Allah'a şükür ki bir hikâyesi vardı.

Ayak ucuma oturup "Babam tren istasyonunda işçiydi" diye anlatmaya başladı. "Beni dört bin rupi için bir *badmaash*'a sattığında on iki yaşındaydım. Adam beni dağ başında bir eve kapattı ve parasını veren herkese sattı. Parası olmayana da mal karşılığında veriyordu."

Hikâyesi herkesinkiyle bir benzerlik taşıyordu ama gene de farklıydı. Sonunda bir şey ilgimi çekmişti. Sorunlu beynim Gori'yi düşünmekten uzaklaştı ve ona anlatmasını emrettiğim hikâyesinin korkunç hatıralarını yatıştırsın diye elini kalbine bastırıp konuşan dul kadına yöneldi.

“Sonra vahşi bir ayıya benzeyen Reech adında bir adama satıldım. Beni bütün köye bedavaya peşkeş çekti. Sonunda Reech'in borçlu olduğu bir adam beni aldı ve bir daha da geri vermedi.”

Dul kadın ağlıyordu ama acı çekmiyordu. Çekilecek acıların hepsini fazlasıyla çekmişti zaten. Aynı acı, aynı yoğunluğu yıllarca koruyamaz ki... Zaman iyileştiricidir. Başka acılar, eski acıların yerini alır. Belki de önüne geçer, diye düşündüm.

“Bu adam beni bütün gün tarlada, gece de yatakta çalıştırdı. Bir gün beni, bir *hukkah* için başka bir adama sattı. Böylece değerim tezekten farksız oldu.” Ona böylesine eziyet edenlerin elinden nasıl kurtulduğunu öğrenmek istiyordum. Doğduğu günden beri onu lanetleyen kötü ruhlara beddualar ederek anlatmaya devam etti. “Artık çok umutsuzdum bibiji. Efendim sırtıma dört bavul yükledi ve başka bir köye gitmek üzere onu takip etmemi söyledi. Bir dere kenarından geçerken kendimi sulara attım ve nefes bile almaksızın kaçtım. Terk edilmiş bir dergâha varana kadar da hiç durmadım.”

Hikâyenin sonuna geldiğini sanarak “Bizim dergâh mı?” dedim hayal kırıklığıyla.

Allah'a şükür “Hayır. Başka bir köydeki terk edilmiş bir dergâh” dedi.

Hikâyesinin hiç bitmemesini umarak devam etmesini söyledim “Aylarca dilenciler arasında gizlendim. Onların artıklarını yedim ve onlarla sokakta yattım. Bir gün bir kadın, oğlu

için bir gelin versin diye dergâha dua etmeye geldi ve bir mucize oldu. Kadın gelin olarak beni seçti.”

“Kocan nasıldı? Düğününde ne giydin? Kimler geldi?” diye sordum. Her detayı öğrenmek istiyordum. Bana güldü ve “Kadının Allah tarafından beni kurtarmak için gönderildiğini sanmıştım ama...” Başını kaldırıp derin bir nefes aldı ve beni şaşkınlığa sürükleyerek “damat falan yoktu” dedi.

“Damat yok muydu?” diye sordum. Kafasını iki yana salladı ve “Hayır bibiji, sadece o kadın vardı. Yemek pişirdiğim, temizlik yaptığım ve bu *daen* için yıkandığım zamanlarda beni zincirle bağlıyor ve sadece yabancı erkeklerin koynuna sokmak için çözüyordu. Rahmime hangisinin tohumlarını bıraktığını bile bilemedim.” dedi.

Şaşkın bir halde “Hiç evlenmediysen niye dul olduğunu söylüyordun?” diye sordum. Acıklı bir gülümseyişle “Saygın olduğu için” dedi.

Annem için değil, diye düşündüm. Yalan söylemesini bekleyerek, “Kaç tane erkekle oldun?” diye sordum. Ona baktım ve dürüstçe konuştuğunu fark ettim. “Belki bir köy halkı kadar çok bibiji” dedi. Donup kalmıştım.

Dul kadın korkunç hikâyesine devam etti. “Çiğnenip atılmış şeker kamışı gibiydim. *Daen* beni evden atmaya çalıştı ama büyümekte olan iki kızımın gidebileceğim hiçbir yer yoktu. Üzerime bir teneke gaz döküyordu ki, itişme sırasında gaz onun üzerine döküldü. Kibrit çaktım ve onu yaktım. Alevler içindeydi ve artık özgürdüm.”

Bir an için rahat bir nefes aldım. Ama dul kadın “Fakat kaderim bu değildi bibiji. Kollarımda iki kızımın polisten saklanıyordum ki, tekrar Reech’e rastladım” dedi. *Aman Allah’ım* diye düşündüm.

Ama dul kadının hikâyesi yarıda kesildi.

Başka bir hikâye başlamıştı.

Rajaji, Maharani'ye âşık olmuştu. Pir Sain bu evliliğe rıza göstermeyince, Rajaji bunun nedenini öğrenmek istedi. Maharani hiç kimseyle evlenemez miydi? Bunun cevabını öğrenene kadar vazgeçmeyecekti.

Gori hakkındaki düşüncelerim, dul kadın, Cheel, *Sakhi ba-ba*'nın evindeki yangın ve Pir Sain'in kalabalık yatağı... Hepsi kafamda bir tarafa itildi. Rajaji dışındaki her şey benim için önemini yitirdi. Rajaji aceleyle beni boş bir odaya iteledi. Oturmamı istedi ve kapıyı kilitledi.

Endişe içindeydi. "Niye kapıyı kilitledin? Baban böyle gizlice görüşmemizi anlayışla karşılamaz" dedim. Ama beni zorla oturttu ve "Babamın, Maharani ile Maharaja'nın evlenmesine neden izin vermediğini biliyor musun?" diye sordu. Kafamı hayır dercesine salladım. "Sana yakında söylerim" dedi. Pir Sain'in ailesiyle, benim farkında olduğumdan daha fazla sorunu vardı. Ne olursa olsun, oğlumu babasının gazabından koruması için Allah'a dua ettim. Rajaji'nin bu hevesi, bir saplantı halini almıştı.

Kocam deli gibi söyleniyor ve kükrüyordu. "Bu ailede babasının aldığı bir kararı sorgulayan ilk erkek çocuk o. Bir günahkâr kafasını kaldırdı. Benim varisim olmak için uygun biri değil" diyordu. Büyük oğluma yaptıklarını, küçük oğluma da yapmaması için kocamı uyarmak istedim. Ona, babasının onu zorla vazgeçirdiği küçük köpek yavrularını hatırlatmak istedim. Ona, burada birilerinin mutlu olmasına izin vermesini söylemek de istedim. Ama ağzımı açmaya bile cesaret edemedim.

O gece odadan dışarı atılmıştım ve verandada titriyordum. Bir saat geçmişti. İki buçuk yıldır başımda dönüp duran tehlikeyi nasıl atlatacağımı bilemiyordum. Aynı eski konu ve başka erkeklerle yatmamı isteyen aynı sapık arzu...

Başlangıçta, kocamın, benim zina yapıp yapmadığımı kontrol ettiğini düşünüp onun gerçek niyetinden şüphe etmiş

ve isteğini kabul etmeye kalkışmamıştım. Ama artık onu reddetmeye cesaret edemiyordum. Her iki davranışım da riskliydi. Bazen ona “Allah beni affetmeyecek *sain*” diyordum. Ama ona “hayır” demem, asla mümkün değildi. Bu aklımın ucundan bile geçmemişti.

Kocam muvafakatımı istiyordu.

Allah ise reddetmemi emrediyordu.

Rajaji'nin ise dualarıma ihtiyacı vardı.

Pir Sain ve Allah, zıt kutuplar gibiydi.

Beni tekrar yanına çağırana kadar bir saat daha geçti. Ondan ölümden korkar gibi korkarak, Allah'a beni affetmesi için yalvararak ve en azından beni, oğlumu korumayarak cezalandırmamasını dileyerek kocama “Sain, senin emrettiğin gibi davranacağım” dedim.

Şaşırmasını bekliyordum. Ama kılı bile kıpırdamadı.

Onun yanında yatarken geleceğimi düşündüm. Nasıl erkekler getirecekti? Yıllardır yaptıkları bu sorunun yanıtını veriyordu. Genç olacaklarını biliyordum. Daima genç... Siyah *burqaların* altında gizlenerek, arka kapıdan getirilip banyodan geçirilerek odama sokulacaklardı.

Kocamın canının sıkıldığı günler nihayet sona ermişti. Dış dünya hakkında paramparça olmuş hayallerimle yüzleşmekten korkarken, şimdi aniden, içinde yaşadığım küçücük kare dünyada olabileceklerden korkmaya başlamıştım. Rajaji'nin inadı da korkularımı artırıyordu.

Gece yaşananlar kocamın sabahki davranışlarını hiç etkilemiyordu. Sabah kalktığında terliklerini ıslak bulunca “Bunu nasıl fark etmedin?” diye sordu. Vereceğim hiçbir cevap onu tatmin edemezdi. Bu hatam yüzünden ödemem gereken bedelin korkusuyla, bir süre için, kocamın getireceği yabancı erkeklere karşı duyduğum korkuyu unuttum.

O gün öğleden sonra Pir Sain, sinirden çıldırmış bir halde geri geldi. Konu gene Rajaji'ydi. "Eğer bana, beyinsiz eşekler doğuracağına daha çok erkek evlat vermiş olsaydın, onu kesinlikle derg,htan kovardım. Ama şimdi kime karşı geldiğini anlaması gerekiyor." dedi.

Chote Sain gözlerimde canlandı. Kocamın karşı olduğu birini desteklememe asla izin verilmediğini unuttum ve "Onunla konuşurum *sain*. Ona bu evliliği istemediğine dair yemin ettiririm. Lütfen onu bu seferlik affet *sain*" dedim. Bana, sanki ona kırbaçla vurmuşum gibi baktı. Sesi titredi ve "Oğlum üzerinde benden çok kontrolün olduğunu mu iddia ediyorsun? Bunu itiraf mı ediyorsun?" dedi. Saçlarımı sıkıca tuttu, başımı arkaya doğru çekti ve gözlerimin içine bakarak "Rajaji'den uzak dur ya da onun cenazesine hazırlan. Senin onunla görüşmeni yasaklıyorum." dedi.

Bu yeni kriz bana, beni bekleyen geceyi unutturdu.

Ama ani bir şimşek gibi çaktığında, her şeyi hatırladım.

Pir Sain benim yatak odasına gitmemi emretti ve Cheel ile beraber arka kapıya gitti.

Yatağın kenarındaki sehpa da duran ve bir gazeteden kesilmiş habere gözüm takıldı. Gori suratında aptal bir ifadeyle bana sıırıyordu. Pir Sain kameradan kurtulmayı başarmıştı.

Başlıkta:

YAŞAYAN BİR AZİZ. ÇARESİZLER İÇİN UMUT.

FAKİR VE EZİLMİŞLER İÇİN BİR SİĞİNAK.

yazıyordu.

İğrendim ve kağıdı ters çevirdim.

Ölürcesine korkarak, bir parça güvenlik için kendimi yatağa attım... Ama orada güvende miydim yoksa tehlikede mi?

Yorganı kafama çekip gözlerimi kapattım ve ölmeye yat-tım.

X

DİĞER ERKEKLER

Bir yabancının varlığını hissettim.

Yabancı bir el, baldırlarıma doğru ilerliyordu. Bir çığlık attım ve yorgana sarıldım. Ama Pir Sain yorganı fırlatıp attı. Gözlerimi kapattım ve bir çığlık daha attım.

Üstüme birisi abandı.

Adamın nefesi hiç fırçalanmamış diş kokuyordu. Vücudu ise asla yıkanmamış olmaktan dolayı yapış yapıştı.

Kıllı ve terliydi.

Ekşi bir tadı vardı.

Kafası yağlıydı.

Saçları da azdı.

Çılgınlık sona erdiğinde, kokusunun sonsuza kadar benimle kalacağını anladım. Pir Sain bana kımıldamamı emredip oğlanı dışarı çıkarttı. Hemen geri döndü ve üzerime eğilerek kulağıma "Oğlan sadece on-sekiz yaşındaydı. Sana benim için gençlik aşıladı." diye fısıldadı. Her şey bitince, şeytan yeniden Rajaji ile ilgili söylenmeye başladı.

Kendi kendime, hiçbir şey olmadığını söyledim. Ama *bir numaralı* adamın iğrenç kokusu tenime işlemiştir. Ne kadar ovalanırsam ovalanayım, koku çıkmıyordu. Ellerim onunkiler gibi terliyordu. Dudaklarımı ıslatan tükürüğünün ekşi tadı, dilime yapışıp kalmıştı. Sürekli bunu soluyordum. Abdest almak için yıkanırken, havayı adamın kasıklarının adi kokusu kapladı. Her tarafıma yapışmıştı. Hayal dünyasına kaçtığımda bile her yer onun gibi kötü kokuyordu.

Ben Piyari ismiyle, şehirden getirilen bir orospu olarak tanıtılırken, tüm gerçekler öldü. Kocam "Seni bir daha nerede göreceğim ki?" dedi.

Diğer kızların sırrımızı paylaşmasına izin vermedi. Bu, sadece benimle paylaştığı bir şeydi. Ama hayır, diye düşündüm. Bu sırrı Cheel'le de paylaşmaktaydı

Kocamın beni zorladığı bu seçenek, kısa zamanda gırtlığımdaki ilmeğe dönüştü. Benim zayıf karakterinden tiksindiğini söylüyor ve bana, kanı bozuk orospu, diyordu. Babamın ismine kara bir leke sürülüyordu. Ve ben şeyhi memnun etmek için, kimin olduğunu bilmediğim kollara teslim olurken, *bir numaralı adamın* kokusu diğer adamların ağır kokularıyla birleşerek hâlâ iliklerime işliyordu.

Kocam "Kırmızı elbiseyi giyin" diye emretti. Vampire benzer bir halde, yatağıma yayılmış bir sümüklü böcek için geri geldim. Kocam, benim elimde görmekten heyecan duyduğu viskiden kendisi uzak duruyordu.

Duyuları daima çok keskindi.

Oysa ben, kendi duyularımı öldürmek için üç bardağı ardı ardına devirdim ve kendimden geçtim. Ayıldığımda odanın bir köşesindeydim. Pir Sain ise yatakta uyuyordu.

Sonunda kalktı.

"Dün gece çok fazla içtin." dedi ve ses tonu beni şaşırttı. Bir şeyler mırıldandı. "Süt iç" dediğini sandım.

Tam sınırdaydım, her an bana bir şey yapmasını bekliyordum. Ama yapmadı.

O gece büfenin kilidini açıyordum ki “DUR” dedi.

Ne doğru bir davranış. Dizlerim titreyerek uzaklaştım.

Arzumu bastırmaya çalışmak çıldırtıcıydı.

Sihirli iksir ve viski olmadan, gerçekler de vücudum gibi çırçıplak kaldı.

Beş numaralı adamın rüzgârdan kavrulmuş derisi geldiği yöreyi belli ediyordu. Kat kat ölü derisi, nasırları, yumrular ve şişliklerle dolu bedeni, çatlak dirsekleri , ömrü boyunca ihmal edilmiş bedeniyle üzerime abandı. Vücudumun her bir gözeneği korkuyla büzüldü.

Sert ve tozlu topukları, taze bir yaraya sürülen çatlak kil gibi derime sürtünürken, sarımsak ve soğan kokusuyla ağırlaşmış havayı soludum. Gözlerim ayak parmağındaki uzun bir tırnağa takıldı. Yarık, ezik ve pislik içindeydi. Kafamda bu görüntü büyüdü ve tüm düşüncemi kapladı. Beni elliyor, etimi sıkıyor ve tırmalıyordu. Bu dehşetin ortasında bile, içinde bulunduğum çelişkinin gülünçlüğü beni sarstı. Nasıl bir kanun, yabancı bir erkek üzerime çıkabilirken oğlumu görmemi yasaklayabiliyordu?

Pir Sain bizi kameraya alıyordu. Etrafımızda dolanıp duruyordu.

Bizi yönetiyor, sinirleniyor, talimatlarını tekrar ediyor ve vücutlarımızı ayarlıyordu. Akla gelebilecek her türlü olasılığı zorluyordu.

Akan serin su, ateş gibi yanan tenim, duşun altındaki sanki kor halde bir kömürmüş gibi cızırdadı. Şeytanla yapılmış bu anlaşma Allah tarafından kutsanmış mıydı? Düşündüm, ağladım ve kaderime lanet ettim. Allah beni şeytana mı bağlamıştı?

Ben kimin tarafındaydım?

Pir Sain, bir gece iki kız kardeşi kameraya aldı ve ben alkolsüz olduğum için kustum. Pislik içinde yuvarlanan insanlar gördüm ve bedenlerinin kavruluşunu hissettim. Bir lâğımın en dibine düştüm. Bütün gücümü toplayıp kendimi kaybetmemeye çalıştım. En sonunda, bizi bir ay boyunca akla gelen her biçimde kameraya aldıktan sonra, kamerayı kilitledi ve televizyonu kapattı.

Rajaji nihayet beni kuyunun arkasında yakaladı ve gerçeği öğrenmek istediğini söyleyip, ısrar etti.

“Babamın şeytanlığının ölçüsü nedir?” diye açıkça sordu. Sözleri, yaklaşmakta olan kıyametin habercisiydi. Sessiz kalmak için birden fazla sebebim vardı.

“Düşünmene zaman yok *anne*. Zaten biliyorsun.” Dedi.

Biliyorsunu özellikle vurgulamıştı. Sinirlerim iyice gerilmişti. Oğlumun sorusunun üzerinde uzun uzun düşündüm ama cevaplamaktan uzak durdum. Birden bire bütün adamların yüzü gözlerimin önüne geldi ve kocamın gerçek kimliğini açığa vurma arzusuyla, her şeyi söylemek için yanıp tutuşuyordum. “Baban her türlü şeytanca şeyi yapabilir.” demek istedim ama hiçbir şey söylemedim. Tam tersine, oğluma, babasını kızdıracak herhangi bir şeye kendini kaptırmaması için yalvardım.

“Eğer onu kızdırırsan, senin kafanı kırar ve beynini kıyma haline getirir. Sonunda, ağabeyin gibi divane bir halde dolaşıp durursun.” diyerek onu uyardım. Rajaji gidince olacakların habercisi sözleri bir türlü aklımdan çıkmadı.

Allah'a yalvardım ve ağladım. Bazen onu kendime öylesine yakın hissettim ki “Niye insanları diğer ölümlülerin mezarlarına yönelecek kadar erişilmez görünüyorsun? Dergâhın ruhları, beni kendi yarattıkları cehennemden kurtarmayacaklarına göre, benim onlara yönelmek gibi bir şansım da yok.

Dualarıma karşılık ver Allah'ım. Şimdi cevap ver." diye yalvardım.

Görünüşte Allah'ın, Pir Sain'in üzerinde hiç kontrolü yok gibiydi. Kocamın onun elçisi olduğuna inanıldığı için, Allah'ın kendi isminin böylesine kötü amaçlarla kullanılmasına neden izin verdiğini anlayamıyordum. Sıradan ölümlüler bile kendi isimlerinin kötüye kullanılmasına izin vermezdi. Allah'ın tiranları neden böyle koruduğunu anlayamıyordum.

Dai, kafamdaki sorulara cevap olabilecek nitelikte bir şey söyledi. "Kerbela'nın tiranı Yezid, baş ağrısı bile çekmediği için, insanlar onun Allah'ın sevgili kulu olduğuna inanmışlardı. Ama aslında durumu yanlış yorumlamışlardı. Gerçekte Allah onu tamamen bir tarafa itmiş, terk etmişti. Onunla görülecek hiçbir işi yoktu."

Dai'ye "Niye tiranlara sevdiği insanlara zalimlik edebilecek kadar güç veriyor?" diye sorunca, "Bu aslında Kıyamet Günü öncesinde, mükemmel bir ölçü. Çünkü o gün, dünyada güç sahibi olan insanlar, zayıflara karşı nasıl davrandıklarına göre değerlendirilecekler." dedi.

İkna olmamıştım ve hâlâ merakla düşünüyordum. Benim acılarım mı, yoksa Pir Sain'in mutluluğu mu Allah tarafından kutsanmıştı? Yoksa bütün bunların hiç bir nedeni yok muydu?

Dini bir karmaşa tüm kafamı kaplamıştı.

Nereye gidebilirdim?

Allah'a mı?

Allah'ın kapısı bana kapalıydı.

İntihar da Allah katında kabul edilmiyordu.

Beni yedi kat cennete göndermesi beklenecek bir hararetle merhamet dilendim, ama beni dinlemedi. Allah'ın sessizliğiyle geri çevrilene kadar durmadan dua ettim. Her yerde var olan Allah, aniden kaybolmuştu. Allah yok, diye düşündüm.

O geçe, İslâm'dan arınmış olarak, kırmızı elbiseyi giydim. Allah, hep ahlâki bir engel olmuştu. Dini suçlar, sadece bir şantajdan ibaretti. Allah yoksa, günah da yoktu.

Allah bana karşı işlenen suçları durdurmadığına, durdurmadığına ya da durdurmayacağına göre, en azından benim için çok açıktı ki Allah orada değildi. Odadaki gencin üzerine çullanıp, kendimi kıyamet gününe kadar kurtarabilirdim. Çünkü Allah ancak o gün ortaya çıkacaktı. Hatta kıyamet gününde bile ortaya çıkmayabilirdi.

O güne dek odaya getirilen hiçbir erkeğe içimden gelerek karşılık vermeme ve vücudunda gezinen tüm ellere karşı bir makine gibi davranmış olmama rağmen, bu defa, altı numaralı adam şaşkınlık içinde kaldı.

Pir Sain heyecanlanmıştı. Kuduz bir köpek gibi dili dışarıda, şeytani bir hevesle beni izliyordu. Artık beni ne yanımdaki adamın kokusu rahatsız ediyordu ne de teri ürkütüyordu. Tükürüğüne gelince... Yaladım gitti.

Kocam "Artık farkı bildiğine göre ne tür erkekleri tercih ediyorsun?" diye sorunca, dikkatle "Kötü kokmayanları *sain*." diye cevap verdim. Bundan sonra, ter ve ıslanmış pudra kokusu ile birleşmiş adi ağız kokularını solumaya başladım. Pir Sain onları azarladı ve "Onları öyle bir yola getireceğim ki banyo yapmanın ne demek olduğunu asla unutmayacaklar" dedi. Bir sonraki *adamın* sabun koktuğunu görünce, kocamın onun cezasını ne şekilde verdiğini merak ettim.

İlk yedi adamdan sonra çeşitlilik bitti ve ben artık onları birbirinden ayırt edemez hale gelene kadar, yer değiştirip durdular. Kocama, gelip giden oğlanlar yetmeyince, onların filmlerini seyretti. Filmlerden sıkılınca, dul kadının kızlarını getirdi. İki kızı yatağa atmaktan da sıkılınca, saatlerce, kendisini eğlendirmem için beni kullandı. Hiçbir şeyin işe yaramadığı zamanlarda ise Yathimri daima başarılıydı.

Şükürler olsun, Başbakan çok güvendiği bir adamını yol-ladı ve Pir Sain derhal başkente gitmek üzere yola çıktı. Ama sadece iki gün sonra, beni utançtan kıpkırmızı eden elbiseler ve acayip şeylerle yüklü olarak geri döndü. Bana bavulunda-ki filmleri getirmemi söylediğinde, hayat boyu yetecek kadar film olduğunu gördüm.

Kocam “Dergâh’tan çıkıp misafir evine uzanan bir koridor var. Bu gece benimle geleceksin.” deyince, dışarı çıkma fikri beni o kadar heyecanlandırdı ki sebebini umursamadım.

Maalesef dışarı çıkmak hiçbir şey ifade etmedi. Cheel’in varlığı ve kocamın eşliğinde olmak, tünelin karanlığı ve bur-qa’daki iki küçük delik pek bir şey görmeme imkân vermedi. Gideceğimiz yere kadar beşyüzatmışiki adım saydım.

Yerde karmaşık desenli bir halı ve tavanda da kristal bir avize olan bir odadan geçtik. Bir kapıdan daha geçmeden hemen önce Pir Sain *burqa*’mı çıkartmamı söyledi. Kıvrık bı-yıklı ve şişman bir adam oturduğu yataktan zıplayıp ayağa kalkarken ben de nefesimi tuttum. Adam kocama yüksek sesle “*Sain, baadshah*, en büyük sensin. Bu ne keşif! Bu ne nadir bir mücevher” diyerek bana doğru ilerledi. Kalın kıllı ko-lu, bir ahtapot gibi gövdemı sardı. Ağzının suyu akarak boy-numu yalarken, sarhoş gözleri fırıl fırıl dönüyordu. “Şeyh seni nerede keşfetti, mücevherim? Nerelerdeydin hayatım?” diye mırıldandı. Kocamın kahkahası beni arkadaşının yağlı du-daklarından bile daha fazla irkiltti.

Adam *jagirdar* idi. Yani bir kralın saygınlığına sahip olan bir adam...

İnsanları yöneten bu adamlar, dine olan bağlılıkları saye-sinde saygı görüyorlar ve günahlarını benim *burqa*’mın ar-dında gizliyorlardı. *Burqa*, daha önce hiç kimse şeyhin saygı-değer karısını görmemiş olduğundan, benim şehirden getiri-len bir orospu olarak tanıtılmamı sağlıyordu.

Jagirdar'ın şişman parmakları, kara fareler gibi vücudumda gezinirken, benim aklım tesettür olgusuna takılı kalmıştı. Tesettür hayatı yaşarken, kurtarılmak için haykırırsan da seni duyan olmazdı. Terk edilmiş bir tür olarak kadınlar, yasaklarla dolu bir dünyada kısılıp kalmıştı. Örtünün altında her türlü kötülük yapılabiliirdi. Örtü düşünce ortaya çıkan ise sadece kimliksiz ve isimsiz kadınlar oluyordu.

Jagirdar'ın kalın dudakları kulağımın etrafında şapırdarken, içimden *"Kim olduğumu fark etsene domuzun oğlu! Kim olduğumu görsene!"*

Dik bir dağa benzeyen vücudunun bir altında kalıp bir üstüne çıkarken, erkeklerin günahlarını örten tesettürü düşünüyordum. Burqa, kötü erkeklere fırsat sağlayan bir ruhsata dönüşmüştü. Bir ton et yığını beni sıkıştırırken, benzer günahların altında gömülen pek çok kadını düşündüm. İçimden *ja-girdar*'a seslendim. *"Aç gözlerini geri zekâlı! Ben şeyhin karısıyım. Çocuklarının annesi. Gör beni. Yeterince çıplağım. Tanı beni!"*

Bir gün kocam beklenmedik bir anda *"İçkiyi geri getirebilirim"* diyene kadar, beynimin uyuştüğünü düşünüyordum. Anlatılamayacak kadar çok rahatladım. O akşam başkentten misafirlerinin de geleceğini söyledi. Eğlenceden söz ediyordu. Onları önemseydiği belliydi. Sadece seksle ilgili konulara bu kadar önem verdiğini artık biliyordum.

Sürme, donuk gözlerimi saklamama yardım etti.

Siyah gece elbisesi öylesine ince ve şeffaftı ki, hiç bir amaca hizmet etmiyordu.

Kırmızı ruj, kalem çekilmiş kaşlar, ağır bir parfüm ve meşrulaştırılmış bir fahişe olmuştum.

Yine daha önce *jagirdar* ile paylaştığım çatinin altında dikilmekteydim. Daha kocam beni büyük çizim odasında beklemem için yalnız bıraktığında bile, hava, aşırı miktarda mis-

kin bayıltıcı kokusunu taşıyordu. Tavandaki kristal avizeye baktım ve taşlarda yansıyıp çoğalarak binlerce fahişeye dönüştüğümü gördüm. Pir Sain iki yabancıyla birlikte içeri girdi. Nefesimi tuttum.

Bir boğaya benzeyen adam yürüyüp, bana doğru geldi. Beni öyle sert kavradı ki neredeyse bayılıyordum. Açgözlü bir tavırla "Benim olduğunu söyle. Sadece benimle birlikte olmak istediğini söyle. Tamam mı güzelim?" dedi. Beni bıraktığında diğer adamın çok yakışıklı olduğunu fark ettim. Pir Sain beni Piyari diye çağırıp, arkadaşlarını memnun etmem için onlara tanıtırken bana çok dikkatli bakıyordu.

Kocam "Onlara senin bir ölüyü bile uyandırabileceğine dair garanti verdim" deyip kahkaha attı.

Bana çok resmi bir tavırla bakan adama doğru yürüdüm ama kaskatı kesilip geri çekildi. Kocam beni kendine doğru çekti. Sarhoş bir halde sendeledim ve kulağıma "Şimdi göster kendini" diye fısıldayan sıcak nefesini hissettim.

Teypten kıvrak bir şarkı yükseldi. Odanın ortasına gittim ve müziğin ritmine uyarak üstümdekileri çıkartmaya başladım.

Kocam, gösteriye gitmiş bir imparator edasıyla beni izliyordu.

Üzerinde Allah'ın doksan-dokuz isminin işli olduğu chaddar'ı neden giymiş olduğunu merak ederken, kendi üstümdeki ince elbiseyi çıkardım.

Çılgınlık derecesinde heyecanlanmış ve bardak bardak viski devirmiş olan boğa, beğenisini belirten adi sesler çıkarttı ve bana gürültülü öpücükler yolladı. Kollarımı, yerlerinde olmak için can attığım kuşlar gibi sallayarak odanın içinde defalarca dolandım ve onlarla yüzleşmek için tekrar adamlara doğru döndüm.

Kocam eli ile göbeğinin çevresinde halkalar çiziyordu.

Elini döndürmeye bir son verene kadar odanın içinde dolanmaya devam ettim.

Bir sonraki hareket olarak kendimi bir oraya bir buraya atarak, vücudumu öne ve arkaya yatırdım. Sonunda sırt üstü yere yattım. Kalktığımda yakışıklı adamın bana baktığını gördüm. Gözlerim, onun gözlerini delip geçmeyi denedi ama o kafasını çevirdi.

Baştan çıkarıcı bir şekilde yerde sürünerek ona doğru ilerledim ve ayağımla bacağına dokundum.

Geri çekildi.

Sebebini anlamaya çalışarak, müstehcen hareketlerim arasında onu incelemeye devam ettim. Taa ki aniden bir elektrik akımı tüm vücudumu kaplayana kadar. Kendimi toparlamaya çalıştım.

Kalbim deli gibi çarpıyordu.

Pir Sain kesinlikle arkadaşının tuhaf davranışlarını fark etmişti. Benim irkildiğimi gördü ve parmağıyla işaret ederek beni çağırdı. Korkuyla ona doğru döndüm ve yanına ulaşmak için yerde süründüm.

Yakışıklı adamın bakışlarıyla sırtımın yandığını hissettim.

Kocam kulağıma yeni talimatlar fısıldadı. Pir Sain'den korkum ve bana bakan adama karşı duyduğum utanç arasında sıkışmış halde kendimi, boğayı baştan çıkarmak için zorladım. Ruhum acıyla kıvranıyordu.

Adam üzerime çıkmıştı ve "Sen en iyisisin." diyordu. Dini lider ilâhi bir kehanette bulundu ve "Bu ancak cennette sahip olabileceğin şeydir dostum." dedi.

Yakışıklı adam odadan çıktı.

Etrafımda çirkin sesler, içimde ise fırtına vardı.

Sonradan boğa bana para vermeyi deneyince, elimi çektim. Yanağımlı sıkıp, elime bir demet para sıkıştırırken "Pir

Sain'in izni olmadan bunu asla vermezdim Piyari. Bu senin muhteşem hizmetin için..." diyerek ikna etmeye çalıştı.

Haveli'ye dönerken adımlarımı sayamadım. Bu kez hiçbir şeye konsantre olamıyordum. Gözlerinde bir tek soru işareti bile olmaksızın kapının yanında beni bekleyen Cheel'e bile...

Pir Sain derin uykuya dalmış, horluyordu. Gerçekler ortaya çıkmaya yeltendiğinde, onları kalbimin derinliklerine itmiştim. Artık dışarı çıkmalarına izin veriyordum. Yakışıklı yüz Chandi'nin ağabeyine aitti.

Ranjha'ya...

Beyazlamaya başlayan saçları ve olgunlaşmış yüzü dışında, aynen beynime kazıdığım resmindeki gibiydi. Haveli'nin kapıları açılmıştı. Sevgilileri rahat bırakmayan korku ve tedirginlik olmaksızın, onun kollarına doğru yürümüştüm. Eğer çok isteseydi bütün gece birlikte olabilirdik.

Ama bu aşk hikâyesi inanılmaz biçimde tuhaflaşmıştı.

Bir fotoğraf kâbus olmuştu.

Bir fahişeyle karşılaşmıştı.

Beni tanımıştı. Ben, evlenmiş olabileceği kadındım. Kim olduğumu biliyordu. Yıllar önceki küçük bir bakışma yüzünden tesettürün sağladığı tüm güvenlik bozulmuştu. Mühür kırılmıştı. Gerçek açığa çıkmıştı.

Bir yara tekrar açılmıştı.

Ahlaksızlık ve yozlaşma kanıtlanmıştı. Ama, korktuğuma ve bunları yapmaya zorlandığıma dair hiçbir belirti yokken, bu iğrençliği nasıl açıklayabilirdim?

Dünyada bu kadar çok erkek varken, gelenin niye Ranjha olması gerektiğini düşünüyordum. Onunla yeniden karşılaşmak için pek çok imkânsız yöntem düşündüm. Oysa biliyordum ki tek mümkün olan, Pir Sain'in de bizi izliyor olacağı başka bir âlemde. Bunu düşününce tüm isteğimi kaybettim.

Tekrar gelmesini istiyordum.

Hayır, gelmemesini istiyordum.

Onun gözünde düştüğüm durumu düşündükçe içimde ölmek arzusu kabarıyordu. Aklım beni vaz geçmem için kışkırtıyordu. Ranjha'yı görmeye, ölmekten de yaşamaktan da daha çok ihtiyacım vardı.

"Ne yapmalıyım? Ne yapabilirim?" diye düşünüp duruyordum. Bunak bir kadın gibi hiçbir şey duymaz olmuştum. Kafamda başka bir düşünce yoktu. Her şey beni aynı dehşete geri götürüyordu. İki ay geçti. Klostrofobi nefesimi kesiyordu. Açık avluda bile boğuluyor, güçlkle soluk alıyordum. Geri zekâlı doktor astım olduğumu söyledi.

Her gece iksir bir süre için beni harekete geçiriyordu. Ama sonra lastik bir bebek gibi güçsüz kalıyordum. Ben uyanık sırt üstü yatıp Ranjha'yı ve şehvetin ortasındaki aşkı düşünürken, Pir Sain bitkin bir halde uykuya dalıyordu.

Şeytan bu kadar her şeye hakim olamazdı.

Allah'a muhtaçtım.

Günahlarımı ve Allah'ın bana arkasını döneceğini düşünüp, ürperiyordum. Bana hiç kimse yardım edemezdi. Sadece Allah hayatımda bir mucize yaratabilirdi.

Yüce Yaradan? Beni terk ettiği için ben de onu terk etmiştim.

Ama o geri gelmişti.

Ama onu burada; iyi olmaya çalışmanın bir çabadan ileri gidemediği bu yerde, onu nasıl memnun edebilirdim? Günahattan kaçış olmayan bu yerde...

Bir yandan Allah, bir yandan Pir Sain çekiştiriyordu.

Pir Sain daha kuvvetliydi.

Ama bana Ranjha'yı sadece Allah verebilirdi. Benin de bir tek ona ihtiyacım vardı.

Özgürlüğe giden başka yollar da düşündüm. Kaçabilir miydim? Ama nereye? Annemin evine mi? Beni kabul etmezdi. O zaman, başka bir yere mi? Şeyh beni yakalardı. Yabancı adamlarla bir gece daha geçirmeye mi mahkumdum? Allah artık beni affetmeyecekti. Bana yardım etmeyecekti.

Ranjha beni istemeyecekti.

Allah'a inancımın yerine gelmesi, performansımı düşürmekten başka bir şeye yaramadı. Pir Sain söylenmeye başladı. Suçluluk duygusuyla perişan olmuş haldeydim ve şimdi, inançsızlığın bana hissettirdiklerinin tam tersini hissediyordum. Her gün Allah'a yöneliyordum ama her gece şeytan beni kara deliğe geri çekiyordu.

Kocam "Yaşlandın" diyerek bana sataştı ve içimden ona, bütün o gençlik aşılarının nereye gittiğini sordum.

Sobanın önünde çömelmiş, her bademin tadına bakarak ve her malzemeyi dikkatle ölçerek ona thadai yaparken, yerde çiftleşen iki örümcek gördüm ve Guppi'nin meraklılığı ile onları izledim. Pir Sain'i memnun etmek için çift halinde böcekler toplama düşüncesi beni güldürdü.

Örümcek eşinin altından fırladı ve kaçtı. Birden geri döndü, ve hiçbir şeyden şüphelenmeyen eşini sokarak ölüme yolladı. Kurbanı ters dönüp çırpınmaya başlayınca, yüz bacağı ile hızla uzaklaştı.

Bütün bunlar kafamda dolanıp duruyordu.

Küçük oğlum, Chote Sain'in tersine, Maharani ile evlenme sevdasından vaz geçerek, tekrardan babasının tarafında olmasını sağlayacak bir manevra yapmayı becermişti. Pir Sain, başka bir varisi olmadığı için, Rajaji'nin önceki itaatsizliğine göz yummuştu. Bizimle ilgili almış olduğu kararı da geri çekmiş ve sonunda yeniden görüşmemize izin verilmişti. Oğlum daha büyük gösteriyordu, ama olgunlaştığı için değil...

Olağanüstü derecede babasına benziyordu ama onun kadar küstah ve serinkanlı değildi. Belki de onda eksik olan, babasının sahip olduğu otoriteydi.

“Şimdi babanın desteğini ve onayını aldığın için huzurlu değil misin?” diye sordum.

“Sen onu memnun ettiğin için huzurlu musun?” diye sorarak bana yanıt verdi.

Buna verecek bir cevabım yoktu.

Ona evlenmesini önerdim ve “Bir eş senin hayatını doldurur ve benim de oynayacak torunlarım olur” dedim.

Alaylı bir şekilde güldü ve “O yaşadıkça, sen oyun oynamazsın ki anne” dedi.

Birden afalladım. Oğlumun imaları, benim, örümceğin ölümü sırasındaki düşüncelerimi yansıtıyordu.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum. Rajaji’nin gözlerinde kendi verdiğim cevabı gördüm.

“Sana acı çektiren bütün oyuncaklardan haberim var anne. O yaşadıkça bunlar bitmeyecek” dedi.

Gerçeklerin bir bölümünü paylaşıyorduk.

“Ayaklarını nasıl sürdüğünü gördün mü?” diye sordu. Kafamı salladım. Evet, görmüştüm.

Pir Sain’in ölümünü, daha önce hiç düşünmemiştim. Bu imkânsız görünmüştü.

Şimdi bunun mümkün olduğunu hissediyordum. Rajaji bundan bahsediyordu. Örümceğin ölümü bir tür kehanetti. Kapı açılmış ve içeri ışık süzölmüştü. Ranjha’yı ne kadar çok düşünürsem, ışığı da o kadar çok görüyordum.

Kocam kendini güçsüz hissetmeye başlayınca Rajaji’ye “Enerjimin, ben uyurken bile ayak tabanlarımdan uçup gittiğini hissediyorum” dedi. Bir süre sonra, dinlenmek için bütün günlük faaliyetlerinden el ayak çekti.

Yataktan asla kalkmasın diye dua ettim.

Oğlum ve ben, kocamın ölüyor olduğunu düşündük ama Pir Sain'in *hakeem*'i bu düşüncemizi ber taraf etti. Hemen dövülmüş inciler ve elmaslarla bir *kushta* yaptı ve kocam ayağa kalktı. Dergâhtaki görevlerini sürdürdü. Gecelerini ise yeniden yüksek topukların üzerinde sallanan kızlar ve Che-el'i banyo kapısından geçerek izleyen burqalara bürünmüş erkekler doldurdu.

Rajaji'ye kushtadan bahsedince, bu onu kesin öldürecek." dedi. İkimizde kalbimizin derinlerinde biliyorduk ki doğal bir ölüm şeytanı yenemezdi.

Duşun altında Allah'a yüksek sesle seslendim. "Sevgilisi ona ulaşamadan boğulan kızın dualarını kabul ettiğin gibi benim dualarımı da kabul et." diye yalvardım. Kız, oniki yıl boyunca dere kenarında oturmuş ve Allah'a, düğün davetinin sudan yükselmesini sağlayacak bir mucize gerçekleştirmesi için yalvarmış. Ve bir gün bu mucize gerçekleşmiş.

"Onu dinlediğin gibi beni de dinle Allah'ım. Benim için de bir mucize gerçekleştir." diye yalvardım.

Ramazan'ın yirmi altıncı akşamı, caminin minarelerinden naat'lar okundu ve gün boyunca da dualar edildi. Herkesin kalbi, yüce Yaradan'a karşı tam bir teslimiyet duygusuyla dolmuştu. O gece ben Amma Sain'in odasına giderken, Pir Sain içeri girip alaylı bir edayla "Hacca gittiğini mi düşünüyorsun?" dedi.

Ona bu gecenin Kadir Gecesi olduğunu hatırlattım. "Allah için her gün birdir. Yarın da dua edebilirsin. Seni o zaman da duyacaktır." diye buyurdu.

Kutsal gece bir içki alemine dönüşürken, Allah sessiz kaldı.

Dua etmenin gizli yollarını bulmuştum.

"Allah'ım, beni fark et artık. Bu akşam neden secdeye kapanmadığımı sor.

Artık gör beni.

Burada, şimdi gör beni."

Vücudum Pir Sain'in önünde yüzü koyun uzanmıştı.

Ruhum ise yüce Yaradan'ın önünde eğilmişti.

"Bizi şeytandan kurtar Allah'ım. Peygamber'imizin Mekkelileri *jahalianın* zulmünden kurtardığı gibi, bizi de kurtar. Bizler uyandır. İnsanlara, senin elçin olmadığını söyle. Onlara, senin elçiye ihtiyacın olmadığını göster. İnancımı yeniden kurmama yardım et. Bizi ondan kurtar Allah'ım." diye için için ağladım.

Gözlerim yaşlarla dolduğunda bunu Allah değil Pis Sain fark etti.

Orucun yirmi yedinci gününde dergâh ışıldaklarla aydınlatıldı. Ama heryer sadece ölüm kokuyordu. Her tarafına küçük siyah bez parçaları tutturulmuş olan altın telli kafesin yanından geçerken "Ziyaretçiler bu bezleri, duaları gerçekleşince çözmek üzere mannaat olarak buraya bağlıyorlar. Ama siyah bezler artık tozlanmış ve eskimiş. Demek ki duaları kabul olmamış. Ama onlar hâlâ yenilerini bağlamak için, defalarca ve gerekirse sonsuza kadar, buraya gelmeye devam ediyorlar." diye düşündüm.

Toti'nin Balucistanlısını öldüren şeyhin mezarında ellerimi gökyüzüne kaldırdım ve "Allah'ım. Bu adama Toti'nin çektiği acıları çektir. Bıyıklarını yol onun. *Charhhi* ile kırbaçla. Bırak pamuk mahsulünü mahveden bit onun kalbini de kemirsin. Ve bu ricaların, onun kendi evinden biri tarafından, hatta bir sonraki şeyhin annesi tarafından yapıldığını o da bilsin. "

Babaji'nin mezarı hariç, tüm mezarların önünden geçerken lanet yağdırdım. Babaji gerçek bir azizdi ama onun tür-

besi, fahişeleri gizleyen peçe gibi bu kerhaneyi gizleyen bir örtü olmuştu.

Chote Sain de Babaji'ye benzemişti. Bu yüzden de kötü muamele görmüştü. Başımı kollarımın arasına gömdüm ve Babaji'ye kalbimi açtım. "Allah'a inançlı olmanın, onun yolunda ilerleyemeyecek kadar zayıf olanlara faydası ne? Ters yöne gitmekten başka şansı olmayanlar için, Allah'ın gösterdiği doğru yolun ne faydası var?" diye sordum.

Birden ürperdim. Yabancı birinin varlığını hissettim.

Kafamı kaldırıp karanlığın içine baktım ve donup kaldım.

Beyaz bir kaftan giymiş, başının ve suratının etrafına müslin bir kumaş sarılmış biri karşımda dikiliyordu.

"Ne istiyorsun?" diye mırıldanınca dilim dolandı.

Boğuk bir sesle, "Ne istiyorsun?" diye tekrarladı. Kaçmak istedim ama Haveli'deki tehlikeler kadar büyük başka bir tehlike olamazdı. "Kocamın ölmesini istiyorum." dedim.

"Gelecek Perşembe aynı saatte beni bul." diye mırıldandı. Buraya sadece Perşembeleri gelmeme izin verildiğini nereden biliyordu? Pir Sain'in casusu muydu? *Yoksa Pir Sain'in kendisi mi?* Arkasını döndü ve kaybıldı. Ya da Haveli'ye mi girdi?

Geri dönerken içim korkuyla dolmuştu. Bu sır Haveli'ye, Cheel'in gözünden kaçmayacak kadar yakındı. Kaftanlı bu adam kimdi? Kim olursa olsun, benim tek umudumdu. Huzuru ya kendi içimde, ya da kocamın ölümünde bulabileceğimi artık kabullenmiştim.

Ramazan'ın son üç günü, geceleri çılgınlık içinde, günüzler ise bütün gün yemek hazırlayarak geçti.

Eid geldi. Bu defa sürekli, *bu benim göreceğim son Eid mi*, yoksa kocamın göreceği son Eid mi diye endişeleniyordum. Ve "Allah'ım. Eğer öleceksem, çabuk ve acısız olsun." diye Allah'a dua ediyordum.

Perşembeyi düşününce paniğe kapılıyordum. Hiç işlenmemiş bir cinayetten dolayı suçlu bulunabilir miydim?

Bazen de kendimi, dolapta duran Ranjha'nın resmini almak için aceleyle annemin evindeki odama giden merdivenleri tırmanırken hayal ediyordum.

Kapılarda kilit ve pencerelerde de kepenkler yoktu.

Bhai'nin hayatındaki kırışıklıkları ütölüyordum.

Amcalarım, teyzelerim, arkadaşlarım, onların çocukları, herkes beni kucaklıyordu.

Beni altı yaşındayken ısırın kuzenimin yaramaz oğlunu öpüyordum.

Parkta yürüyor, sinemada channa yiyordum. Evi geçip, akan suların üzerinden atlıyor, sivrisinek bataklıklarında oynuyordum.

Ben yatağında yatarken, radyoda çoktan unutulmuş şarkılar çalıyordu.

Ne zaman istersem o zaman yatıyor ve kalkıyordum. İstedğim gibi giyiniyor, bütün gece televizyon seyrediyor, uçakla dünyayı dolaşıyordum.

Nehrin kenarında oturduğumu hayal ettim.

Ayaklarımla suya vuruyor, Ranjha'ya hikâyemi anlatıyordum.

Ama bana inanmadı! Tanık olsunlar diye o adamları arıyordum.

Perşembe günü o bilinmeyen adamla buluşmam tehlikeye girmişti. Adetim başladı. Adet döneminde, erkeklerin kadınlarla ilişkiye girmesinin yasak olması gibi, kadınların da dergâha gitmesi yasaklanmıştı. Hastalandığımı Pir Sain'den gizlemem imkânsız olduğu için, özgürlük hayallerim param parça oldu.

Kocam, bir kadın olarak hayal etmekte zorlanacağı kadar küçük bir kızla birlikte odaya girdi.

“Çocuğu yıka ve bana getir.” diye emretti ve *ne olursa olsun* tekkeye gitmem gerektiğini düşünerek kızı hemen banyoya götürdüm.

Küçük kız yere, kollarıyla göğüslerini kapatıp yattı. Çıplaktı ve korkuyla kıvrılmıştı. Kocamın elbiseleri yere düşünce, kız inledi. Kıza alkol veryim mi diye kocama sordum. “Hayır” dedi. Küçük kız, köpek yavrusu gibi viyaklamaya başladı. Kocam “Kapa çeneni yoksa bir demir maşayla ile dilini koparırım” diye bağırdı.

Sesi öyle sertti ki kelimelerin bir önemi yoktu. Kız; vahşi, korku dolu gözlerle bana bakıyordu. *Senin için hiçbir şey yapamam küçüğüm*, diye düşündüm, *ama eğer onu bugün oyalayabilirsen yarın seni kurtarabilirim*.

Kocam bana bakarak “Sakin kırırdamaya kalkma” dedi.

Elini kızın ağzına öylesine şiddetle bastırdı ki, benim sesim de kızınki gibi boğuklaştı.

Küçük kız birden gözümde bir dolu çocuğa dönüştü. Çocukların yüzleri benim kızlarımin, odama getirilen korkmuş *adamların* ve kocamın şehvetli arkadaşlarının yüzlerine dönüştü. Kocam elini çekince gerçeklere geri döndüm. Küçük kız gözlerini açtı ve derin bir iç çekerek öldü. O da kocamın tüm günahları gibi ortadan kalkmıştı.

Pir Sain, Cheel'e seslendi. Cheel içeri girdi, kızı omuzlarına aldı, kendi *chaddarı* ile kızın küçük vücudunu kapattı ve sessizce dışarı çıktı.

Şeytanın gırılağından horultular yükselmeye başlayınca, dışarı çıktım ve Dai ile birlikte çabucak yan kapıya yürüdüm. Uzun, dar koridor boyunca yürürken, Cheel'in çocuğu nereye gömeceğini ve Allah'a hizmet edeceğine neden Şaytan'a hizmet ettiğini merak ediyordum. Esrarengiz adamın kocamın

casusu olabileceğinden korkmama rağmen, kalbim umutla çarpıyordu. Birşey benim ona güvenmemi sağlamıştı. Öte yandan içimden bir ses de ona güvenmemem için beni uyarıyordu. Ama çok umutsuzdum.

Tekkedeği diğer kadınlardan uzaklaştım ve mezardan mezara dolaşıp, her birinde biraz durarak, tek umut ışığımı aradım.

Babaji'nin mezarının kenarında dua etmek için ellerimi açtım.

"İçimde bir ateş yanıyor Allah'ım. Bizi şeytanın elinden kurtar bugün Allah'ım. Bizi, senin adını kullanarak işlediği ve üzerimize yıktığı günahlardan kurtar. Kurban edilen çocuklara acı ve bizi kurtar."

Zaman dolmuştu.

Kimse gelmemişti.

Ter içinde kalmıştım. Geri dönerken, böyle aptalca güvendiğim kişinin kim olduğunu düşündüm.

XI

ALLAH ADINA

Kocamın sağlığı, sürekli gidip geliyordu. Bazen enerjik genç bir erkek gibi günde  defa  ayrı kadınla yatağa giriyordu ve sonsuza dek yaşıyacak gibi görünüyordu. Başıka zamanlarda ise yüz yaşıında bir adam gibi kuvvetten dşıuyordu.

Her perşembe, Babaji'nin mezarına gidip, kocamın sağlığı için dua ediyor gibi yaptım. Oysa eve döndüğümde onu l bulmak için dua ediyordum. En karanlık arzularımı açıkladığım kaftanlı silüet ortadan kaybolmuştı. Cheel'in ve kocamın böyle bir Şeyden haberleri yokmuş gibi görünüyor olmaları beni rahatlatıyor olsa da, kocamın, Kaali'yle arkadaşılığıma göstermiş olduğu gecikmeli ve önceden hesaplanmış tepkisini hatırladığımda, onun beni her an öldürmesini bekliyordum.

Bir akşam Pir Sain, elleri tenimde o güne kadar grdklerimim hepsinden daha fazla heyecan uyandıran, pembe-beyaz bir oğlan getirdi. Babaji'nin mezarının yanında ve saygısızlığın son haddinde olduğumuzu dşınmeden edemedim. Benim duyarlılığım Pir Sain'i öylesine heyecanlandırdı ki, aynı oğlanı bir hafta boyunca her akşam getirdi.

Oğlan bir akşam kulağıma "Seni başka bir yerde görmem neden mümkün değil Piyari?" diye fısıldadı.

Donakaldım ve "Seni öldürür. Sakın böyle bir şeyi denemeye kalkışma" diye fısıldadım.

Ama gene de sormaya devam etti. "Nerede yaşıyorsun? Seni görmem lazım. Ne yemek yiyebiliyorum, ne de uyuyabiliyorum" dedi.

Aşk bu muydu?

Havalar da uçuyordum.

Bir kaç gün sonra kocam "Hiç kimse arka avluya gitmesin yoksa bacaklarınızı kırarım" diye bağırdı. Hizmetçilerden biri etrafta koşturup herkesi bu tehlikeden haberdar ederken, Cheel de nöbetçi olarak her zamanki yerini aldı. Pir Sain beni alıp sürgülü kapıdan geçirdi, çamaşırcı kadınların kullandığı kuyunun yanından dolanıp verandaya çıkardı ve bir döşeğe attı.

O ölümsüzdü. İçimden, asla ölmeyecek, diye düşündüm.

Elbiselerini benimkilerle birlikte çıkarttı. Duvarın öte tarafında bir hareketlilik vardı. Ayak sürümeler ve erkek sesleri duydum.

Khajji kırıbaçı havada ısıklık çaldı.

Bir adam inledi.

Sırt üstü yatıyordum. Kocam benim üzerimdeydi.

Kurbanın çektiği acılar Pir Sain'in arzusunu körükledi. Kulağıma "Hoşuna gidiyor mu?" diye fısıldadı ve cevabı duymak için kulağını göğsüme bastırdı. *Khajji*'nin verebileceğinden çok daha acılı haykırışlar duyuldu. Pir Sain'in sesi sürekli araya giriyor ve "Hoşuna gittiğini söyle. Dışarda ne olduğunu sanıyorsun? Bağırmanın kim olduğunu düşünüyorsun?" diye soruyordu.

Çekilen ızdırap sonsuzdu. Korkunç çığlıklar nihayet sona erince Pir Sain ayağa kalktı.

Sonradan Dai, "*Bibiji*, dün gece *faujî*'nin oğlunu bir kıza tecavüz ettiği için dövdüler." dedi. Kalbim duracak gibi oldu. "Pir Sain onu hadım ettirdi" dedi. Neredeyse boğuluyordum.

"Çocuk neye benziyordu?" diye sordum.

Dai'nin sözleri göğsüme saplanan bir bıçak gibi kalbimi parçaladı. "Bir melek gibi pembe-beyazdı" dedi.

O perşembe Babaji'nin mezarında kontrolümü kaybetmiş bir halde ağlayıp inledim. Ve kaftanlı silüet biren bire ortaya çıktı.

Chadar'ın altından boğuk gelen bir sesle,"Sana gelip giden oğlanların kullandığı kapıyı açık bırak" diye mırıldandı.

Demek onlardan haberi vardı!!!

"Yatak direğinin üzerine üç metre müslin koy. Kocana yüksek dozda yatıştırıcı ver. Önümüzdeki ayın ilk günü, gece yarısından sonra geleceğim." Dedi ve uzaklaştı. Onun Ranjha olduğunu düşündüm. Hayır, hayır... Babaji'nin hayaleti olsa gerekti...

Silüet kayboldu. Kalbim onu izlememi söylüyordu. Aklım ise olduğum yerde kalmamı.

Türbeden dışarı çıkmak için Dai'yi izlerken, bu silüete neden güvendiğimi düşünüyordum. Neden sanki dostummuş gibi hissediyordum? Geri dönerken yolda, gelecek ayın ilk gününü düşündüm. Ondan sonra da hiçbir şey düşüneydim.

Pir Sain'in ölmesi için duyduğum istek, artık tüm duyularımın ötesine geçmişti. Her geçen dakika bir rahatlama, her yeni dakika ise bir çileydi. Onunla aynı havayı solumak bile beni zehirliyordu. Aynı yemeği yememiz mideme kramplar sokuyordu. Abdüst aldığı su kana bulanıyordu. Duaları ise şeytana sesleniyordu. Kocamın seccadesinin, Rajaji'ye miras kalmadan önce yanmasını diliyordum. Tesbihinin tanele-

rinin kırılmasını ve sarı zafran kağıtlarının rüzgârda dağılmasını istiyordum.

Kocamın üzerine eğildim ve ölümü, onu sevmesi için baştan çıkarmaya çalıştım. Kocamın her lokmasında, yediği boğazına takılsın diye dua ettim. Her yudumunda boğulsun diye yalvardım. Uyuduğu zamanlar, kalbinin durmasını umarak bekledim. Ama bunlar hayalden öteye gitmiyordu. Daima sabah çalan saatin tiz sesi ve güneşin ilk ışıklarıyla uyanıyordu.

Rajaji her gün aynı saatte çayını hazırlamak için geldiğinde kocam "Sen de benimi gibi titizsin. Kardeşin olacak o enik gibi kalın kafalı değilsin." diyordu. Chote Sain'e karşı yapılan bu saygısızlıkla yüzüm geriliyor ve babasına beslediğim nefretle kalbim büzülüyordu.

Rajaji sorular sormaya başlamıştı. "Sence kalbi iyileşiyor mu, yoksa kötüye mi gidiyor?" Hiç emin olamıyordum ki. Ama ne zaman "Sanki giderek kötülüyor" desem, oğlum gülümser gibi görünüyordu. Bir öğleden sonra, Rajaji'nin hazırladığı çayı içmesinin hemen ardından, Pir Sain sarsıldı, bir balık gibi titredi ve yere devrildi. Pir Sain herkes, özellikle de gırtlaklarını avucunun içinde tuttuğu zavallılar için, sağlığından kuşku duyulamayacak kadar kuvvetli olduğundan geri zekâlı aile doktoru ona sara teşhisi koydu.

Ülkenin dört bir yanından uzmanlar geldi ve hepsi de kocamın sara hastası olduğunu söyledi. Gözlerim oğlumun gözleriyle bir daha hiç karşılaşmadı. Gözlerini kaçırın hangimizdik bilmiyorum ama, ikimiz de Pir Sain'den sara olmadığını biliyorduk.

Pir Sain artık Rajaji'nin ona çay hazırlamasına izin vermedi. Rajaji ise birinin onu uyardığından şüphelendi. Kocamın bir eylem adamı olduğunu biliyordum. Kendi içeceğini kendisi yaparak hem sağlığını gözetiyor, hem de şüphelerinin doğru olup olmadığını test ediyordu. Nitekim kısa zamanda tekrar ayağa kalktı.

Üç adet yatıştırıcıyı toz haline getirip kocamın çayına kattım. Çayı içtikten yarım saat sonra Pir Sain yine uyuşuklaştı ve kendini kontrol edemez hale geldi. “Beni hasta eden nedir anlayamıyorum” diye geveledi. Ama üç gün böyle geçtikten sonra, hastalığından Rajaji’nin sorumlu olduğu fikrinden vazgeçti.

Ayın bitimine bir hafta kala özgürlük hayallerim korku dolu bir hal aldı.

Saatleri saymaya başladım.

Rajaji ise avluda turlayıp duruyordu.

Pir Sain’i öldürmenin sonuçlarını düşünmesi bile yeterince korkunç olduğu için, en ufak bir gürültüde sinirlerim zıplıyordu. Kendi gölgemden bile korkar hale gelmiştim. Kaftanlı silüet her köşede beni bekliyordu ve her yüz onunkine benziyordu. Gözleri Kible’ye dikili oturan Amma Sain bile sanki beni izliyordu. Herkesten ve herşeyden kaçırıyordum. Ama daima Cheel’e rastlıyordum.

Oğlum “Babam daha mı iyi, daha mı kötü?” diye sorduğunda, karmaşayı basitleştirmek ve sırrı çözmek maksadıyla “Niye soruyorsun?” dedim.

Utanarak arkasını döndü ve “O yaşadığı sürece Maharani ile evlenemem.” diye mırıldandı.

Bunu hâlâ istiyor oluşuna şaşırılmış halde ona “Babanın emrine karşı mı geleceksin?” diye sordum. Gözlerimin içine baktı ve “Kiminle istersem onunla evlenmeyi düşünüyorum.” dedi.

Oğlum gittiğinde, artık onun babasının ölmesini istediğini kesin olarak biliyordum.

Dikkatle incelemeye ve kaftanlı silüet ile Rajaji arasında benzerlikler aramaya başladım. Bazen onun gibi hareket ediyordu. Bazen de değil. Bazen sanki onun sesiyle konuşuyor-

du, bazen ise değil. T rbedeki silüet Toti'nin hayalet sevgilisi olabilir miydi? Ya da ruhlarımızı şeytanın pençesinden kurtarmaya gelen Babaji miydi? Yoksa bizden intikam almaya gelen Chote Sain mi? Ya da beni kurtarmaya  alı an Ranjha mı? Ya da babasını zehirlemeyi deneyen Rajaji mı? Onu ya-tağında mı öldürecekti? Kocamı öldüren ben mi olacaktım, yoksa kaftanlı silüet mi? Taa ki gözlerim Cheel'e takılana kadar bütün bunlar kafamda dolandı durdu. Kaftanlı silüetin o olması en son ihtimaldi ama içimden bir ses, onun olabileceğini söylüyordu. Neden, neden? O kim olabilirdi? Bundan başka bir şey d   nemi-yordum.

Belki de her  eyi hayal etmiştim. Belki de böyle bir cinayet hiç olmayacaktı. Halüsinasyon görüyordum. Kaftanlı figür, hayal gücümün bir eseri-ydi. Benim  ılgın beynimin uydurdu-ęu bir fikirdi. Fantazi kaybolunca derin bir hüzne gömüldüm.

Bu arada Rajaji umutsuzca "Babamın neden Maharani ile evlenmeme izin vermediğini biliyor musun?" diye soruyordu. Nasıl bilebilirdim ki?

"Kubbi'ye sor" dedi. "Ona konuşmasını emrettiğimi söyle."

Kambur hizmetçi Kubbi ağacın altında mercimek ayıklı-yordu. Rajaji'nin sorduklarını ilk duyduğunda kafasını korkuy-la sallamasına rağmen, etrafa bakındı ve öylesine alçak ses-le fısıldadı ki, kulağımı ağzına dayamam gerekti.

"Waddi malkani, dergahtan, şeyhin ona verdiği bilgiyle bir-likte döndü. On-sekiz yıl önce, kendisi, kız kardeşi ko alarıyla birlikte, çocukları olması için dua etmek üzere dergâha git-tikleri o günü hatırladı ve anlattı. Waddi malkani ve kocası, havadaki kokunun onları sersemlettiği bir odaya girmişler. İ -tikleri bardaklar dolusu içecek, unutulmayacak kadar güzel-miş. Pir Sain, onların kafası iyice dönmeye ba layana kadar yüksek sesle dualar okumuş. Ne o, ne de kocası daha fazla-sını hatırlamıyorlar. Derin bir uykudan uyandığında kocası-nın kollarında yatıyormuş. Sanki vücuduna bir şeyler olmuş.

Bütün kemikleri ağrıyormuş. Kız kardeşi ve kocası da aynı şeyleri yaşamış. Kısa bir süre sonra, iki kız kardeş de hamile olduklarını fark etmişler.”

Kubbi son darbeyi indirmeden önce benim tepkimi ölçmek için geri çekildi. Nefesi nasıl kulağımı yakıyorsa, kelimeleri de kalbimi dağladı.

“Maharaja ve Maharani şeyhin çocukları. Onlar kardeş.” dedi ve ben dona kaldım.

Kubbi devam etti. “Waddi malkani bu utanç verici gerçeği, oğlunun bedeniyle birlikte gömdü. Ama Rajaji, Maharani’ye aşık olunca ve Pir Sain bu evliliği kutsamayı reddedince, Maharani daha da korktu. Şeyhi onu bir felâket sembolü, değersiz bir gelin olarak olarak ilân ediyordu. Taliplerinin onunla evleneceklerine ölmeleri daha iyiydi. Yeğeninin kaderi yüzünden çılgına dönen Waddi malkani gerçeği Sakbi bibi’ye anlattı. Sakhi bibi de Rajaji’ye söyledi.”

İşte bu tam bir krizdi.

Rajaji, hâlâ Maharani ile evlenmeyi düşündüğünü söylemişti.

Onu vazgeçirmeye çalıştım. “Başka bir kız bulursun. Ben kendim senin için birini seçerim.” Dedim.

Ama oğlum kafasını salladı ve “Maharani’den başkasıyla evlenmem” dedi.

Bir koyun gibi sızlanıyordum. “Ama o senin kardeşin. Bu herşeyin ötesinde bir günah. Ensest ilişkiden doğan çocuklarınız lanetlenir.” dedim.

Ama Rajaji kararını vermişti.

“Waddi malkani ve Choti malkani’ye ilaç verilmişti. İkisi de hiçbir şey hatırlanıyor. Onları hamile bırakan babamın adamlarından herhangi biri olabilir.” diyerek kendini haklı göstermeye çalışıyordu.

Bunun çok riskli olduğunu söyleyerek yalvardım. Eğer babası bu evliliği yasakladıysa, birşey biliyor olmalıydı. Ama Rajaji'nin gözü hiçbir şey görmüyordu. Aklında günah yoktu. Maharani'yi kafasına takmıştı.

Hayatım alt üst olmuştu. Gelecek daha şimdiden bir kâbusa dönüşmüştü. Pir Sain'in hayatta kalması, oğlumu korkunç bir günah işlemekten kurtarabilirdi. Ölümü ise kabul edilemez bir evliliği mümkün kılacaktı.

İki gün sonra ay başı geliyordu.

Kalbim, kocamın dünya yüzünden silinmesi için can atıyordu ama Rajaji'nin planları isteğimi azaltıyordu. Bunun bir tuzak olması riski ise sinirlerimi harap ediyordu. Kaftanlı silüet ortaya çıkacak mıydı, yoksa geçen seferki gibi yine ortadan kaybolmuş muydu? Kalbim küt küt atıyordu. Onu beklemeli miydim, yoksa beklememeli miydim? Beklememeye karar verdim ama gene de bekledim.

Ayın son günü, erkeklerin belki de en ilkeli ile yataktaydım ve ona, üzerimdeki pis kokulu domuza, sanki benim kayıp Ranjha'mmış gibi karşılık verdim. Bu şeytanın da pembe-beyaz çocukla aynı kaderi paylaşması, ya da kara dul örümceğinin zehrini salgılayarak onu ölüme yollayabilmesi için dua ettim. Pir Sain uyuduğunda benim aklımda ölüm vardı. Yarın o ölmüş olabilirdi.

Sinirlerimin zıplamasına sadece nikotin engel olabildiği için, günde üç paket sigara içiyordum. Çakmakla sadece ilk sigarayı yakıyor, ondan sonra sigaranın biriyle diğerini yakarak devam ediyordum. Sigarayı dudaklarımdan çektikten çok sonra bile, burun deliklerimden duman çıkıyordu. Tırnaklarım ve parmak uçlarım sararmış, ciğerlerim yanmıştı ama bu yangın, içimdeki diğer tüm yangınları söndürüyordu. Yaprığa sardığım tütün ağzımda tükrüğümle karışınca, kafam dönmeye başlıyordu. Tütünü ve yaprağı yuttuğumda ise dün-

ya yerinden oynuyordu. Tütün olmayınca, gerçekler tüm keskinlikleriyle ortaya çıkıyordu ve ben buna tahammül edemiyordum.

Bu son gün diğerlerinden farklı olduğu için, daha iyi ya da daha kötü, banyonun dışında dördüncü paketi içtim. Pence-redeki çatlaktan kocamın son gün doğumunu izlemek için tüm gece uyanık kaldım. Ağaçtaki kuşlar şarkı söylüyordu. Kocam için bu herşeyin sonu olabilirdi. Kaderin ne olduğunu önceden tahmin etmek mümkün değildi. Bu kez onun kaderini tahmin etmek de mümkün değildi. Ama ne zaman gırtlığının onun ellerinde olduğunu düşünsem, dumana boğuluyordum.

Kocamın işleri, ondan yardım dileyenler için kutsama mesajları yazmakla sınırlı hale gelmiş olsa da, insanlar onun, sadece bunu yaparak bile onları borçlarından kurtarabileceğine, hastalıklarını iyileştirebileceğine, kısır rahimlerini canlandırabileceğine ve soylarını sürdürebileceğine inanıyorlardı. Onlarca yıl sonra hayatlarında en ufak bir iyileşme olmasına rağmen hâlâ buna inanabiliyorlardı. Ne tarafa dönse-ler fakirlik hüküm sürmekteydi. Perişan haldeki insanlar, sonunda gidecekleri mezarlarından farklı olmayan mezbeleliklerde yaşıyorlardı. Ama hâlâ dergâha her gelişlerinde sahip olduklarından bir parça daha kaybediyor olsalar da, şeyhin boş *charpa*'sinin başına üşüşüyor, yerlere kapanıyor ve sürünüyorlardı.

Binlerce cahil insanın dini liderine yönelik bir cinayet planlamak için doğa üstü bir cesaret gerekiyordu. Kendimi bir köleden, kendi kaderimin efendisine dönüştürmem için ise bir mucize gerekliydi.

Pir Sain bir munafıkat sembolüydü.

Ben ise *mücahittim*.

Bu bir *cihattı*.

Benim gözümde, burada bugüne dek İslam'ın emirlerine uygun olarak yapılan tek şey, yakında işlenecek olan cina-yetti. Allah adına yapılacak tek doğru şey Pir Sain'in ölmesini sağlamaktır.

Ama bu savaş sadece bir şeyhin gidişıyla son bulmaya bilirdi. Bu yüzden şeytanı yaşatacak olan varislerine bu kadar değer veriyorlardı.

Gün nihayet bitti.

Herşey bulanıklaştı ve karanlığa gömüldü.

O gece, kapımızda ve pencerelerimizde ürkütücü bir rüzgâr esti ve çoğunu yerlerinden söktü. Verandadaki sandalyeye yığıldım. Yağmur, avluyu çevreleyen duvarlara çarp-tı. Üzerimizdeki bir parça gökyüzünde şimşekler çaktı.

Haveli nefretle fokurdadı.

Yine peri ışıklarını ve onlar söndüğünde etrafa çöken karanlığı anımsadım. Bu bir uyarıydı.

“*Cinayet, cinayet, cinayet*” sesleri kafamda uğuldadı. Ruh-lar her tarafta pusuya yatmıştı.

İki yatıştırıcı yuttum, yedi tane sigara içtim, bir paan çiğ-nedim, ama kafam hâlâ sallanıyordu. Cheel dergâha açılan kapıya doğru yürüyordu. Beyaz *chadda*'ı omuzlarına sarılıy-dı. “Neyi beklediğini biliyorum” dercesine bana bakınca nefe-simi tuttum. Kendime gelmem çok uzun sürdü.

Pir Sain Rajâji'yi çağırınca, oğlum yüzünü buruşturdu. Ba-na baktı ve “Niye titriyorsun anne?” diye sordu.

Ben de, niye sigarasını öylesine sıkı tutuyor, niye nikotini bu kadar çok içine çekiyor, neden elleri titriyor?, diye düşün-düm. Yoksa o muydu? Alnından ter yerine kan damladığını görür gibi oldum.

Rajâji endişeliydi ve bana “Pir Sain, Waddi malkani ile bu-luştuğumu biliyor. Bundan sonra neler olacağını Allah bilir.” dedi.

Söyledikleri kalbimi sıkıştırdı. Ayaklarımın altındaki pis su birikintisinin içine düştüm ve fırtınaya doğru haykırdım. "Son-
suza dek burada hapis mi olacağım? Pir Sain'i kim öldüre-
cek? Rajaji değil. *Kocam onu öldürmek üzere.*"

Oğlum dışarı çıktığında daha sakin görünüyordu. Pir Sain
bu konuyu bir süre askıya almış olmalıydı.

"Bu gece ağaca bağlanmayacağım." dedi gülerek. "Bu ge-
ce, tutsak olarak geçirilecek bir gece değil. Yarın ise neler
olacağını göreceğiz."

Yoksa katil o muydu? Yeniden endişelenmeye başladım.
Allah'ım, diye yalvardım, eğer ölmemiz gerekiyorsa ölelim.
Ölüm; kıtlık, veba ya da kıyamet günü şeklinde gelecek olsa
bile. Ama yalvarım herşey bu gece bitsin.

Adet zamanım olduğu için kocam Yathimri'yi yanına aldı.

"Dul kadının kızlarını da göndereyim mi sain?" diye sor-
dum aptalca.

"Neden?" diye sordu ve yarım saat boyunca bunu sorgu-
ladı. Nihayet beni odadan yolladı. Tütün ve aldığım yatıştırıcı-
lar kafamı bulandırmıştı. Ölüm borusunun birisi için çaldığı-
nı duyuyordum.

Ama kim için? Ne zaman? Nasıl? Cevabı öğrenecek ka-
dar yaşayan kim olacaktı?

Yağmur durduğunda, saat on-biri geçiyordu. Mutfağa git-
mek için kendimi zorla verandadaki sandalyeden kaldırdım.
Yumurtaları sayar, chapaati'leri sarar ve sabah çayı için sütü
kaynatırken kalbim küt küt atıyordu. Hırsızları uzak tutmak
için, kilerdeki teneke kutuların kilitlerini kırdım ve üzerlerini
örtüyle kapattım.

Sonra hızla su birikintilerinin üzerinden atlayarak, benim
bütün dünyam olan kare avlunun etrafında daireler çizmeye
başladım. "Kendi dünyamı da herkesinki gibi yuvarlak yap-

cağım. Allah'ın yarattığı gibi yuvarlak..." diyerek, kendi kendime konuşuyordum. Yorgun bir halde yine sandalyeye oturdum.

Nihayet, Pir Sain'in yanına çağrıldığımda, bunun son olduğunu umuyordum.

Üç yatıştırıcı karıştırdığım sütü de alarak kocamın yanına gittim. Ben içeri girince sarhoş kız yatağımdan kalktı ve yerdeki döşegine uzandı. Pir Sain sütü midesine indirdi. Kocam içtiği süttten uyuştığında, Yathimri çoktan kendinden geçmişti. Kaftanlı silüetin söylediği gibi müslin kumaşı kocamın başucuna bıraktım.

Yanına uzandım ve ölmek üzere olan bir adamın horultularını saydım. Henüz hiçbir şey kesin değildi. Hiçbir şey olmayabilirdi. Eğer olursa da, yakalanabilir ve bunun için asılabilirdim.

"Allah'ım beni bu dünyadan kurtar." diye dua ettim. "Buranın adalet anlayışı, Pir Sain'inki kadar yanlış. Ama ölü ya da diri, özgürlüğe kavuşmalıyım. Bu hikâye artık bitmeli." Ona arkamı döndüğümde gece yarısını geçiyordu. Uyku, bu dönüm noktasının gözlerimin önünden gitmesini sağladı.

Yeni bir başlangıçla birlikte uyandım.

Şiddetli bir şaklama duydum.

Kocamın ağırlığının yataktan kalktığını ve tekrar düştüğünü hissettim.

Yeniden kalktı ve bir gümbürtüyle tekrar düştü. *Ne oluyordu?*

Yabancı birinin varlığını hissettiğim . Bütün vücudumu bir ürperti kapladı. Odada biri vardı.

Uzun bir sessizlikten sonra kapı gıcırdadı ve yavaşça kapandı.

Saat tıkırdarken zorlukla nefes alıyordum. Sonunda, sanki uyuyormuş gibi yapıp arkama dönmeye cesaret ettim.

Kolumun altından gizlice bakıncaya kadar saat kafamda tıklamaya devam etti. Pir Sain sırt üstü yatıyordu.

Uyanık mıydı, uyuyor muydu, yoksa ölü müydü?

Yüzü benden tarafa bakmıyordu. Gözlerim etrafta dolanmaya başladı.

Bir parça kan!!!

Yastık kılıfında bir leke vardı. Saatin vuruşları sinirlerimi oynatıyordu.

Sonunda, dirseğimin üzerinde yükselip bakacak cesareti topladım.

Gözleri açıktı!

Görüntüsü nefesimi kesti. Yatağa yığıldım. Yataktan kalkacak cesareti toplamam için uzun zaman geçmesi gerekti. Yavaşça yatağın diğer tarafına yaklaştım.

Pir Sain'in ağzı da gözleri gibi açıktı.

Daha da yakınlaştım ve sonra geri çekildim. Üzerime atılabilirdi. Cesaretimi topladım ve nabzını kontrol ettim.

Nabızı atmıyordu.

Bir parmağımla yüzüne dokundum ve diğer tarafa ittim.

Bir kan lekesi daha vardı. İki! Kafasının iki yanında iki leke!

Pir Sain ölmüştü.

Onun koltuğuna oturdum. Onu hiç böyle yatarken görmemiştim. Buna hiç izin vermemişti. Şimdi ise onun ölü yüzüne bakıyordum.

Herşey bitmişti.

Bir sigara yaktım ve içime çektim. Hiç ara vermeksizin ve merhamet göstermeksizin süren fırtına nihayet beni kıyıya atmıştı.

XII

AÇILMAK

Sabah saatin zilinin tiz sesi, geçen yirmi dört yılda olduğu gibi beni gene aynı zamanda uyandırdı. Evliliğimin ilk günündeki gibi, korkmuş bir kuş misali yataktan fırladım.

Bu kez, kocamın yerine, saatin zilini ben kapattım.

Yerde Yathimri'nin yerine Guppi, Diya ve Munni yatıyordu. Bir sigara yaktım. Kocamın öldüğü gecenin korkunçluğunu hatırlayınca neredeyse dumandan boğuluyordum. Penceredeki çatlaktan içeriye ışık sızdı ve ışığın içeri böyle süzül­düğü geçmişte kalan pek çok gün doğumunu hatırladım. Yataktan fırladım ve kepenkleri açtım.

İçeriye gün ışığı doldurdu. Temiz havayı soludum.

Bütün evlilik hayatım boyunca karanlık olan odaya ışık yayıldı.

Sonra yeniden paniğe kapıldım.

Karanlık duyguları kafamdan atmaya çalışarak kendime özgürlük hikâveleri anlatmayı denedim ama eski yöntemler artık işe yaramıyordu. Mevcut durumumun bir değerlendiri-

mesini yapmaya çalıştım. Ben bir katil miydim, yoksa bir dul mu?

Tekrar dumandan boğulur gibi olunca, Guppi uyandı ve yanıma koştu. "İyi misin anne?" diye sordu. Önce birbirimize sonra da uzaklara baktık. Hayatımızda ilk defa kocamın tutsağı değildik ve ne söyleyeceğimizi bile bilemedik.

Yathimri'yi sordum.

Guppi "Babamın ölümü sanki ona yapılan bir haksızlıkmış gibi davranıyor" diye cevap verdi. Yathimri artık herhangi bir hizmetçi kızdan farksız hale gelmişti.

Guppi bana *qul* ve Rajaji'nin *dastarbani* töreni için yapılan hazırlıkları anlatıyordu. Her ikisi de yarın yapılacaktı ama ben daha çok Yathimri ile ilgileniyordum. Onu, oğlumu öldürmek için kullanan adam artık ölmüştü. Yathimri'nin, kocamın ölümünden sonra hiçbir şekilde ayrıcalıklı bir muamele görmemesini sağlamaya kararlıyım.

Artık takip etmek zorunda olduğum alışılmış görevlerimle ilgili kaygılanmam gerekmediğinden, hâlâ yatakta uzanıyordum. Kocamın ne banyosu ne de kahvaltısı için hazırlık yapmam gerekiyordu. Sanki öldürücü bir hastalık gibi, hiç iz bırakmadan kaybolmuştu. Kızlarım şimdi, babaları hayattayken hiç girmedikleri banyoyu kullanıyorlardı. Onun yokluğu hayatımızda bir boşluk yaratmamıştı.

Dışarıda, zonklayan başımı chunni ile sıkıca sarıp oturuyor ve günün büyük bölümünde yüzümü kollarımın arasına gömüyordum. Sadece baş sağlığı dilemek için birisi geldiğinde ayağa kalkıyor ve onların ölümüne ağladıkları adamın hâna zorla kabul ettirdiği yaşam biçimime gözyaşı döküyordum. Ağlamak, ilaçların etkisi altındayken hep daha kolay oluyordu.

Waddi malkani, Choti malkani ve Maharani geldiler. Ama arka taraftan gelen çığlıklar, Rajaji'nin korkunç geleceği ile il-

gili tüm düşüncelerimi bir tarafa itti. Yathimri kendini kaybetmişti. Burası yas evi olduğu için, davranışları açıklanabilirdi ama kaybı hepimizden büyükmüş gibi davranıyor olması ailemize karşı yapılan bir hakaretti. Onun şeyhin kadını olduğunu herkes biliyordu ama bu gerçeğin kocamla birlikte görmülmesi gerekiyordu. Oysa o tam tersi yönde hareket ediyordu.

Dul kadını yanıma çağırdım ve “Gidip Yathimri’nin ne istediğini öğren. Sanki benim için değil de kendin için soruyormuşsun gibi davran” dedim.

Cenazeden beri Cheel’i görmemiştim. Kocamın ölümüyle birlikte onun da görevi bitti mi diye merak ediyordum. Annem yalnız konuşabilir miyiz diye sorunca, istemediğim halde onun arkasından yürüdüm.

Kocamın yatağına oturduk ve annem ellerimi ellerinin arasına alarak fısıldadı. “Allah’ın seni acı çekmeden ve güvenle bu kölelikten kurtarması için dua etmediğim hiç bir türbe kalmadı” dedi.

Benim özgürlüğümü sağlayanın kendisi olduğunu mu söylüyordu?

Annem ağlayarak “Benim sevgime güvenmeni istemedim. Benden ya da başka birinden yardım umman, senin için burada yaşamaktan daha tehlikeliydi. Kendi gücünle hayatta kalabilesin diye kenara çekildim. Herşeyin farkındaydım ama sana verebileceğim hiçbir şeyim yoktu” dedi.

Bana bunları *şimdi* mi söylüyordu? *Şimdi ben zaten artık özgürken mi?* Yüzümü ters tarafa çevirdim. Ama o tutup tekrar kendinden tarafa çevirdi.

“Baban sık sık rüyalarım giriyor. Her zaman rahatsız ve mutsuz. Ondan geçen yirmi dört yıl için beni affetmesini istiyorum ama beni affetmiyor” diyerek ağladı.

Annem, benim hayatımdan çekilmeyi tercih edecek kadar

zayıf ama anneliğini feda edecek kadar da kuvvetliydi. Sonuçta kuvvetli miydi, yoksa zayıf mı?

Sanki beni duymuş gibi "Beni affet çocuğum. Sana göstereceğim en ufak bir yakınlık seni zayıf bir dala güvenir hale getirecekti. Amcan hacca gittiğinde ona gerçeği anlattım ve bu sırrı saklaması için yemin ettirdim. Amcandan, seni o şeytanın elinden kurtarması ve canını alıp ve cezalandırması için Allah'a dua etmesini istedim" dedi.

Sonunda, kalbinin derinliklerinde sakladığı acısı gözlerine yansımıştı. Annem bugüne dek, sabırlı mı yoksa açgözlü mü davranmıştı?

Onun Bhai'ye yaptıklarını düşündüm. Sanki yine beni duymuş gibi yanıtladı beni: "Çok yumuşak kalpli olan kardeşini senin rahatının yerinde olduğuna ikna etmek için elimden geleni yaptım. Ama senin dayak yediğini görünce bütün herşey boşa gitti. Bugün, onun gülümsemek için bir nedeni olduğu ilk gündür" dedi.

Kardeşimin sıkıntısı annemi sadece vaktinde kendi çıkarlarına ters düştüğü için mi ilgilendiriyordu? Annem göz yaşlarıyla ıslanmış yüzünü baş örtüsüyle şildi. Sürekli bana bakıyordu. Ben de ona.

Artık yaşlanmıştı. Sallanan bir diş kadar ömrü vardı. Bir anne olarak benim hayatımla kumar oynamıştı ve sonuçlarını alnındaki çizgilerde görmek mümkündü. Benden uzak geçen uzun yıllar yüzündeki çizgilere yerleşmişti. Birden onun çektiği acıları fark ettim ve ona sarıldım. İzerinden büyük bir yükün kalktığını hissettim. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu.

Bu arada dul kadın koşarak içeri girdi. "Bibiji, Seninle yalnız konuşmam gerekiyor. Çok acil" dedi.

Annem odadan çıktı ve dul kadın ayak ucuma oturdu. Etrafa bakındı ve fısıldayarak "Yathimri, Pir Sain'in cenazesinin kalktığı gün onunla evlenecek olduğunu söylüyor. Haveli'nin

hanımı olacaktım, diyor. O yüzden böylesine çılgına dönmüş durumda" dedi.

Hayrete düşmüştüm. Kadını Yathimri'yi çağırması için yolladım ve kocamın oturduğu gibi koltuğa oturdum. Kocam gibi onu dövmek istiyordum ama ölümünün ikinci gününde bu uygun olmazdı. Bir skandala yol açabilirdi.

Kız öylesine küstah ve meydan okuyan bir tavırla içeri girdi ki mantıklı davranamadım ve üzerine atıldım. Saçlarından tutarak kafasını arkaya doğru çektim ve gözlerinin içine baktım. O da bana baktı ve iğrenç bir şekilde tıslayarak "Pir Sain öldüğünde ben uyumuyordum bibiji" dedi.

Kafasını kavrayan elim gevşedi. Gerçekten korktuğumu belli edecek şekilde davranabilirdim ama kendimi kontrol ettim ve ona sert bir tokat attım. Bağırarak benden kaçtı ve kapının kenarında durarak nefretle bana baktı.

Kendime gelmem için çok zaman geçmesi gerekti. Ne biliyordu? Ne görmüştü? Unutmayı en çok istediğim anları tekrar düşündüm. Kızın benim tanıgım olacağını düşünmüştüm çünkü hiçbir şey hatırlamayacaktı. Bu yüzden de bana destek olacaktı. Oysa şimdi en kötü düşmanım, en tehlikeli sırrımı biliyordu.

Rajaji'nin sevinçli dastarbanî töreni ile, Pir Sain'in kutsal *qul* töreni aynı günde olunca, ters duygular birbirine karıştı. Tıpkı şeytan gibi, şeyhler değişik şekillerde yeniden ortaya çıkıyorlardı. Biri ölünce, diğeri doğuyordu. Benim için, Yathimri'nin gördüklerine karşı duyduğum korku her şeyin önüne geçmişti.

Haveli'nin içinde, Rajaji'nin ayakta durmak için bile çok yaşlı olan teyzeleri, yeni şeyhin ayaklarına dokunmak için yerlere eğiliyorlardı. Hizmetçiler onun önünde kendilerini yere atıyorlardı. Dışarıda ise, *shamiana*'lar açıldı ve altlarına sahne kuruldu. Her taraftan müritler geldi. Sandıklar parayla

doldu. Rajaji tahtına kuruldu. Arkasına ise, diğer yedi yüz otuz tane şeyh sıralar halinde oturdu.

Babaji'nin artık parçalanmakta olan *pug*'ı ağaçtan alındı, Rajaji'nin başına yerleştirildi ve "*Allahu, Allahu*" sesleri havayı kapladı.

Başka bir şeyh taç giymişti.

Başka bir tanrı yaratılmıştı.

İnsanlar iç çekiyor ve bağırıyorlardı. "Allah'a başımızdan eksik etmediği iyilikseverliği için şükürler olsun. Büyük kaybımızı, büyük bir kazançla telafi ettiği için Allah'a şükürler olsun. Seçilmiş kişiler aracılığıyla lütuflarını bizden esirgemediği için şükürler olsun."

Kırk gün, alnımdaki terleri silerek geçti. Şimdi, Cheel'in yerine Yathimri beni her köşeden izliyordu. Cheel'i hatırlayınca Dai'ye onun nereye gittiğini sordum.

Şakayla karışık cevap verdi. "Şeyh bizi izlemesi için onu öylesine uzun zaman uyanık tuttu ki, şimdi kaçırdığı uykularını telafi ediyor. Rajaji kendisine başka bir atmaca seçecek." Sonra ciddileşti ve "Cheel pek iyi değil. Dinlenmeye ihtiyacı var" dedi.

Birdenbire Cheel önümde belirdi. Onu bana doğru yürürken dikkatle izledim. Sonra durdu ve sanki konuşacakmış gibi ağzını açtı, ama konuşmayıp uzaklaştı. Gözlerimi ondan ayırmadım. Dergâha açılan kapının ardında kaybolunca, "Allah'ım, kim bu kadın? Neden bu kadar tuhaf?" diye düşündüm.

Yaklaşmakta olan korkunç bir olayın önüne geçmeyi başaran Sakhi bibi ve Waddi malkani'nin içeri girmesiyle, dikkatim dağıldı. Maharani kuzenlerinden biriyle evlendirilmişti. Artık evlilik bağıyla kuzeninin olan Maharani'nin, Rajaji'den uzaklaştırılmış olması beni rahatlatmıştı. Öfkeli ama çaresiz haldeki oğlum, çapkın amcasından farklı olmayan davranış-

lar içine girmişti. Böylesi onun için nispeten daha iyi olduğundan, bu duruma ses çıkartmıyordum.

Dul kadını, Yathimri'yi izlemekle görevlendirdim. Bana haber vereceği birşey olana kadar bir ay geçti. "Bibiji, kızın Dai'ye birşey söylediğini ve bunun üzerine Dai'nin kulaklarını tutup *tövbe*, *tövbe* dediğini gördüm. Yanlarına yaklaşıncaya sustular. Bana güvenmiyorlar" dedi.

Stresten, vücudumdaki bütün sinirler gerildi. Duyduklarımdan dolayı korkuyla titrerken, onu "Sana güvenemeyecekleri fikrini ne yap, et değiştir. Eğer bilgi edinemeyeceksen, bana ne faydan var?" diye azarladım.

Ama bir yandan da dul kadının Yathimri'nin sırrını öğrenmesinden korkuyordum.

Pir Sain'in mezarı hâlâ tazeydi. Ama ürpermedim bile. Artık bana bir şey yapamazdı... tabii otopsi yapılmadıkça. Korkum beni yeniden Babaji'nin mezarına yöneltti. Beni tehdit eden yeni tehlike yüzünden ona yalvardım.

"Şeytan beni avlamak için ardında küçük kızı bıraktı. Kocamın kalbi kızın göğsünde atıyor. Kız bana kocamın gözleriyle bakıyor" diye ağladım.

Daha önce de hissettiğim aynı ürperti vücudumda dolaştı. Aynı yabancıнын varlığını hissettim.

Kafamı kaldırdım ve sanki başka bir dünyadan geliyormuş gibi görünen ama gene de bizden biri gibi duran o silüetle karşılaştım.

Boğuk bir sesle "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Dileğim dilimin ucundaydı, "Yathimri'nin ölümünü"

Bana sırtını dönüp ortadan kaybolmadan önce çabucak "Sen kimsin?" diye sordum.

Cevap vereceğine "Önümüzdeki ayın ilk günü bu iş hal olacak" dedi.

Yürüyüp uzaklaştı. Topallıyordu.

Gene aynı soruyu soruyordum ve gene cevabı yoktu. Daha kötüsü, gene bir başka cinayeti bekliyordum.

Cinayet gecesi Yathimri'nin neler gördüğünü umutsuzca öğrenmek istememe rağmen, ne benimle ne de bir başkasıyla konuşmasını istiyordum. Gelecek ayın ilk gününden önce kimseye bir şey söylemesin diye, ona daha iyi davranmaya başladım.

Bir gün, kahvaltı tepsimi masaya bırakırken ona “Hep senin düşmanın olduğumu düşündün ama o zamanlar başka şansım yoktu. İkimiz de şeyhin yönlendirdiği hayatı sürüyorduk ve burada herşey şeyh için yapılıyordu” dedim.

Her gün yalnız kaldığımızda ona hoş şeyler söylüyordum. Şeyhin yokluğuna rağmen benim onun tarafında olduğumu ve onu kayıracığıma inanıp, mutlu oldu ve benim ayak işlerime koşturmaya başladı.

Yerde ayaklarımın dibine çömelip ağlıyor ve “Bibiji, biz hepimiz şeyhe hizmet ediyorduk. Asla yapamayacağımı düşündüğüm şeyleri kendi ellerimle yaptım. Senin gibi benim de başka seçeneğim yoktu. Eğer şimdi bana bir şans verirsen, sana hizmet ederim” diyor, teselli edilemez bir halde iç çekiyor ve ayaklarıma kapanıyordu. Onu kucaklamak istedim ama Chote Sain'i hatırladım. Yathimri'ye güvenilmezdi.

Bana bakmasını söyledim. “Artık olan oldu. Geçmiş unutmaliyiz. Artık seçme şansımız var” dedim.

Yathimri ağladı ve “Şeyhin öldüğü gece bir kâbus gördüm bibiji. Beyaz kaftan giymiş birisi, şeyhi müslin bir kumaşla boğuyordu. Şeyh yataktan havaya yükseldi ve sert bir şekilde tekrar düştü. Kulaklarından kan sızıyordu.”

Kalbim küt küt atıyordu. Ona katili görüp görmediğini sordum.

“Kaftanlı birinin odadan çıktığını gördüm” dedi. Sanki bir şey daha söylemek istiyor ama tereddüt ediyordu. Meraktan taş kesilmiş bir halde ona konuşmasını söyledim. Ama konuşmuyordu.

“Onun kim olduğunu biliyor musun?” diye sordum. Ama olumsuz anlamda kafasını iki yana salladı.

Kim olduğunu söylemesi için ısrar ettim.

“Cheel’di, bibiji” dedi. Neredeyse kalbim duracaktı.

“Cheel mi?”

“Evet, bibiji. Topallayarak içeri süzüldüğünü ve şeyhin ya-
tağının arkasında durduğunu gördüm. Topallayarak dışarı çı-
karken de sırtını gördüm.”

Cheel? Chell miydi? Hayır, bu mümkün değildi. Yathimri halüsinasyon görüyordu. Peki ya topallaması? Kaftanlı silüet de topallıyordu. Cheel de topallıyor muydu?

“Beni uyandırdığında rüyam gerçek olmuştu. Kâbus ger-
çekti. Şeyh öldürüldü bibiji. Onu Cheel öldürdü. Şeyhin ona
olan güvenine ihanet etti. Bundan eminim. O olduğuna ye-
min ederim” diyerek ağladı. Ben işe duyduklarımdan sonra
kendime gelmeye çalışıyordum.

Şaşkın haldeydim. Ona her şeyi unutmasını söyledim.

“Geçmiş, bugünü zehirleyip, geleceği de öldürebilir. Rajaji
şeyhi korumadığın için seni öldürür. Sessiz kaldığın için seni
asarlar. Seni işbirlikçi olmakla suçlarlar. Kimse Cheel’in şey-
he ihanet ettiğine inanmaz. Bunları hemen kafandan çıkar.
Hemen! Şeyh öldü ve biz hâlâ hayattayız. O bir rüyaydı. Rü-
yadan başka bir şey değil” dedim.

Aklıma bir şey geldi. Eğer bu mistik kişi Cheel ise, kaftanlı
silüetin söz verdiği halde buluşmaya gelmediği gece, koca-
mın ölümüne sebep olduğu kızı gömüyor olmalıydı. Yathimri
gittikten sonra alınımdaki teri silerken, o yaşamalı mı yoksa
ölmeli mi diye düşünüyordum. O kişi Cheel olsa da olmasa
da...

İzleyen üç hafta boyunca, ortalıktan kaybolmuş olan Che-el'in nerede olduğunu sormaya bile korkuyordum. Şimdi kafamda, topallayan bir hayal vardı. Her akşam, Yathimri'nin öldürülmesi dileğimi iptal etmek için neden dergâha koştum, bilmiyorum. Ama topallayan silüet bir daha ortaya çıkmadı.

Cinayet için belirlenen gece gelmedi.

Umutsuz ve ne yapmam gerektiğini kestiremez bir halde Cheel'i aramak için Dai'nin yanına koştum. Ama Cheel'in yataktan çıkamayacak kadar hasta olduğunu söyledi. Cheel'in o silüet olduğunu düşünüp yatakta olmasından dolayı rahatladım ve odama gittim. Bir sürü yatıştırıcı yutmama rağmen, kaftanlı silüet bütün gece kafamda topallayarak dolaşıp durdu.

Gün ağarırken kapıma şiddetle vurulmasıyla rahatsız uykumdan sıyrılıp yataktan fırladım. Kapıyı açtım. Hizmetçilerin hepsi birden ağlayıp, dövünüyorlardı."Yathimri öldü bibiji. Öksüz kız öldü. Öldü. Öldü" diye tekrarlıyorlardı.

Yüksek bir kuru ot yığınının üzerine çıkmış sonra da içine düşmüştü. Sokak köpekleri yığının etrafında havlamaya başlayınca insanlar meraklanmışlar ve yığını karıştırmışlardı.

Yathimri boğularak ölmüştü.

Kocamın cinayeti benim için cihattı. Bir putu yıkmıştım. O bir sahtekârdı. Peki ya Yathimri? Onun kanı benim ruhumu lekelemişti. Pir Sain ise gitmemişti. İşlediği her şeytani suç benim kalbimin derinliklerinde zehirli bir yılan gibi fırl fırl dönerken, o kendini yerin altına gömdürerek herşeyden kurtulmuştu.

Dai'yi çağırdım ve "Cheel nerede? Neden artık avluya gelmiyor? Yeterince dinlenmedi mi?" diye sordum.

Dai, kalbimdeki çarpıntıdan habersiz "Doktor hastalığın Cheel'in vücudunun her tarafına yayıldığını söylüyor. Eğer dikkat etmezse bu yüzden ölebilir bibiji" dedi.

“Hastalığı nedir?” diye sordum ve Dai’nin sözleri esrarı çözmeye başladı. “Yıllar önce yer karıncaları ayaklarından vücuduna girdi ve Cheel’in vücudundan beslenmeye başladılar. Daima bizi izlemekle görevli olduğur,dan hastalığını tedavi ettirmek için hiç vakti olmadı. Yıllardır ayakta durabilecek halde bile değildi ama şeyh bunun tersini emrediyordu.”

Dai’ye Cheel’in topallayıp topallamadığını sordum ve o da Yathimri’nin iddiasını doğruladı. “Şeyh ölmenden bir kaç gün önce ağrısı artık dayanılmaz hale geldi. Öyle olmasa, bu belirtide bile pes etmezdi.”

Aklım Yathimri’den Cheel’e kaymıştı.

Hemen onun odasına gittim. Yere serilmiş pamuk bir döşekte yatıyordu. Şaşkın gözlerle bana baktı ve kalkmaya çalıştı. Ama zorlanıyordu. Omuzlarına bastırdım ve “Kalkma. Ben senin yanına otururum” dedim.

Sessizlik rahatsızlık vericiydi.

Gözleri ağlamaktan şişmişti. Bir kartalinki gibi keskin değildi. Kafası öne doğru uzanmıştı ama şimdi, her zaman düşündüğüm gibi bir akbabaya benzemiyordu. Artık ne benim korktuğum kadın gibiydi, ne de kaftanlı silüete benziyordu. Bugün Cheel, benim onca zaman görmeyi başaramadığım kadındı. Şimdi de her zamanki gibi acılar içindeydi ama ben bunu daha önce fark etmemiştim. Yeni fark ettiğim şeylerden dolayı şaşkındım. Cheel’in hayatının, benim cehennemimden daha iyi olmadığını, onun da şeyhten benim kadar nefret etmesi gerektiğini şimdiye dek fark etmemiştim.

İkimiz de konuşamadık. Onu nasıl çağıracağımı bilmiyordum. Ona Cheel demek şimdi uygunsuz geliyordu.

Konuşmayı ben başlattım. “Yathimri’nin öldüğünü duydu mu?” dedim. Evet der gibi kafasını salladı.

“Öldürüldü” dedim. Tekrar kafasını salladı.

"Bacağınla ilgili daha iyi bir tedavi için Rajaji'yle konuşayım mı?" diye sordum. Bu kez kafasını hayır der gibi salladı.

Konuşmasını ve sesini duymayı, böylece de artık kafamda çözmüş olduğum sırrı bir kez daha tasdik etmek için "Ağrın nasıl?" diye sordum. Ama sadece omuz silktili.

Onu tekrar tekrar ziyaret ettim ama ağzından bir kelime bile duyamadım.

Hizmetçilerden biri kapımda oturan Dai'ye Cheel'in çok hasta olduğunu söyleyince, seccademden kalkar kalkmaz onun odasına koştum.

Cheel ölüyordu. Bütün hayatım gözlerimin önünden kayıp geçiyor gibi geldi. Elini tuttum ve ona yalvardım. "Eğer şimdi bana seninle ilgili gerçekleri anlatmazsan, bir daha asla öğrenemem. Lütfen bugün benimle konuş yoksa çok geç olabilir."

Ağzını açtı ve konuştu. Onun sesini duydum. Chad-dar'ının altından sesi boğuk geliyordu ama gene de kaftanlı silüetin sesi olduğunu fark ettim.

Birden ürperdim.

"Atalarım Babaji'nin ölüsünü dağlardan getirdiğinden bu yana, ailemin bütün erkekleri öldürüldü. Büyükbabamı, babamı ve ağabeylerimi bu kutsal amaç uğruna kaybettim. Bu yüzden şeyhe kutsal bağlılık yemini ettim. Bütün hayatım boyunca onun güvenini kazandım."

Toti'nin Cheel'den sempatiyle söz edişini hatırladım. Tabii Toti bütün bunları biliyor olmalıydı.

Vücudunun tüm organlarını kemiren yer karıncalarına rağmen cesur ve hiç kimsenin olamayacağı kadar sabırlı olan Cheel'in, Pir Sain'in asla anlayamayacağı bir amacı vardı. Ama hâlâ öğrenmem gereken şeyler bulunuyordu ve "Neden tüm hayatın boyunca bekledin?" diye sordum.

Bana baktı, sesini chaddar'ıyla kasten boğuklaştırdı ve böylece sadece kelimelerin söylediğinden fazlasını ifade ederek "Daha önce sen hazır değildin bibiji" dedi.

Artık hiçbir şey sormam, onun da cevap vermesi gerekmiyordu.

O gece odamda Cheel'in ölüm haberini bekledim ve çok geçmeden haber geldi.

Seccademin üzerinde "Allah'ım" diye seslendim." Acı çeken bu insanı, tam gözlerimin önünde duruyor olmasına rağmen nasıl görmedim? Onun acısını nasıl fark edemedim?"

Cheel'in korkunç hayatı için, Kaali ve Yathimri'nin hayatlarına ağladığım kadar ağladım. Belki de daha fazla... Cheel'in dünyada başardığı tek şeyin bir çift ağlayan göz ve bir yaralı kalpten ibaret olduğunu düşünüp daha çok ağladım. Ama o hayatını atalarının misyonunu yerine getirmeye adanmıştı. Ailesinin erkek üyelerinden hiç birinin cesaret edemediği bir şeyi göze almıştı.

Altı ay, Cheel'in hayatı ve Yathimri'nin ölümü yüzünden, Pir Sain'den nefret ederek geçip gitti. Sonra birden fark ettim ki, suçluluk duygusu bir tuzaktan ibaretti. Benim yaşayabilmem için bu duygunun ölmesi gerekiyordu. Tanrı'ya danıştım ve kocamın üstüme yapışan lanetinden kurtulmak ve miras bıraktığı şeytani düzeni değiştirmek için her türlü yöntemi düşündüm. Kurtulabilmem için tek bir çare kalmıştı. Caminin hoparlörlerinden, bir zamanlar Piyari denen kadının aslında ben olduğumu bir söyleyebilseydim, bu yolu kendi tercihim yaparak seçmediğimi ifşa edebilseydim, işte o zaman rahatlayacaktım. Ama kutsal olmayan ve her şeyi ortaya çıkarcak böylesine bir açıklamayla ilgili en ufak bir ima bile, Rajaji ve amcaları tarafından hemen örtbas edilirdi. Daha Piyari ismi duyulmadan ben ölmüş olurdum. İntikam almadan asla huzur bulamayacaktım.

Piyari'yi açığa çıkarmadan, düzende hiçbir değişiklik olmayacaktı.

Kararı kalbimde almış, izleyeceğim yolu da kafamda belirlemiştim. Sis birdenbire çözüldü. Gözlerimi kapattım ve yıllar süren eza sona erdi.

Kalbim bir kez daha çarptı.

Yeni çiçekler açtı.

Kendimi topladım ve beni ikinci bir ten gibi saran giyisilere büründüm.

Avluya çıktım ve "TARA'YI ÇAĞIRIN" diye bağırdım.

Küçük bir kareden ibaret dünyamda dışı bir kaplan yürüyordu. Uzun boynunun üzerinde şahane başı yükseliyor, geniş omuzları göğsüne, kalçalarına ve sonsuza dek uzanır gibi duran bacaklarına doğru giderek inceliyordu. Efsane önümde duruyordu. Yaptığını onaylamayışından gelen bir sertlikle, ayaklarıma dokunmak için eğildi.

Onu terzi olarak işe aldım ve odama götürdüm. Gözleri gümüş balığı gibi oynuyordu. Ölçülerimi alırken bile gözleri benim üzerimde değildi. Ona oturmasını işaret edince, ayak ucumda bağdaş kurmak için bacaklarını kırdı ama gözleri orada burada dolanmaya devam etti. Gözlerinin içine bakarak onunla bir bağlantı kurmaya çalıştım.

"Sen ve ben. İkimiz de acı çekiyoruz. Yanlış ve şeytani bir sistemin esirleriyiz. Zehirli bir ahtapot bizi kavramış ve kollarıyla bizleri mümkün olan her şekilde sömürmek için İslâm'ın gücünü kullanıyor. Bizi kavrayıp sıkıyor ama ölmemize de izin vermiyor." dedim.

Tara'nın gözleri hiç yerinde durmasa da beni dinlediğini biliyordum. "Bizim tüm etimizi kemirene dek üzerimizden beslenmelerine yetecek nefes almamıza izin veriyorlar. Sen ve ben kurtulduk. Sana bu yüzden güveniyorum" dedim.

Birden gözlerini bana dikti. Hiç kimse gözlerime böyle derin bakmamıştı. Huzursuz oldum.

Asi bir görünümü vardı ama sözleri bilgeceydi. "Bibiji, adaletsizlikten intikam alma isteği içimde kalan tek duygu olmasına rağmen, yıllar boyunca yerleşmiş olan düşüncelerle nasıl savaşağız? Bize kâfir derler ve hemen yakarlar. Güçleri çok derinlerde yatıyor. Bizim karşı çıkmamız ise çok zayıf. Tohum bile veremez" dedi.

Derin iç çekişi, iyi gizlenmiş savunmasızlığını açığa çıkartsa da o kendini bana teslim etti. "Beni ne şekilde kullanmak istersen, ben senin yanında kalmaya hazırım" dedi.

Rahatlamıştım. Amacımı Tara'ya açıkladım. "Dergâh, her türlü sömürünün simgesi. Eğer bazıları Allah'ı zayıflara karşı kullanabiliyorsa, diğer bütün yolları denemek mübah demektir. Eğer bu dergâha karşı bir savaş verirsek, bütün gerçekler ortaya çıkacak."

Ben arka kapının sürgüsünü açıp, sonra da aceleyle banyonun kapısının kilidini çözmeye cesaret edene kadar pek çok gece geçti. Tara, *bir numaralı adamı* getirdi. Adam beni hâlâ şeytanın ininde görünce hayrete düştü. Ona "Ben Piyari değilim. Ben Heer'im. Pir Sain'in karısı. Rajaji'nin annesi. Son görüşmemizde şeyhe olan inancını yitirmemiştin. Şimdi yitir" deyince adam korkusundan neredeyse bayılacaktı.

Bir numaralı adam ürperdi, titredi ve kafasına yerleşmiş olan kutsal mit kirlendi. O gittiğinde, kalbim vahşi rüzgârla savrulan bir tüy gibiydi.

Haveli'den dışarı çıkmak için duyduğum arzu belki de, tanrısallığın ardına gizlenmiş şeytanı ortaya çıkartmaya duyduğum gereksinim kadar büyüktü. Tara beni cesaretlendiriyordu. "Korku yolumuzda duran tek şeytan bibiji. Eğer *adamlar* içeri girebiliyorsa, biz de dışarı çıkabiliriz."

İnanamayarak "Nasıl?" diye sordum.

"Odanı kilitle ve akşam için dinlenmeye çekil. Kimse senin arka kapıdan dışarı çıkmanı beklemediği için, kontrol etmeye kalkışmaz. Bir *burqa*'nın altında gizleyerek seni dışarı çıkara-
cağım. Bir ya da iki saat için, nereye istersen gidebiliriz" diye önerdi.

Aklım heyecanlanıyor, kalbim ise korkuyordu.

Tara bir liste yaparken ben, "Allah'ım, ahlâklı olmam hiçbir işe yaramıyor. Kişiliğim ise bir şey ifade etmiyor. Sınırları aşmama izin ver. Bu dergâhın, senin isminin ardına gizlediği şeytanlıkları ortaya çıkartmak için kendimi fade etmeme izin ver. Beni mahkum etmelerine sebep olacak ama senin gösterdiğin yolu çarpıtan düşmanlarının da gerçek yüzlerini ortaya çıkartacak bir yol izlememe izin ver" diye dua ettim.

Hem her şeyden korkar hem de hiçbir şeyden korkmaz-
ken, kalbim güm güm atıyordu. Boyandım ve kokular sürün-
düm. Tara'nın vücuduma göre ya da vücudumu onlara göre ayarladığı dar giyisilere büründüm. *Burqa* ile örtündüm ve Tara'yı izledim.

Karanlık gece bizi yuttu ve biz çabucak odamdan arka ka-
pıya yürürken bizi gizledi. İçimde artan heyecan, dışarının
serinliği ile karşılaştı. Kokum geçtiğimiz her yerde asılı kaldı
ve yüksek topuklarımın sesi yansıdı.

Tara kıkırdadı ve "Bibiji, ben hemen hemen her yere hiç iz
bırakmadan gidebilirken, senin suçunu duyuran bir sürü şey
var" dedi.

Dışarı çıktık.

Özgürlüğün kokusunu aldım.

O yıl kış şiddetli geçiyordu ve çocukların canavarlardan saklandığı gibi, insanlar da evlerinde kıştan saklanıyorlardı. Kadınlar tıpkı erkeklerden kaçıyormuşçasına, soğuk rüzgârdan da kaçıp bir araya toplanıyorlardı. Erkekler ise kendilerini sahip oldukları bütün kalın giyisilerin altına gömü-

yorlardı. Bir ses duysalar bile duymamazlıktan geliyorlardı. Sonunda, hapishanemin etrafını incelemek için *burqa*'mı geriye ittim. Verimsiz topraklar üzerinde ve çıplak ağaçlar arasında yürürken, dışarı çıkmamın asıl amacını unuttum. Sola döndük ve toprak daha da sertleşti. Bir grup eski kulübe gördüm. Haveli'nin dışında da her şey benim kadar zavallı görünüyordu.

Küçük bir eve vardık ve Tara tekmeleyerek kapıyı açtı. İki adam oturdukları sandalyelerden zıplayarak kalktılar. Tara onlara kim olduğumu söylemişti. *Burqa*'mı sıyırdım. Elbise-min yakasından fırlayacak gibi duran göğüslerimi görünce, adamlar neredeyse korkudan bayılacaklardı. Küçük toprak sahipleri, bırakın benimle yakınlaşmayı, Rajaji'ye bile bakmaya cesaret edemezlerdi. Geçmişten duyduğum korku gene beni sardı. Ama sert bir içki korkunun üstesinden geldi.

Bana Bibi Sain dediler ve sırrımı saklamaya yemin ettiler. Gitme zamanım geldiğinde, eski kocamın arkadaşları gibi konuşuyor ve dergâhı bir mit olmaktan çıkarıyorduk. Ve sırayla, beni bir zamanlar şehirden getirilen orospu Piyari diye tanıyan bütün adamlar, benim aslında Pir Sain'in karısı Heer olduğumu öğrendikçe, bu mit yıkılmaya devam ediyordu.

Bu adamlar, ona tapmaları sayesinde Pir Sain'i tanrı yapmışlardı. Kendimi bir orospu olarak ortaya koymam, kocamın da pezevenk olduğunu ortaya çıkarıyordu. Onun ne mal olduğunu sergilemenin tek yolu, üzerinde Allah'ın doksan dokuz ismi işli olan kaftanı kocamın üzerinden sıyırmaktı. Bunu başarmanın tek çaresi de kendi üzerimdeki elbiseleri fırlatıp atmamdı. Kendi kimliğimi adamlara açıkladığım her seferden sonra kocamın mezarına gidiyor ve tükürüyordum.

Jagirdar yayılan dedikoduları duyunca buna inanamamış ve "Bu imkânsız. O sahtekârla tanışmak istiyorum. Bu küfrün bedelini ödeyecek." diye hırçamış.

Tara ondan uzak durmamızın daha iyi olacağını düşün-

yordu ama tesettürümü yırtıp atma ve Pir Sain yaşadığı sürece onun sayesinde gizlediklerini ortaya çıkarma dürtüm herşeyin üstündeydi.

Kocamın miskini vücuduma serptim ve sırdaşıma “Bu kez orospu kadın Piyari olmayacağı. Bu defa Pir Sain’in karısı Heer olacağım. Tek bir kimlik olacağız” dedim.

Şişman adam odaya girdiği sırada burqa’mı çıkartıyordum.

Hatıralarla sarsıldım ama kendimi topladım ve “Beni hatırlıyor musun sain? O zaman buluşmayı Pir Sain ayarlamıştı. Bu kez tek başımayım.” dedim.

Domuz sersemlemişti. Kıvrık bıyıklarının altında ağzı açık kalmıştı.

Ben bir içki isteyince, heykel gibi donup kalmış olan *jagirdar* kendine geldi ve bir içki koydu. Birdenbire kahkaha attı ve “Şimdi anlıyorum. O sensin. Şehirden getirilen kadın sensin” dedi. Sonra ciddileşti “Neden şeyhin karısı olduğunu söylüyorsun? Bu suç yüzünden öldürülebilirsin” dedi.

Bunu söyleyince, ondán daha şiddetli bir kahkaha patlattım. Gözlerimi Tara’nın bana öğrettiği gibi yuvarlayarak “*Sain*, ben yirmi dört yıl boyunca Pir Sain’le aynı yatağı paylaştım” dedim. Kudurmuş bir halde “Bunu bir daha söylersen kendini sokakta asılmış bulursun” diye bağırdı.

Allah’ın ismi üstüne yemin ettim. “Ben Rajaji’nin annesiyim. Kendi kadınlarını çağır. Bunu doğrularlar” dedim.

Kara yüzünün yağları titredi.

“Benim kimliğimi doğrulaması için herhangi bir hizmetçi çağırabilirsin. Ama oğlumun bunu duyup da seni öldürmemesi için sadık bir hizmetkârını çağır” diye tavsiyede bulundum. Tatlı bir şekilde gülümseyip, şakır gibi konuştum ve “Beni dinle *sain*, *burqa*’mın altından fırlayıp seni tehdit eden bir skandalı göze alamazsın” dedim.

İçki üstüne içki içti ve odadan dışarı kaçtı.

Tara endişelenmişti ve tehlikeden dolayı beni uyardı.

“Endişelenme” diye onu rahatlattım. “Her büyük amacın önüne engeller çıkar. Eğer gelecekten vaz geçersen, geçmişe döneriz” dedim.

Tara beni anladı. O da Kaali, Toti ve benim gibiydi. Cheel ve Yathimri bile bizden sayılırdı.

Kurbanım yaşlı bir hizmetçiyle birlikte geri geldi. Bana bakarak, “Bu kadını tanıyor musun?” diye bağırdı.

Giydiğim dar gömlek vücudumu zar zor örtüyordu. Bir elimde tuttuğum sigaraya hafif bir fiske vurdum ve öbür elimde tuttuğum viski bardağındaki buzlar çingırdadı. Kadın şaşkınlıkla elini ağzına götürdü. Gözleri yuvalarından fırladı.

Ayaklarıma atıldı ve “Bibiji, *pirzad*” dedi.

Dirseğinden tutarak onu kaldırdım ve parmağımı ona doğru sallayarak, “Eğer benim burada olduğumu kimseye söylersen, ailenin senden sonra gelecek bütün kuşaklarını mahvederim.”

Guppi’nin pilli bebeği gibi başını sallayarak “Bibiji, şeyhin onurunu nasıl olur da benim pis dudaklarımla kirletebilirim? Böyle yüce insanlar hakkında konuşmak için ben çok küçük biriyim” dedi.

Şişko *jagirdar* kadının dışarı çıkmasını buyurdu ve iskemlesine çöktü.

Sesini fısıldarcasına alçalttı ve “Gerçekten Pir Sain’in karısı mısın? Şehirden getirilen Piyari değil misin?” dedi.

Burqa’mın bugüne kadar gizledikleri şimdi açığa çıkmıştı. Bunun yeterli olacağını düşünüp, dışarı çıkabilirdim. Ama onun, kutsal bir kişiye küfretmek olarak değerlendirdiği şeyi yapmasını sağlamam gerekiyordu.

“Şimdi şeyhin karısı olduğumu bildiğin için benim hakkım-

da farklı şeyler mi hissediyorsun? Eğer ilişkimize şeyhin sağlığında izin verilmişse, şimdi bunu yasaklayan ne var?" dedim.

Kocamın arkadaşı, kim olduğumu unutacak kadar içene dek, benim yeni kimliğime alışmadı. *İşimi* tamamlayınca oradan ayrıldım.

Bir başka gece tara ile birlikte mısır tarlasından geçerek, kaçak kumaş, haşhaş ve eroin satan bir *Pathan* ile buluşmaya gittik. Nefes nefese tarlada gizlendik ve yanımda gözetleme kulesi gibi dikilen arkadaşşıma "Niye dünyayı sadece geceleri görebiliyorum? Ne zaman gün ışığında da göreceğim?" diye sordum.

Tara beni uyardı ve "Bibiji, çok fazla şey isteme yoksa yaptığın herşey dönüp seni mahveder" dedi.

Ama çok istiyordum.

Benim sinir krizlerimden dolayı öfkelenen Tara "Eğer bunları zevk için yapmıyorsan, gece ya da gündüz olması ne fark eder? Eğer sadece bir hayaletten öç almaya çalışıyorsan, bunu karanlıkta da yapman mümkün. Eğer niyetin değiştiyse bana söyle. Ne dersen onu yaparım" dedi.

Ama uzakları görmek için duyduğum gereksinim, öç almak için duyduğum gereksinimden bile daha fazlaydı. Tara beni ikna etmeye çalışmaktan vazgeçti ve yanıma oturdu.

Gözlerindeki yaşları gördüm ve "Ağlamana sebep olan bu acı nedir?" diye sordum. Birdenbire zırhı düştü ve Tara bir kâğıt gibi büzüldü.

Yüzünü çevirdi ve hıçkırıklarını kontrol etmeye çalıştı. "Bu çok eskiden, sen beni adımı bile duymamışken olan bir şey bibiji" dedi. İçimden bir ses ikimizin de aynı hayaletten öç almaya çalıştığımızı söylüyordu.

Bana anlatması için ısrar ettim. Tara, kalbindeki acıları

anlatacak kadar kendini toparlayana kadar uzun uzun ağladı.

“Ben altı yaşımda öksüz kaldım. Dünyada hiç kimsem yoktu. Birisi beni dergâha bıraktı ve başka birisi de beni Haveli'ye getirdi. Pir Sain elimden tuttu ve beni kendi odasına götürdü.”

Odama ilk geldiği zaman gözlerindeki şaşkın bakışları hatırladım. Elimle Tara'nın ağzını kapattım ve bana daha fazlasını anlatmasına engel oldum. Gerisini zaten biliyordum. Bir hikâye daha duymak istemiyordum.

Ama elimden kurtuldu ve bağırdı. “Dinle beni. Bırak konuşayım. Artık konuşmam lâzım. Kocan elbiselerimi çekip çıkarttı. Ona direndim ama bana tokat attı. Çığlık attım. Ağzıma bir bez parçası tıktı ve beni yere itti. İzerime çıktı. Ağırlığı beni eziyordu. Göğsündeki kıllar ağzıma doldu ve nefesimi kesti. Kurtulmaya ve bağırmaya çalışıyordum. Kafama vurdu, kulaklarımı büktü ve beni iki taraflı yumruklamaya başladı. Bütün canım çekiliyor gibiydi. Sonra birden bire ayağa fırladı. Tepemde dikilen bir dev gördüm. Ayağıyla suratım bastırdı. Kelimeleri kulaklarımı oyup geçti ve kafama kazındı. ‘Eğer ağzından bir kelime daha çıkarsa, senin canlı canlı derini yüzerim. Eğer bir daha konuşacak olursan, seni bıçakla küçük parçalara ayırır ve pişiririm’ dedi. Beni saçlarımdan tutup kaldırdı ve havada salladı. Diğer eliyle de gırtlığımı tutup sıktı. Boğulacak gibi oldum. “Dışarı, dışarı, dışarı” diye bağırdiğini duyunca, canımı kurtarmak için kaçtım.”

“Yaşlı bir işçi beni çalılıklarda saklanırken buldu ve evine, karısının yanına götürdü. Yıllar sonra ‘Seni seviyorum’ diyebileceğim bir adam bulana kadar bir daha konuşmaya cesaret edemedim.”

İçim nefretle dolu, Tara'ya, büyüyüp güzel bir kadın olduğunda şeyhin neden onun peşine düşmediğini sordum.

Omzunu silktili ve kendisi de tam emin olmayarak, "Sanırım ona başarısızlığını hatırlatıyordum *bibiji*" dedi.

Tara'yla birbirimize sarıldık ve göz yaşlarımız tükenene kadar ağladık. Sonra sessizce, dergâhı yıkmaya yönelik planımızı desteklemek üzere, Pathan'ın evine doğru yolculuğumuza devam ettik

Benim cüzdanımı taşıyışım gibi öldürücü görünen bir tüfek taşıyan Pathan, ona sunduğun paha biçilmez şeyler için pazarlık etmeye başladı. Sonunda anlaştık ve ona Pir Sain'in video filmlerini sattım. Mikropların virüsü yaymaları gibi bu filmler de gerçekleri yayacaktı.

O gece tam Tara ile birlikte arka kapıdan Haveli'ye girmiştik ki kadınların uzaktan gelen çığlıkları karanlığı yırttı. Güvende olmak için benim odama koştuk.

Başka herkes avluya koştı.

Herkes "Kim o? Kim böyle acıyla bağılıyor?" diye konuşuyordu. ✓

Tara ve ben de tuğla duvara doğru koşuşan kalabalığa katıldık. Çığlıklar giderek yaklaşıyor ve daha da korkutucu bir hâl alıyordu. Çığlıklar yeryüzünü ikiye yaracak kadar kuvvetliydi ama sanki gene de acıyı yeterince ifade edemiyorlardı. Bütün gözler tuğla duvara kitlenmişti. Ve duvarın ardında dul kadın belirdi. Sürünüyordu ve bilekleri kanıyordu.

Bizi gördü. Dai onu bir tokatla bayıltıncaya kadar saçlarını yoldu, göğsünü yumrukladı ve en yüksek sesiyle çığlıklar attı. Dai'nin bir tokatıyla da bu kez kendine geldi.

Kontrol edilemez bir halde ağlıyordu. Nefesi kesilmişti. Umutsuz çığlıkları arasında, ağzından acı dolu cümleler döküldü. "Tarlada *Reech* sessizce yanımıza yaklaştı. Kloroformla kızlarımı bayılttı ve onları bir çuvala koydu." Dedi.

Bu acıya katlanamıyordu. Acıyı içinde hapsedemiyor ve

ne yaparsa yapsın acısını tam ifade edemiyordu. Çaresizlik içinde, morarana kadar kafasını yere vurdu.

“Sonra ne olduğunu anlat. Ne oldu? Ne oldu?” diye herkes bir ağızdan soruyordu.

Ama kadın konuşamıyordu. Kelimeleri hıçkırıklar arasında kayboluyordu. Ne dediğini anlamaya çalıştık. Reech kızları eşek arabasının arkasına atmıştı. Kadın çuvalı çekmeyi denemişti ama Reech, kadının bileklerindeki damarları kesmişti. O yüzden arabayı takip edememişti.

Dul kadın onu yatıştırmaya çalışan herkesi itti ve “Beni yalnız bırakın. Yalnız bırakın. Kimse bana yardım edemez.” diye dövündü.

Dai onu sarstı ve “Bu kadar gürültü yaptığın için Rajaji seni öldürmeden önce kendini toplamalısın” dedi.

Dul kadın sessizce ağlamaya devam etti ve “Boşu boşuna şeytana yalvardım Dai. Hayvanların ardından süründüm. Ama ne yapsam onları yakalayamadım. Kızlarım sonsuza dek kayboldular. Onları bir daha asla göremeyeceğim. Asla” diye ağlayıp sızlandı. Haklıydı.

O günden sonra dul kadın, her şafak vakti sürünerek tarlaya gidip kızlarını bekledi. Gün batımında da sürünerek geri döndü. Hergün gidip geldi. Artık hayatında başka hiçbir şey yoktu. Hizmetçiler ona *ağlayan dul* diye isim taktılar. Rajaji, onun Haveli'nin dışında yıkık dökük bir eve taşınmasını emretti. Asla insanlara ders olmayan ve yanlışların düzeltilmesini sağlamayan bu olayları görmekten dolayı çok mutsuzdum. Herkesin/kaybettiklerini geri vermek arzusuyla kanım kaynıyordu.

Sonun başlangıcı artık gelmişti.

İnsanlar Tara'yı ve beni kastederek, av peşinde dolanan iki vampirle ilgili dedikodular yaymaya başladı. Bunlar, baba-

sının ilk ölüm yıldönümünden önce Rajaji'nin kulağına kadar geldi.

Sarhoş ve kafası dumanlı halde sendeleyerek odama girdi. "İnsanlar daha önce bu evden hiçbir kadını, seni gösterdikleri gibi parmaklarıyla işaret etmediler" dedi. Hiçbir şey bilmediğimi ve dedikodulara çok şaşırdığımı söyledim.

Sesi kükredi ve "Bunu araştıracam. Çok insanın canı yanacak çünkü gerçeği öğrenmek için insanları öldürmem gerekebilir."dedi.

Yerimden doğruldum ve ona tepeden bakabilmek için oğlu oturmasını söyledim. Ona babasının günahları ile ilgili herşeyi anlatmayı bitirdiğimde titriyordu.

"Babanın elinde. nasıl tecavüze uğradığımı artık biliyorsunuz. Bundan dolayı utanmıyor musun?" diye sordum.

İkimiz de aynı acıyla savaşıyorduk. Ama o bunu gizli tutmak istiyordu. Ben ise açığa çıkarmak.

"Benim annem olduğunu da herkese söyledin mi?" diye sordu.

Tıpkı kocamın yaptıklarını gizleyişi gibi ben de kendi yaptıklarımı gizledim ve kocamın ölümünden sonra yaptıklarımı reddettim.

"Geçmişte olanları konuşuyorlar. Her şey Haveli'nin içinde olup bitiyordu. Pek çok insan birşeyler biliyor ya da en azından şüpheleniyor olmalı. Dışarı çıkmaya nasıl cesaret edebilirim ki? Casuslarla dolu bir yerde böyle tehlikeli bir sırrı nasıl saklayabilirim? İnan bana. Ben senin annenim. Doğruyu söylüyorum" dedi. Olanları reddedişim onu rahatlattıysa bile, utanç dolu hikâyem onu mahvetmişti.

Maharani'nin kocası vurularak öldürüldü. Kalbim bana, bu olayda Rajaji'nin parmağı olduğunu söylüyordu. Oğlumun kafasındaki tetiği çekenin de ben olduğumu düşündüm.

Rajaji kıpkırmızı bir surat ve yuvarlarından fırlamış gözlerle odama daldı. Ama onu rahatsız eden bu cinayet değil, ortada dolanan dedikodulardı.

Suçlamalar birbiri ardına geliyordu. "Sen babamın koyunda uyuyan bir yilandın. Eğer bir daha onun ismini lekelemeye kalkışırsan, seni tüm aleme ibret ederim" dedi.

"Maharani ile evleniyorum" deyince çığlık attım ve "Evlenemezsin. O senin kızkardeşin" dedim.

Tıpkı babası gibi tısladı ve "Benim hayatıma müdahale etmeye hakkın yok. Anam bir orospu olduğu için insanların suratına bakamıyorum. Senin aşıklarından biriyle gözgöze gelmemek için gözlerimi yerden kaldıramıyorum" dedi.

Mutfaktaki eski yerime dönmemi söyledi, kapıyı suratıma çarptı, beni korku ve öfke ile titrer bir halde bırakıp gitti.

O günden sonra, oğlumun hakaretleri tıpkı babasının misk kokusu gibi etrafımı sardı. Nihayet tamamen babasının yerini almıştı. Rajaji'nin, babasının işlediği affedilemez suçların hepsini bir tarafa itmesi beni tamamen umutsuzluğa itti. Sadece benim suçlarımı kafasına kazımişti. Bana adı kötüye çıkmış bir hizmetçi gibi davranmaya başladı. Beni açıkta suçlamasından korkuyordum. Beni *khajji* kamçısıyla kırbaçlayabilirdi bile... Oğlumun öfkesi, içimde hiç iyileşmemiş bir yarayı deşti.

Caminin hoparlörleri, kocamın ilk *bars*'sinde ona övgüler yağdırdı. Kocamın ruhunun şadolması için dualar etmeye katlanamayacağım için, hasta olduğumu söyledim, yatak odamın kapısını kapattım ve ilaç alarak derin bir uykuya daldım.

XIII

EFSANEYİ YIKMAK

Ölçülerim alınıyormuş gibi yaparak Tara ile birlikte odama kapandık. Tara'nın söylediklerini duyunca, yeni bir krizle karşı karşıya olduğumu fark ettim. *Pathan* Tara'ya, filmlerde Pir Sain'in hiç gözükmediğini, benim ise her tarafta olduğumu söylemişti.

Tara, "Onun bunu etrafta anlatmasını bir tek sen engelleyebilirsin. Pir Sain sadece bir gölge olarak görünüyor. Film, sadece sana karşı bir delil olarak kullanılacak" diye bana tavsiyede bulundu.

Ona *Pathan* ile bir buluşma daha ayarlamasını söyledim.

"Yarın için bir buluşma ayarla. Gece yarısı gel. Buraya o kadar geç saatte gelmeyi göze alamazsan, ben tek başıma gitmeyi denerim. Beni arka kapının dışında beklersin." dedim.

Aynadaki yüz sertleşti. Bu, benim hiç hoşlanmadığım türde bir yüzdü. Beyazlaşana kadar boyanmış ve pudralanmıştı. Yüzümün çizgileri, sıvayı yarmış çatlaklar gibi duruyordu. Kırmızı ruj dudaklarımın etrafından akan kan gibiydi. Gözleri-

me siyah sürme çekilmişti. Bir deli *pirni* aynada bana bakıyordu. Aynadaki yansımaya baktım. Aynadaki kadın bu bölgedeki tüm erkekleri baştan çıkartmıştı. Ama fahişe Piyari yapmıştı bunu. Ben, saf ve temiz Heer, böyle birşey yapmayı hayal dahi edemezdim. Pir Sain'in *karma*'sında ateşleri içinde kalmış ve tüm çevremi yakmak için her yöne koşturmuş-tum. Tanrı ve Şeytan, yanlış ve doğru, siyah ve beyaz... Hayatımda ve kafamda herşey birbirine karışmıştı.

Her zamanki gibi yatak odamın kapısını içerden ve banyonun kapısını da dışardan kilitledim. Çabucak arka kapıya yürüdüm. Tahta kalaslarla çakılarak kapatılmıştı. Mıhlанmıştı.

Kapana kısılmış bir halde geri döndüm.

Histerik bir halde, yüzümü ovalayıp, fırçalayarak boyaları çıkarttım. Herkes benim peşimdeydi. Kimse Pir Sain'i suçlamıyordu. Herkes benim şimdi yaptıklarımı konuşuyordu. Kimse kocamın kirlettiği geçmişimi düşünmüyordu. Tıpkı çektiği filmlerdeki gibi, o hiçbir yerde görünmüyordu. Benim daha önce düşündüğüm gibi dergâha kara sürülmüyordu. Sadece bana yükleniliyordu.

Oğlum çeyizinin hazırlanmasıyla ilgili olarak beni değil de halalarından birini görevlendirince, bu hakaret bol bol konuşuldu.

Oğlum bana sadece bağırdı ve "Bizimle birlikte yaşamayı bile hak etmiyorsun. Benim karım senin etkinden uzak kalmalı." dedi.

Sakin sakın, "Babanın bana işlettiği günahları nasıl unuta bilirsin? Benim günahlarım nasıl olur da babanın günahlarından ve senin şimdi Maharani ile evlenerek işlemekte olduğun günahdan daha büyük olabilir?" diye sordum.

"Babam hakkında yalan söylüyorsun." diye bağırdı. "Sen herşeyi yapabilirsin. Kendi bebeklerinin derisinden ayakkabı bile yaparsın"

Söyledikleri beni derinden yaraladı ama bunun oğlum için pek önemi yoktu.

Bağırıyordu.

Sesini alçaltmasını söyledim. "Ben hiçbir şey yapmadım. Dedikodular eskiden kalma söylentilerden kaynaklanıyor. Haveli'den dışarı adımımı atmaya nasıl cesaret edebilirim? Buradaki kadınlar yokluğumu nasıl olur da fark etmezler?" dedim.

Ayağını yere vurdu, masayı tekmeledi, yumruklarını sıktı.

"Yalancısın. Dışarı çıkmaya cesaret ettin. Ateşli bir orospu gibi, sadece babamın kullanımına açık olan arka kapıdan dışarı sıvıştın. *Jagirdar*'ın önünde beni utandırdın. Her kapıyı çaldın ve herkese Haveli'nin hanımı, tekemizin onuru Heer olduğunu açıkladın." dedi.

Bütün bunları biliyor olmasına şaşırmıştım ama ondan daha yüksek sesle bağırarak "Ama sana *jagirdar*'ın beni, babanın ölümünden daha önce tanıdığını söyledim. Sor ona. Lanetlediğin bu kadın senin tekkende bu hale getirildi, anasının karnında değil. Babanı memnun etmek için bir eş olarak görevimin çok ötesinde şeyler yaptım. Burada hiçkimseye borcum yok." dedim.

Bu skandalda babasının rolünü kabullenemiyordu ve benim kafamdaki anıları da yok etmeye kararlıydı.

Tara Haveli'nin kapısında durduruldu.

Şaşkın ve endişeliydim.

Herkes Rajaji'nin Maharani ile evlenmek için Pir Sain'in iznini almadığını bilmesine rağmen, oğlumun yaptıklarını sorgulamaya artık kimse cesaret edemiyordu. Belki de benim gibi, ama bilmeden, Rajaji de efsaneyi yıkıyordu. Belki de, Rajaji'nin bu ensest ilişkisi yüzünden, insanlar gerçeği görecektlerdi. Belki de insanlar benim aleyhinde konuşacaklarına,

dergâh aleyhinde konuşmaya başlayacaklardı. Belki de Rajaji'nin günahı, uzayıp giden mezarların sessizliğini bozacaktı.

Guppi ve kızkardeşleri, Rajaji'nin düğünü için geldiklerinde, aramızda bir gerginlik vardı.

Guppi "Anne, görümcem senin hakkında çok kötü şeyler söylüyor. Beni utandıran şeyler söylüyorlar. Bize neler oluyor?" dedi.

Ona cevap vermedim.

Diya ve Munni de acı çekiyorlardı. "Seni korumaya kalkışırsak kocalarımız bizi dövüyor. Neden anne?" diye sordular.

Kalbim erimeye hazırdı ama onu dondurdum ve onları tersleyerek "Kendi hayatlarınızla başa çıkmayı öğrenmelisiniz. Siz aslında hiçbir zorlukla karşılaşmadınız ama gene de koyun gibi sızlanıyorsunuz. Siz, kocasının hayatının kötü sonuçlarını yaşayan bir kadının kızlarısiniz. Ne ben, ne de başka biri dedikoduları durduramaz." dedim.

Guppi kafasını salladı ve bunları kardeşlerine açıklamaya çalıştı. Onlar da başlarını salladılar ama hiçbirinin birşey anlamadığını sanmıyordum.

Annem ve kızkardeşlerim de geldiler.

Odamda başbaşa kalınca, annem elleriyle göğsünü dövdü ve "Kendine ne yaptın yavrum? Bize ne yaptın? Kocan hayattayken, acılarımızı onun sosyal konumunun ardına gizleyip, herşeye sessizce katlandık. Şimdi sen, onun pisliğini bizim üzerimize attın. Çocuklarımı senin hayatının tehlikelerinden nasıl koruduğumu görmüyor musun? Ama şimdi sen bizi bu tehlikelerin tam ortasına ittin" diyerek ağladı.

Bhai utanç verici dedikodulardan hiç söz etmese de, banna, kardeşlerim ve kızlarım gibi mesafeli davrandı. Herkes gibi, Bhai de içinde bulunduğum çıkmazın farkında değil gi-

biydi. Annem gibi o da, Pir Sain'in ardında hiçbir şeytani iz bırakmadan ölüp gidebileceğini düşünüyordu.

Sakhi bibi de geldi.

Bu, hayatını mahveden o yangından sonra, Haveli'ye ilk geliyordu. Yangından hiç basetmese de, yanık cildi yüzünde, ellerinde ve ayaklarında derin izler bırakmıştı. Bütün vücudunda da aynı izleri taşıdığını tahmin edebiliyordum. Bana eskisi gibi içten davranmıyor ve yaptıklarını onaylamadığını gösteren bir sesle konuşuyordu.

“Seninle ilgili pek çok hikâye duydum. Yaşlılık yıllarını, seni zalim bir kocadan kurtardığı için Allah'a dualar ederek geçirebilirdin. Oysa şimdi insanlar senden, kötü ünü olan bir kadın olarak bahsediyorlar.” dedi.

Sinirli bir şekilde ona kendi işine bakmasını ve benim işime karışmamasını söyledim.

Konuyu değiştirdi ve “Maharani'nin kocası, Rajaji'nin haydutları tarafından öldürüldü. Waddi malkani, kalbine gömdüğü utanç verici sırrını ailesine açıklayamaz. Namuslarına sürülen bu lekenin açığa çıkması halinde, intihar etmekten başka bir seçenekleri kalmaz. Ama bu evliliği durdurmak benim boynumun borcu ve sen de bana yardım etmelisin. Hem de bugün. Burada olmamın sebebi bu.” dedi.

Sakin bir şekilde “Oğlum şeytani bir zincirin parçası. Onun Allah'ın emirlerine bağlıkalmasını nasıl beklersin? Burada İslâm'ın hangi kuralına uyuldu ki bu kurala uyulsun? Bu, burada işlenen ne tek, ne de en kötü günah. Bırak efsane yıkılsın ve etrafı pislik kaplasın.” diyerek cevap verdim.

Açıklamalarımı mantıksız buldu ve “Bu suçun işlenmesine izin verirsen Allah'ın laneti senin üstünde olacaktır.” dedi.

Kafamı iki yana salladım ve “Hayır olmayacaktır. Ancak şeytanın gerçek yüzünü göstermesini engellersem, Allah'ın lanetini üzerime çekerim. Ancak bütün bu şeytanlıklar açıkça

ortaya serilirse, insanlar bu çarpık sistemin İslam öğretisine karşı olduğunu görebilirler. Ve insanlar bunu kendileri gördüğünde, bu çarpık sistemi kökünden yıkabilirler. Ancak o zaman bunu yapabilirler. ” dedim.

Kafasında benimle ilgili oluşmuş düşüncelere bir açıklık getirmeye çalıştım ve “Ne yapmaya çalıştığımı göremiyor musun? Pislik ortaya saçıldı çünkü ben *burqa*’mı çıkardım. Gerçekleri ortaya çıkartmak için vücudumu ifşa ettim.” dedim.

Sakhi bibi, duyduklarına inanamayarak bana baktı ve “Ama sen Allah’ın buyruduğundan da ileri gittin. Allah adına günâh işlemek, kocanla aynı şeytani yolu izlemek demektir.” dedi.

Ayağa kalktım ve uzaklaştım.

Onun düşüncesi de diğerlerinininkinden farklı değildi.

Bence, şeytanı gömmek ve namımı korumak, şeytanı korumak demektir. Hiçbir şeyi açığa çıkarmadan oturmak, herşeyin olduğu gibi kalması demektir. Doğru bir amaç için yanlış bir iş yaptığımın bilincindeydim. Artık gerçekler köpürmeye başlamıştı. Ve yakında, deli adamların mezarlarından bir lav gibi fışkıracaktı.

Herkes Rajaji’nin günâhını kutladı.

Eğer herhangi bir kişi *ensest* diye fısıldamış olsa bile, diğerleri bunu toz gibi süpürüp bir tarafa ittiler.

“Eğer kardeş olduklarına ilişkin anlatılan hikâye doğru olsaydı, bu evlilik gerçekleşmezdi. Rajaji asıl gerçeği biliyor olmalı.” dediler ve söylentiler kesildi.

Maharani Haveli’nin hanımı olunca, oğlum için ağladım. Maharani’ye benden uzak durması söylenmişti. Bu hakareti yalnızca, Maharani’nin kendisi de, efsaneyi yıkacak zincirin bir halkası olduğu için, sineye çektim.

Tara hastaydı.

Bu haberle düşüncelerim yeniden içinde yaşadığım kafe-se yöneldi. Eski korkularımla savaşıarak, güvendiği bir hizmetçi aracılığıla ona mesajlar yolladım ama bana cevap veremeyecek kadar hasta olduğunu öğrendim. Bütün tutkularım ölmüştü. Kocamdan intikam alma arzum, hamileliğimin ilk aylarında turşuya aş erişim gibi, kaybolup gitti.

Tara'nın yokluğu beni sanki sakat bırakmıştı.

Yatıştırıcılar alarak günlerce uyudum. Her uyanışımda kalan yatıştırıcılardan bir kaç tane daha yutuyor ve tekrar uyuyordum.

Duyduğum nefretle vahşileşmiştim. Yaralı bir kuş gibi, bilmediğim bir tarafa doğru uçuyordum. Ama böyle bir uçuşu sürdürmem imkânsızdı. Nitekim Rajaji beni durdurdu.

Rajaji odama girip Tara'nın güvendiği hizmetçi kadını ayaklarımın önüne savurduğu sırada, kafamın içinde, Pir Sain, kızlar ve *adamlar*, annem, Bhai ve kızlarım, Chote Sain, hizmetçiler, Cheel ve Yathimri, hatta Sahki bibi ve *jagirdar* ile ilgili düşünceler çarpışıyordu.

Rajaji babasının yerini almıştı.

Dimdik ve bir ağaç gibi uzundu. Kaşları aynı babası gibi çatıktı ve gözleri aynı tuhaf ışıkla parlıyordu. Dudakları düz bir çizgi halinde büzülüyordu ve yüzünün geri kalanı da siyah kıllarla kaplıydı. Elinde aynı tespihi tutuyordu. Sesi beni geçmişten bugüne döndürdü.

"Buradaki en büyük otorite benim. Hiçbir kadın, özellikle de annem, benim herşeyi öğrenebileceğimi asla unutmamalı." dedi ve korku içindeki hizmetçi kadını tekmeledi.

Suçüstü yakalanmışım. Merhamet dilendim ve "Baban hayatımı mahvetti. Hepimizin hayatını mahvetti. Ben hiçbir şey yapmadım. Söylentiler geçmişe ait. İnsanlar babanın ölümünden önce olanları konuşuyor." dedim.

Ayaklarına kapandım.

Ayaklarını çekmedi bile.

Sadece bağırarak hizmetçi kadını dışarı attı ve bana "Babam seni sokaklarda çıplak yürütüp, herkese benim annem olduğunu söylemedi. Torunlarına pislik atmadı. Sadece sana karşı bencil davrandı. Ama sen hepimize karşı bencil davrandın. Vârislerimi senin gölgenden koruyacağım." dedi.

Onu daha fazla utandırmamaya yemin ettim.

Seni affetmesi için yalvardım ama gitmek için ayağa kalktı.

Yalvardım ve "Benden uzaklaşma. Dergâhı lekelemeyeceğime dair söz veririm. Bu skandalın bir an önce unutulması için dua edeceğim. İyi bir anne olmam için bana bir şans daha ver" dedim. Kapıda durdu ve bana dönüp "Suç ortağın olan o orospu öldü." dedi.

Tara ölmüş müydü?

Tara?

Kalbimi kara bir çukura saplanmaktan sakınmaya çalıştım. Şaşkınlık acıyla karıştı. "Ölmeden önce herşeyi anlattı. Bir kadını konuşturmayı bilirim." dedi.

Geri dönmesi için seslendiğimde avludaydı. Geri geldi. Odanın ortasında durdu ve be bağırarak, dolapta elime geçirdiğim herşeyi ona fırlattım. "Pir Sain ne senin ne de annenin onurunu korumak için hiçbir şey yapmadı. Herkes herşeyi biliyor. Hiçbir şey gizli değil. Sadece konuşmuyorlar." diye haykırdım.

Kanıtlarımın Pir Sain'i suçlamak için yetersiz olduğunu bilmeme rağmen, video filmlerini elime aldım ve oğlumun gözüne soktum.

"Bana hakaret mi ediyorsun? O zaman kızkardeşin olan karınla otur ve babanın anneni nasıl filme çektiğini seyret.

Benim tanımadığım ama eminim senin tanıdığım pek çok erkek göreceksin.” dedim.

Rajaji filmleri elimden kaptı. Sözleri nefesimi kesti.

“Orospu beni Pathan’a götürdü. Adamı iyice dövdürdüm. Allah’ın bir lütfudur ki babamın bu filmlerle hiçbir ilgisi yok. Hiçbir yerde görünmüyor. Utanmaz olan annem.” dedi.

Ben mi utanmazdım? Ben mi?

Dışarı çıkarken, ben arkasından umutsuzca “Filmlerde sürekli görünen gölge kim peki?” diye bağırdım.

Sanki birisi sırtına bir tuğla fırlatmış gibi durdu.

Ama sonra yürüyüp gitti. Çünkü gölge yetersiz bir göstergeydi.

Bağırışlarım yüzünden, Haveli’deki tüm kadınlar kapıma toplanmıştı. Küfrederek hepsini dağıttım. Tara gitmişti. Başka hiçkimseye de ihtiyacım yoktu. Rajaji’nin Tara’ya nasıl zalimce işkence etmiş olduğunu düşünüp irkildim. Yoksa Tara onu asla *Pathan*’a götürmezdi. Rajaji’nin benimle ilgili herşeyi bildiğini düşününce de irkildim.

Gün batımı gri ve umutsuzluk yüklüydü.

Duvarlar üzerime geliyordu.

Dünyam yeniden bu küçük kareye indirgenmişti. Ölmüş olsam, çocuklarım benden, şimdikinden fazla uzaklaşmış olamazlardı. Tuhaf ama, herşey Pir Sain hayattayken daha iyiydi. Şeytanın olmadığı bu hayatın yükü beni Allah’a bağladı. Kuran okuyup, Chote Sain için ağlayarak, yüzümü Kible’ye döndüm ve tıpkı Amma Sain gibi taşlaştım.

Maħarani hamile kaldı ve bu çürümüşlüğe sebep olan oğlum, şimdi kendine geç kalmış bir soru soruyordu. Babamı olacaktı yoksa amca mı? Bu iğrenç günah kafasının içinde bir solucan gibi dolanmaya başlayınca, acı içinde çığlıklar atmaya ve korkunç gerçekten kaçmak için içmeye başladı. Bu

da işe yaramaz hale gelince, gözüne ilişen bütün genç hizmetçileri koynunu aldı. Ya da kendini kitleyip, annesine ve karısına sesinin en yüksek tonuyla hakaretler yağdırdı. Dergâhtaki herkes, Rajaji'yi ele geçiren bu hummanın geçmesini için sabırla dua ediyordu.

Maharani'nin rahminde büyüyen şeytan tohumu, Waddi malkani'yi ölüme sürükledi. Choti malkani, üzerine yüklenen trajedilerin acısına dayanamayarak ulumaya başladı.

Kız kardeşinin ölümü nedeniyle onu avutmaya gelen herkese, "Bize neler oluyor? Şeytani birşeyler oluyor? Neden? Nedir bu?" diye soruyor ve ağlıyordu. Sakhi bibi, Waddi malkani'nin kalbine gömdüğü ve kendisiyle birlikte mezara taşıdığı bu korkunç sırrı ağzından kaçırdı. Bunu öğrenen Chote malkani hemen koşup kocasına söyledi. Kocası da erkek kardeşine haber verdi.

"Bizim çocuklarımız aslında bizim çocuklarımız değil. Maharaja senin oğlun değildi ve Maharani de benim kızım değil."

Adamlar acı içinde kafalarını duvarlara vurdular. Akılları başlarından gitmiş ve onurları zedelenmiş bir halde bileklerini keserek intihar ettiler. Hemen ardından Choti malkani'nin cesedi de onlarınkine katıldı.

Kocasının aslında kardeşi olduğunu duyan Maharani, rahmindeki günah tohumunu dünyaya getirmeden çok önce akli dengesini kaybetti. Doğum yapana kadar saçlarını yoldu ve yüzünü paraladı.

İkiz torunlarıma baktım ve onlar için neler hissetmem gerektiğini düşündüm. Vücutlarında şeytani bir kan dolanıyordu. Büyükbabalarının birer kopyasıydılar. Burunlarında aynı kemer, kaşlarının arasında aynı yarık, ve kafalarında aynı kapkara saçlar. Yakında kıllar bütün suratlarını kaplayacaktı. Büyükbabalarının mezarından yükselen kokunun aynısı-

nın, onların beşiklerinden yükseldiğini duyuyordum. Onlara hiç dokunmadım.

Rajaji'yi Tara'nın ölümünden beri görmemiştim. Onu çağırıldığında, on-beş gün boyunca gelmedi.

“Bir derdin var ve sana yardım etmek istiyorum.” diye söze başladım ama sözümü kesti ve sarhoş bir halde uzaklaşmak için bana arkasını döndü. Arkasından bağırdım ve “Evliğin bir günah. Maharani'nin çocuklarla birlikte gitmesine izin ver.” dedim.

Bana güldü ve “Bana günâhtan söz edecek yüzün var demek. Benden uzak dur, yoksa bir gün kaziğa bağlatıp yakarım.” dedi.

Sallanarak uzaklaşırken “Daha da iyisi, amcalarımla konuşacağım” dedi.

Kalbim duracak gibi oldu.

Amcalarının yöntemleri de kocamınkilerden farklı değildi. Rajaji ile baş etmek bir nebze mümkün görünse de, amcalarıyla baş edemezdim.

Kısa bir süre sonra Rajaji, dört amcasıyla birlikte Amma Sain'in odasına daldı. Dai onlara çay servisi yaptı ve konuşulanları da dinledi. Yoksa onların kafalarından geçenin ne olduğunu bilmem imkânsız olacaktı.

Hapsedilmemden aylar sonra bile hakkımda dolaşan dedikodular bir türlü azalmamıştı. Rajaji'nin evliliği ile ilgili dedikodular benimkilerle karışmıştı. Rajaji'nin kayın pederi ve kayın validesinin trajik ölümleri, yeni doğan ikizlerin beşiklerinden yükselen ölüm kokusu ile ilgili hikâyeler etrafta dolanmaya başlamıştı. Ama kocamın kardeşleri sadece bana kızgındılar.

“Bizim gibi yüce ve saygın bir aile, daha önce hiç böyle bir utançla karşılaşmamıştı. Bundan daha korkunç bir şey ola-

maz. Etrafta şeyh gibi değil de hırsızlar gibi dolanıyoruz. Ya-
kında, kutsal mezarlar da değil de skandallar arasında gö-
mülüp kalacağız." diye hırlamışlar.

Rajaji'nin sözleri kalbimi param parça etmişti. Oğlum,
"Eğer onu öldürebilseydim, bu benim için büyük bir zevk
olurdu." demiş.

*Neden bütün hayatını ensest bir ilişki yaşayarak geçiren
amcasını öldürmek istemiyor?* diye düşündüm.

Ama bunun tam tersine, aynı amcası "Ölüm insanların ha-
fizalarında birikenleri siler. Skandallar ise bir yangın gibi hız-
la yayılır. İnsanlar annenin orospu Tara ile birlikte ziyaret etti-
ği evlerin listesini yapıyorlar. Erkekler deneyimlerini birbirle-
riyle karşılaştırıyorlar." diyerek Rajaji'nin en zayıf noktasına
dokunmuş.

Böcek zehiri çalan amcası ise "Bu imkansız. Haveli'den
dışarı çıkması mümkün değildi ki." demiş ve çapkın amcası
yerinden fırlayıp bundan şüphe duyduğu için diğerini azarla-
yarak "Ateş olmayan yerden dumak çıkmaz. Kökü olmayan
hiçbir şey büyümmez" demiş.

Umutsuzca ve öfkeyle, neden kendi dergâhlarından yük-
selen zehirli dumanlara bakmadıklarını düşündüm. Rajaji ne-
den onlara, Pir Sain'in getirdiği *adamlardan* hiç söz etmiyor-
du? Neden filmlerde görünen gölgeden hiç bahseden yoktu?

Kardeşler bu hikayelerin nasıl yayıldığını, bunu kimlerin
körüklediğini, kimin anlattığını ve bitmek bilmez bu söylenti-
leri kimin kışkırttığını tartışmışlar. Bazı isimler söylemişler.
Bazıları doğru, bazıları da yanlış. Ama hiç biri, özellikle tanrı-
salıklarını insanların sorgulamaya başladığı bu dönemde,
gerçeklerle ilgilenmemiş.

Oğluma, beni bir odaya kilitlemesini ve deli olduğumu ilân
etmesini tavsiye etmişler.

Onu uyarıp, "Eğer sen yapmazsan, anneni biz kapataca-

ğiz. İnsanlar o zaman bizi pezevenk olarak göreceklere, saygı duyarlar.” demişler.

Güçleri azalıyor mu? diye düşündüm.

“Burada kaybedecek çok şeyimiz ve tek bir çaremiz var. Bunu yapmalısın ama dikkatli olmalısın.” diye Rajaji’yi uyar-
mışlar.

İlahi yaptırım güçlerini kayıp mı ediyorlardı?

“Eğer burada alınan kararlar bir kez bile sorgulanırsa, dergâhın gücü kaybolur. Maruz kaldığın bu hakareti, lehine çevir. Yoksa dışarı atılırsın” demişler.

Bunu duyan Rajaji’nin yüzü kızarmış.

Dai benim geleceğim için tahminde bulundu ve “Bibiji, seni mahkum ettiler. Sana kimse yardım etmeyecektir. Kimse edemez. Rajaji kendi öfkesiyle başbaşayken, korkacak fazla birşey yoktu. Şimdi büyükler de işin içine girdi ve onlar şey-
himden bile daha acımasızdırlar.” dedi.

Dergâhın çökmekte olduğunu görmekten memnundum ama, benim başıma çökmekte olduğunu da biliyordum. Bana anlattıkları için Dai’ye teşekkür ettim. Benim için dua etti, göz yaşlarıyla ıslanmış yüzünü kuruladı ve beni, bugünkü tüm kötü talihimi, yarın kendim için iyi bir şekilde kullanabilir miyim diye düşünür halde bırakıp gitti. Bir kez daha umut etmeye cesaret ediyordum. Ama hiç umut olmadığını hissediyordum. Rajaji’nin buradaki tek otorite olduğunu düşünmüş ve kurdukları düzene karşı bir tehdit oluşturduğum diğerlerini hiç hesaba katmamıştım. Bir miras devralmıştım. Ve bu şimdi bana karşı kullanılıyordu. Stoğumun bitmiş olduğunu bil-meme rağmen, kendime bir içki koymak için dolaba doğru yürüdüm. Oturdum ve kendimi, yaptıklarımın sonuçları yeri-ne, durumumu düzeltecek çareler düşünmeye zorladım.

Kocamın kardeşlerinin yüzleri hafızamda canlandı. Pir

Sain öldüğü zaman içgüdüsel olarak, hayatımda önemli bir rol oynayacaklarını hissetmişim.

Ama ne yapacaklardı?

Tüm hayatım bir dilencinin kışı gibiydi. Hayatımın amacı neydi? Sonu nasıl olacaktı?

Sorular birbiri ardına kafamda dönüyordu. Tıpkı hiç görmediğim dünya gibi...

Kafamda hiç bir şeyin cevabı yoktu. Odayı sigara dumanı doldurdu. Aldığım yatıştırıcılarla uyuşmuş haldeydim. Uyuyakalmışım. Uyandığımda, önceki geceden kalma bütün fikirler kafamdan silinmişti.

Nihayet bir karar verdim.

Onlarla savaşılamayacağıma göre, onları başımdan defetmem gerekiyordu.

Elimde Kuran'la, sonsuza kadar odamdan çıkmayacağıma dair yemin etmek için Rajaji'nin yanına koştum. Oğlumun kaldığı odaların açıldığı verandada beklerken gözlerim, masanın üzerinde duran gazeteye ilişti. Heyecanla nefesimi tuttum.

Kapı gıcırdayınca, ışık hızıyla gazeteden uzaklaştım. Rajaji sallanarak içeri girdi, gazeteyi aldı ve çöp kutusuna attı. "Neden buraya geldin?" diye sordu.

İçime doğan yeni bir sevinçle "Buraya seni görmek için daha önce de gelmişim. O zaman bunu hoşnutsuzlukla karşılamamıştın." diye cevap verdim.

Zamanı yoktu. Benim ise zamana ihtiyacım vardı. Buraya söylemek için geldiğim şeyleri söyleyemedim, kafamda yeni bir ikilemle oradan ayrıldım.

Artık hiçbir şey yapmam mümkün değildi.

Rajaji iş için Haveli'den ayrılınca, verandaya geri döndüm, aceleyle çöp kutusuna ilerledim ve gazeteyi alıp chad-

dar'ımın altına gizleyip, bir hırsız gibi dışarı çıktım. Gazete iki günlüktü. Bunu Ranjha'nın bırakmış olduğunu tahmin ediyordum. Çünkü gazetenin üzerinde, onun kaldığı misafirhanenin adresi vardı.

Onlar beni kilitlemeden önce Ranjha'yı görmem gerekiyordu. Ona hikâyemi anlatmalıydım.

"Tara, Tara" diye haykırdım. Dergâhı çökertmek arzusuyla gözüm hiçbir şey görmez olmuş ve intikam peşinde kendimi tüketmiştim. Haveli'nin kapıları açılınca, Ranjha kafamdan uçup gitmişti.

"Allah'ım! Benimle oynadığın nasıl bir oyun böyle?" diye seccademin üzerinde ağladım. "Beni önce ölüme razı ettin, sonra da tekrar hayata çağırdın."

Yumruklarımla seccadeyi dövdüm ve "Kendimi aşkın peşinde koştuktan nasıl vazgeçirebilirim? Vücudum vazgeçse bile, ruhum geçmiyor." diye haykırdım.

Hayatıma malolsa bile, Ranjha'mı son bir kez daha görmeliydim. Onunla görüşmezsem, bu küçük kare dünyada yaşamam imkânsız olacaktı.

"Allah'ım duy beni. Duy beni, lütfen" diye ağlayıp dövdüm. Seccademe kapanıp Allah'a yalvardım, "Neden benimle oynuyorsun? Hiçbir sebebi yokken mi onu tekrar hatırlamama neden oluyorsun? Onu bana neden hatırlattığını söyle? En azından bir soruma cevap ver. Bir soruma..."

Ağladım, yalvardım ve ısrar ettim, "Kendimi Ranjha'nın gözünde temize çıkarmadan, Amma Sain gibi yaşamaya başlamayacağım. Onun gözündeki adi hayalin içinde hapis kalırsam, nasılsa öleceğim. Allah'ım duy beni. Lütfen duy."

Rajaji'nin odasına geri dönerken, Haveli'nin arka kapısının yanından geçtim ve Tara'yı ne kadar çok özlediğimi fark ettim. Kapı kalaslar çakılarak kapatılmıştı. Burasının, deli bir kadının mezarı olduğunu işaret ediyordu. Savaşın, yazgının

veya bir orospunun varlığının sembolü. Ama hepsinden çok, benim Ranjha'ya kaçışımı engelleyen bir mühürdü bu: Kaçmak imkânsızdı. Durumu kabullenmek ise daha da kötüydü. Zamanı ters çevirip, Tara'nın hayatta olduğu döneme dönebilmeyi diledim. Şimdi, *jagirdar* yerine Ranjha ile buluşabileceğim o özgür gecelere özlem duyuyordum. Gazeteyi çöp kutusuna attım ve çabucak odama geri döndüm.

Ne yapabilirdim? Dışarı çıkabilir miydim?

Bunu akıl gücümle başarabilir miydim?

Yapabileceğimi biliyordum. Yapmalıydım.

Çaresizlik içinde Dai'yi çağırdım. O benim son ve tek umudumdu. O benim, ben de onun yüzünü iyice görebileyin diye, Dai'yi önüme oturttum.

"Dai, Yakında öleceğimi hissediyorum ve ölmeden önce yeniden saygınlık kazanmak istiyorum." dedim. Çenesini tuttu ve dişetine yapıştırdığı *nasvar*'ı ağzının içinde çevirdi. Yüzündeki şüphe dolu ifade bana kötü ünümü hatırlattı. Gene de konuşmama devam ettim.

"Yardıma ihtiyacım var. Bana yol göstermesi için İslâm hakkında çok bilgili bir kişiye mesaj yollamam gerekiyor."

İrktü ve kafasını çevirdi. Konuşurken bana bakmasını söyledim. Gözlerimi gözlerinden ayırmaksızın, onu bu isteğimi yapmaya ikna etmeye çalıştım.

"Endişelenme Dai. Seni zorlamayacağım ama kalbim, senin bana yardım edeceğini söylüyor" diyerek onu sakinleştirdim.

Tahmin ettiğim gibi kafasını salladı ve "Bibiji, ben yaşlı bir kadını. Benim atalarımın zamanından beri bu dergâhın otoritesinin altında yaşadık. Vefasızlık ederek atalarımın ruhunu lanetlememe ve ömrümün son yıllarını azap içinde geçirmeme neden olacak bir iyilik yapmamı isteme benden. Diri diri derimi yüzerler benim." dedi.

Ellerini kavuşturdu ve "Lütfen, bu işi bana yaptırma. Bu ikimizin de ölümüne sebep olur. Allah senin tekrar saygınlık kazanman için gerekeni yapacaktır." diye yalvardı.

Konuşmam işe yaramıyordu ve güvенеbileceğim başka hiç kimse yoktu. Tara'ya yolladığım mesajları engellemişlerdi. Şüphelenmedikleri tek kişi Dai'ydi. Beni ispiyonlamayacak tek kişi yine oydu. Ama çok az vaktim kalmıştı. Ranjha biz konuştuğumuz sırada bile buradan gidiyor olabilirdi. Dai'yi ikna etmem gerekiyordu.

Heyecanlanmış gibi numara yaptım ve "Dai, rüyamda seninle birlikte Kâbe'ye Hacca gidiyorduk." dedim.

Ben konuşmaya devam ederken Dai'nin yaşlı gözleri büyüdü ve dikkatle beni dinledi. "Ben yardım diliyordum. Gökyüzünden bir ses bana, arkanı dönersen bu iş için tayin edilen meleği göreceksin, dedi. Arkama baktığımda secde etmiş bir kadın gördüm. Başını kaldırdığında da onun sen olduğunı gördüm." dedim.

Allah tarafından melek olarak adlandırılmasını bir tarafa bırakın, Kâbe'ye gidebilmeyi bile kendisi için imkânsız görmeyen Dai, ağlamaya başladı.

Sesimi onun hıçkırıklarının üzerine çıkarttım ve "Senden yardım istedim çünkü Allah bana bu yolu gösterdi. Sana bu yaşında zorluk yaratmak istemem ama Allah seni deniyor. Belki de kendinden mi, yoksa onlardan mı korkuyorsun görmek istiyor." dedim.

Ve Dai ikna oldu.

Beni daha fazla reddetmeyi göze alamadı ve "Eğer Allah sonumun böyle olmasını istiyorsa, o zaman gideceğim bibiji. İnşallah Allah, onlar almadan evvel canımı alır. Allah adına senin istediğini yapacağım." Dedi.

Yerimden fırladım. Çok az zaman vardı.

Bir kuş gibi titreyerek ve kanatlarım olmadan cennete

uçarcasına, “On dakika sonra gel. Ona bir masaj yazacağım.” dedim.

Ranjha'ya, Jumeraat'ta gün batımında benimle tekkede buluşmasını istediğimi yazdım. Kaldığı misafirhane buradan uzak değildi. Yavaş yürüyerek bile Dai onbeş dakikada gidebilirdi. Dai gittikten sonra, kendimin de onu ikna etmek için, şeyhlerin kullandığı yöntemi uyguladığımı fark ettim. Zavallı insanlara karşı Allah'ı yem olarak kullanmak...

Dai gideli çok olmuştu. Odanın içinde avuçlarımı birbirine sürterek, bir aşağı, bir yukarı dolanıp durdum. Nihayet kapı açıldı ve Dai belirdi.

“Onu buldun mu? Orada mıydı?” diye sordum.

Başını hayır dercesine salladı ve bütün umutlarım yıkıldı. Yürümekten yorgun düşen Dai bağdaş kurarak yere oturdu ve “÷ğlen vakti dönecekmiş. Bu gece de gidiyormuş. Senin notunu bırakmayı göze alamadım.” diye fısıldadı. Bir daha gidecek mi diye meraktan ölüyordum ki, Allah'a şükürler olsun “Bir saat sonra tekrar gideceğim.” dedi.

Dai iyi haberlerle döndü.

“Onunla görüştüm.” dedi ve sevinçle gülmeye başladım.

Şüpheli gözlerle bana bakarak, “Notu okudu ve yüzlerce soru sordu. Hepsine cevap verdim.” dedi.

“Bibiji, sana onun mübarek bir insan olduğunu kim söyledi? Oradaki insanlara onun kim olduğunu sordum. Bana ermiş değil, bakan olduğunu söylediler. Ben ısrar edince sanki deliymişim gibi batılar ve beni dargâha gönderdiler. Onlara zaten dergâhtan geldiğimi söylemedim. Onun mübarek biri olduğunu kim söyledi bibiji?” dedi.

Duyduklarım beni çok mutlu etmişti. Dai görevini yerine getirmişti.

“Allah söyledi Dai” dedim. “Onu Allah yolladı. Tıpkı seni yolladığı gibi”

Kalbimdeki kara delikten mutluluk fışkırdı. Yanan kafamı kına serinletti ve beyazlaşan saçlarıma renk verdi. Nohut püresi yüzümü prüzsüzleştirdi. *Jumeraat* gelene kadar hergün kendimi ovalayıp, keseledim.

Eğer dünya birilerinin ayakları altında seriliyse, onlar, kavuşmak üzere olan aşıklardır.

Aşk, evreni ve ötesini kucaklayan bir sihir yarattı.

Tüm acılar gözlerimin önünden kayboldu.

Ne koku süründüm, ne de boyandım. Bugün zamanda geri gittim. Evliliğimden önceki, annemin yaşamama izin vermediği mutlu günlere geri döndüm.

Tara'nın gereksiz gürültü koparmamam yönündeki : yesini hatırladım ve bileziklerimi çıkartıp, yumuşak terlikleri giydim.

Aynadaki yansımam yeniydi. Ama yaşlıydı.

Nihayet aynada Heer bana gülümsüyordu.

Dai'ye ziyaretimin amacını söylemeksizin, tekkeye giden yolda onu takip ettim. O anda bile açgözlülük başlamıştı. O anda bile başka buluşmalar hayalediyordum.

"Bu gerçek mi? Bu gerçek mi?" diye kafamda sorular dolanıyordu.

Hâlâ kocamın mezarından yükselmekte olan çürümüş et kokusunu duymamak için nefesimi tuttum. Babaji'nin mezarına doğru adımlarımı hızlandırdım ve beklemek için mezarın kenarına oturdum.

Kuru yaprakların çıtırtısını duydum.

Kalbim küt küt alıyordu.

Ayak sesleri duydum.

Sesler direk kalbime doğru ilerleyip, durdu. Kalbim de durmuştu.

Rajaji?

Amcaları?

Rajaji'nin amcaları karşımda duruyordu.

Ölüm zamanı gelmişti.

Aşk kendimi onaltı yaşında gibi hissetmemi sağlamıştı. Şimdi ise kendimi yüz yaşında hissediyordum. Derin bir nefes alana kadar sanki bir ömür geçti.

Beni dükkânın arkasındaki odaya kilitlediler. Orada kendime mektuplar yazdım ve okudum.

Sevgili Heer

Geceyi sona erdiren şafak öldü ve senin hayatının karanlığını, benim hayatıma yaydı. Seninle ilgili birşeyler öğrenmek için, kör bir adam gibi dolanıp durdum. Bir delilik beni içine aldı ve günlerce kendimi bu çılgınlıktan kurtaramadım. Nihayet çıkış yolunu bulduğumda da, senin gibi ben de yandım. Sana yardım etmem mümkün değildi. Kimse sana ulaşmama izin vermiyordu.

Başka bir erkeğin karısına nasıl yaklaşabilirdim? Bir kocanın herşeye hakkı varken ve benin hiçbir hakkım yokken, bir kadının peçesini nasıl kaldırabilirdim? Seni, kocanın bana sunduğu şekilde görmeye dayanamazdım. Seni bir kez daha utandıramazdım.

Senin Ranjha'n

Mektup yığını dolapta kullanılmadan bekleyen giyisiler gibi yığıldıkça, neden aşkımin hep kilitli kaldığını sordum kendi kendime.

Düşsel anlar gerçek oldu. Bir hayalde yaşıyordum. Gerçek fantasiye dönüştü ve fantazi de gerçeğe... Hayalleri boyamaya çalıştım. Gölgele hep olduğundan büyük gözüküyordu ama çok güçsüzdüler.

Gözyaşlarımla ıslanan kâğıt, acı çeken ruhum gibi kıvrıldı.

Bazen şiir yazdım. Bazen de çaresizlik içinde ölüm ilânımı:

HEER : ŞEYTANIN KARISI

OROSPU : HAPİSTE

GERİ DÖNDÜ : CEHENNEME

Cehennemde nasıl hayatta kaldığımı yazdım.

Diğer zamanlarda da bu küçücük kare dünyanın içinde daireler çizerek dolandım ve hâlâ sesli sesli söyleniyordum. "Kendi dünyamı da herkesinki gibi yuvarlak yapacağım. Benim dünyam da Allah'ın yarattığı gibi yuvarlak olacak."

Umutsuz bir mektup yazdım. Sonra da umut dolu bir tane... Bir mucize gerçekleşmediği takdirde, aşkımla buluşmam mümkün değildi. Ama bir başka kapı açılabilir, bir başka şans doğabilirdi.

Her gün ona yazdım.

Her gece bir umut aradım.

Aşk, çıldırtıcı bir düş kırıklığına dönüştü. Ranjha beni hiç düşünmemiş bile olabilirdi. Hiç umurunda olmayabilirdim. Heer, hafızasından tamamen silinmiş olabilirdi. Piyari bile silinmiş olabilirdi.

Eski oyunlardan yorulmuştum. Özgürlük şarkıları ve aşk hikâyeleri sadece şarkı ve hikâyeydiler. Ruhumu kaçırmaya kıskırtmak için odanın içinde daireler çizip duruyordum. Ruhumu içine düştüğü donukluktan çıkartmaya çalışıyordum. Ama uzun zamandan beri, yaşam ve ölüm benim için eş anlamlıydı.

Kafamın içinde Ranjha ve Pir Sain'in isimleri gidip geliyor-du. Kafamın içinde koşturan, eski, yıpranmış ve işe yaramaz teorilere de bir son veremiyordum. Başımın patlamasını engellemek için, başörtümü daha da sıktım.

Kafamın içinde bağıırıyordum; öl,öl,öl.

Şeyhin sesi ise kalk, kalk dedi. Sihirli iksirin kanatlarında cennete yüksel...

Anılar başıma üşüşünce, kendimi tutamadım ve kustum. *Lütfen Allah'ım, sustur kocamı.* Allah'a yalvardım.

Birden Chitki hapishanemden içeri girdi ve hemen ağlayıp dövünmeye başladı.

"Aman Allah'ım! Aman Allah'ım! Sana ne yaptılar abla? Seni buraya kim kilitledi? Rajaji, sen hasta olduğun için an-nemi buraya çağırırdı. Ama annem senin bu kadar hasta olabileceğini düşünmedi ve beni yolladı. Sana ne yaptılar böyle? Ne yaptılar?"

Yüzümü avcuna aldı ve öpmeye başladı. Ağlamasına engel olamıyordu. Ama bununla hiç ilgilenmiyordum ve çok önce Dai'ye yalvardığım gibi, ona da yalvardım.

"Bana, başka hiç kimseden isteyemeyeceğim bir iyilik yapar mısın? Bana yardım edecek misin?"

Kızkardeşim, hıçkırıklar arasında benim için herşeyi yapacağına dair yemin etti.

"Misafirhanede kalan bilge bir kişiye benim mektubumu götür ve bana bugün bir cevap getir. Gideceğin yer sadece on-beş dakika uzakta." dedim.

Chitki benden ayrılamıyordu.

Ona hemen gitmesi için yalvardım. "Şimdi git. Bu artık bekleyemez. Hiç zaman yok. Eğer gitmezsen ben burada öleceğim." Diye ağladım ve eline Ranjha için yazılmış bir not sıkıştırdım.

Gözyaşlarını *chunni*'m ile kuruladım ve onu elindeki mektupla birlikte dışarıya iteledim. "Git. Git. Çabucak git. Ve çabuk dön, yoksa burada öleceğim." diye arkasından seslendim.

Chitki koşarak gitti.

Odamda daireler çizmeye devam ederken kafam da dönüp duruyordu. Chitki döndüğünde, dünyam sonsuza dek karardı. Ranjha orada değildi. Kızkardeşim annemi getireceğine söz verdi ve gitti.

Son mektubumu yazdım ve okudum.

Benim sevgili Heer'im

Hayatına malolacağını bile bile seninle buluşamam. Bu, aşkımın saflığını lekeleyecek bencilce bir arzu. Hayatın tehlikede. Dergâha meydan okuyorsun. Onların mezar taşlarını yıkmaya ve bu çılgın adamların mezarlarından yükselen elleri koparmaya yelteniyorsun. Bu basit bir şey değil. Onun yarattığı cehennemin bir üyesi olarak, şeytana kendi çöplüğünde meydan okumanın nelere yol açacağını anlamıyorsun.

Sana bu noktada nasıl yardım edebilirim? Bana ait olmayan bir şey üzerinde hak iddia edemem ki. Şeyhin annesiyle evlenemem. Sen yeniden evlenemezsin. Bir erkeğin bir kadınla birlikte olmasının ise başka bir yolu yok. Bizim durumumuzu hiçbir şey değiştiremez.

Ama eğer sen başka birisi olabilirsen...

Eğer başka birisi olabilirsen...

Başka biri...

Şakaklarımdaki damarlar bu kelimelerle zonkluyordu; *eğer başka biri olabilirsen...*

Kaali, Tara ve Toti. Kardeşler, kız çocuklar, eşler ve anneler... Tanıdığım bütün kadınlar kabarcıklara dönüşüp patladılar. Bayılmışım.

Vücuduma bir iğne battı.

Gözlerimi Pir Sain'in yatağında açtım.

Annem kulağıma fısıldıyordu. "Dolabın anahtarları nere-

de? Bana anahtarları ver. Yoksa öbür mektupları da bulacaklar." diyordu.

Bhai üzerime eğildi ve yavaşça "Apa, Rajaji almadan evvel bize anahtarları ver." dedi.

Gözlerim görüyor, kulaklarım duyuyor ve kafam da çalışıyordu ama ne kımıldayabiliyor, ne de konuşabiliyordum.

Kapı açıldı.

Gün ışığı beni kör etti.

Rajaji başımda dikildi ve gürledi. "O bir lânet. Ailemize utançtan başka bir şey vermedi. Bizi bir yılan gibi sokmadan önce ölmesi için dua ediyorum." dedi.

Gün ışığı beni yeniden kör etti ve Rajaji gitti.

Anahtarlarımın annemin elinde sallandığını gördüm.

Guppi yüzümü elliyor ve ağlıyordu. "Anne, geri gel. Ayda dolaştığımız günler çok güzeldi. Sana ne oldu? Sen daima çok kuvvetli, çok cesur, çok sabırlı, çok iyiydin."

Geriliyor, katılaşıyor ve çırpınıyordum. İçimde bir ateş parladı ve beni yalnız bırakmaları için bağırdım. *Çok geç kaldınız. Artık kimseye ihtiyacım yok.* Sesim çıkmaksızın konuşuyordum ve yine vücuduma bir iğne battı.

Uyandığımda annem mektuplarımı okuyor ve "Allah'a şükürler olsun ki bizi daha fazla utançtan kurtardı. Kızkardeşinizin yaptıklarını görün. Bu rezaleti görün." diye haykırıyordu.

Kızkardeşlerim Ranjha'nın mektuplarını okuyor ve ağlıyorlardı. Onlara mektupları yazanın ben olduğumu söylemeye çalıştım.

Onlar sadece benim mektuplarımdı. Ranjha'nın değil. Kendime yazdığım mektuplar. Benim kendime yazdığım mektuplar.

Daima sadece ben vardım.

Sadece ben.

Guppi boş viski şişelerini karton bir kutuya dolduruyor, Bhai de dışarı taşıyordu. Filmler Chitki'deydi. Annem filmleri, beni taşlamak için kullanılacak taşlara dönüşmesinler diye Chitki'nin elinden kaptı ve giyisilerin arasına sarıp sakladı. Bhai çekip çıkarttı ama annem gene Bhai'nin elinden alıp çantasına tikiştirdi.

Ailem her zamanki gibi kaybolup gitti. Tıpkı Kaali, Tara, Yathimri, hatta Cheel ve dul kadının kızlarının da kaybolduğu gibi. Toti bile geri gelmemişti.

Toti'yi uzaklardan yanıma çağırdı ve "Öbür dünya daha mı iyi, yoksa daha mı kötü Toti? Şeyh nerede? Eğer ölürsem, gene onunla birlikte mi olacağım?" diye sordum.

Odanın kapısı açılıp, içerisi ışıkla dolana kadar, kalbimin içindeki kara boşlukta *hayır, hayır, hayır* diye bağırdım. Rajaji geri gelmişti. Oturdu ve anneme seslendi. Guppi elleriyle yüzünü kapattı ve ağladı. Diğer taraftan gelen başka hıçkırık sesleri de duyuyordum. Sesin geldiği tarafa dönmek istedim ama dönemedim.

Ağlayan kimdi?

Nanni ve Chitki'nin aralarına aldıkları birine sarılmışlardı. Hıçkırıklar da oradan geliyordu. Ağlayanın Dai olduğunu gördüm. O neden ağlıyordu ki?

Başım dönüyordu. Görüşüm bulanıklaşmıştı. Odamın içinde yürüyen bir inek gördüm. Onu kim içeri almıştı? İnek mööledi. Sanki herkes möölüyordu. Annem ineği öptü. Görüşüm düzeldi. Munni yine, yine, yine hamileydi.

Annem gözyaşlarını siliyor ve bir cenazeden söz ediyor-du.

Ölmüş müydüm? Her yanıma huzur kapladı. Yaşam bitmişti.

Ama cennet neden evime benziyordu?

Kadınlar içeri doluştular ve Amma Sain'in ruhuna dualar etmeye başladılar.

Ölen Amma Sain'di.

Amma Sain, diğer pek çok şeyle karışıp kaybolana dek kafamda dönüp durdu.

Bu bir gün mü, bir ay mı, bir yıl mı, yoksa bir ömür müydü? Ya sıcak süt gibi kaynıyor, ya da buz gibi soğuyordum. Sanki atlıkarıncadaymışım gibi resimler çevremde dönüyordu. Bazen gökyüzünde dolanıyordum. Durup kalbimdeki kara boşluğa düşüyor, parçalara ayrılıyor ve dünyayı dolanıyordum. Her bir parçam hayatını kurtarmaya çalışan küçük kadınlara dönüştüyordu.

Rajaji içeri girdi ve Ranjha ile ilgili birşey söyledi. Onu sevdiğimi hatırladım. Ondan sonra ne olmuştu? Birşeyler hatırlamak için hafızamı zorladım. Ama hafızam bomboştu.

Bhai Rajaji'ye bağırdı ve "Kardeşim ölüyor. Bu odada kırılsa bir gün bile yaşayamaz." dedi.

Rajaji de bağırdı ve "Eğer ölürse, bu tekkede gömülmeye bile lâyık değil. Mezar taşı tekkemize sürülen kara bir leke olur. Burada onu hatırlatacak hiçbir şey istemiyorum." dedi.

Kardeşim, bunları söylediği için oğlumu ölümle tehdit etti. Herkes bağırıştı. Rajaji kapıyı çarpıp çıktı.

Oda yine sessiz kaldı ama sanki bütün sesler, ölümlerin hayat bulmak için çılgınlıklar attıkları kafamın içinde toplandı.

Annem, Kaali gibi yas tutmaya başlamıştı. "Ben burada Heer ile birlikte kalabilirim. Rajaji onu götürmemize izin vermeyecek. Başka çaremiz yok. Hepimiz burada onun yanında kalabiliriz."

Bhai, Chote Sain gibi bağırdı ve "Kardeşimi götüreceğim. Ondan bir kez daha vaz geçmeye niyetim yok. Burada bir gün daha kalamaz." dedi.

Chitki, Toti gibi uluyarak, “Rajaji onu bırakmayacaktır. Burada onun yanında kalmalıyız.” dedi.

Bhai, Toti’nin Balucistanlı sevgilisi gibi bağırdı. “O zaman ablamın öldüğünü söyleriz. Zaten ölü gibi değil mi? Onun öldüğünü duyuracağız ve yanımızda götüreceğiz. Ona yeni bir kimlik verecek ve onu başka biri yapacağız.” dedi.

Kalbimdeki kara deliğe ışık doldu; *eğer sen başka birisi olabilirsen, eğer sen başka birisi olabilirsen...*

Şeyhin dul eşi değil, şeyhin annesi değil, ama başka birisi...

Rajaji içeri girdi.

Bhai, “Kardeşim öldü. Anlıyor musun? Öldü. Onu babasının yanına defnedeceğiz. Eğer mezarı sizin tekkede olmazsa, o zaman buradaki insanların hafızalarından silinebilir. Caminin hoparlörlerinden onun öldüğünü ilân edin.” dedi.

Annem torununa yalvardı ve “Eğer sizi utandıracaksa ölümünü duyurma. Eğer onu götürmemize izin verirsen, herkes onu unutacaktır.” dedi.

Chitki yeğeninin ayaklarına kapandı ve “Onu götürmemize izin ver. Bırak tekkenizdeki izi silinsin. Bir daha onun adını bile duymayacaksın.” diye yalvardı.

Rajaji bana doğru yürüdü ve yüzüme baktı.

Ben de onun gözlerinin içine baktım... ve bile bile benim öldüğümü ilan etti.

Tıpkı Allah gibi.

Bavullar. Pir Sain’in çalar saati. Terliklerim. Beni ona yol-luyorlardı. Beni Pir Sain’e geri veriyorlardı. Kuran’da, karı-kocaların ölümden sonra tekrar birleşecekleri sözü verilmişti.

Chote Sain’i görmek istedim ve bana yardım etmesi için onu çağırdım. Guppi ve Chitki beni kollarına alıp banyoya taşırlarken, kalbim küt küt atıyordu. Nanni giyisilerimi çıkarttı.

Ben kayıp düşünce çığlık attılar. Bir *choki*'nin üzerine devrildim.

Bu son banyomdu.

Sabunladılar, sular döktüler ve dualar okudular. Ağzıma pamuk tıkanı.

Çenemi bağladılar. "Öldü. Öldü. Heer öldü." diye ağladıklarını duydum.

Pir Sain beni mezarımda bulacaktı. Ölümünden döndüm ve gitmeyi reddettim.

Ama *charpai*'yi kaldırdılar ve havada sürüklendim. Yanımda Guppi'nin yüzünü gördüm. Diya ve Munni de diğer tarafındaydı.

Düğün günümdü! Hayır, bir kez daha olmaz, diye sessiz çığlıklar attım. Beni almasına izin vermeyin. Benimle evlenmesine izin vermeyin. Beni görmesine izin vermeyin. Herkese yalvardım ama kimse duymadı. Pir Sain hepsini uzaklaştırdı. Yeniden öldüm.

Pir Sain'in yerine Rajaji öne çıktı.

Yüzümdeki çarşafı kaldırdı ve birbirimizin gözlerinin içine baktık. "Elveda anne" derken gözleri yaşlarla doldu.

Guppi, Diya, Munni ve Rajaji benden uzaklaşıp kayboluyordu ve ben çocuklarıma geri gelmeleri için bağıırıyordum.

Geri gel. Geri gel. Lütfen beni affet ve geri gel, diye içimden çığlıklar attım. Üstünde yattığım *charpai* tuğla duvarın ardına geçti ve kapıdan çıktı.

Bir kamyonetin içindeydim. Hayattan ölüme geçiyordum... ya da ölümden hayata. Karanlığın derinliklerine kayıyordım, taa ki...

Gözlerimi açtım. Çarşaf yüzümden kaldırılmıştı. Yüzlerce ışık parılıyordu. Erkekler, kadınlar etrafta yürüyordu. İnsanlar kapılardan girip çıkıyorlardı. Neredeydiler ve ben neredeydim?

Başka bir hayattan tanıdığım bir kapıdan mı geçiyorduk, yoksa bu eski bir rüya mıydı?

Sağa, sola döndük, durduk, tekrar hareket ettik ve tekrar durduk. Annem kamyonetten indi.

Nereye gidiyordum?

Bir charpai'nin üzerinde dar bir merdivenden çıkarılırken, Bhai kulağıma yavaşça "Seni bir daha asla terk etmeyeceğim abla. Bütün bunları telafi etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım." diye fısıldadı.

Arkamızdan annemin sesi duyuldu. "Evindesin yavrum. Evindesin."

Annemin dua ettiğini duydum. "Yavrumu cehenneme yolladığım için Allah beni affetsin. Allah onun sabrını mükâfatlandırsın ve yaaması için bir şans daha versin. Biraz şans Allah'ım."

Asma kilit takılmış bir kapı açıldı.

Uzun örgülü saçlarıyla avluda seksek oynayan bir kız çocuğunu hatırladım.

Gökyüzüne baktım. Babam bana gülümsüyordu. Yüzü sis gibi bir belirip, bir kayboluyordu. Sonunda gelmişti.

Bu cennetti.

SON SÖZ

Bir yıl sonra.

Beyaz bir *shuttlecock burqa*'nın altında gizlenmiş halde, taze çiçeklerle kaplı bir mezarın önünde duruyordum. Gözlerimi kapatan ağın ardından sade mezar taşına baktım ve üzerindeki yazıyı okudum. "HEER"

Bir köylü ailesi mezara yaklaştı. Tomurcuk güller attılar, *agarbatis* yaktılar ve toprağa küçük yeşil kâğıt bayraklar diktiler.

Bir kadının dua ettiğini duydum. "Allah'ım, Tekkenin çürümüşlüğüne ifşa ettiği için onun ruhunu kutsa. Bizi sana daha yakınlaştırdığı için kutsa onu." diyordu.

Gözlerim yaşlarla doldu. Birileri anlamıştı.

Ama bu bir başka Tekke'nin doğuşuydu.

Sersemlemiş halde, arabasının direksiyonunda beni bekleyen Ranjha'ya doğru yürüdüm.

Bu kitap Pakistan’da bir tarikat lideriyle evlendirilen bir kadının 20 yıllık esaretinin öyküsünü anlatıyor. Tarikat liderinin sahtekârlıklarının, insanlara karşı duyduğu inanılmaz nefret ve bunun getirdiği zalimliğin, cinsel ter-cihlerindeki sapkınlıkların, insanların din uğruna herşeye rağmen bu lidere olan düşünsel esaretlerinin ve bu kötülük-lerin kaynağı karanlık dünyaya başkaldıran kişiyi suçlu ilan etmelerinin öyküsünü.

Aslında her türlü ahlâksızlığın, sömürünün ve günahın işlenebilmesi için insanların üstüne örtülen bu dinsel karanlığın örneklerini kendi ulkemizde de bulmak mümkün. KÂFİR’i okurken yer yer çok bildiğimiz kişi ve olaylarla karşılaşmamız bizi şaşırtmamalı. Çünkü insanı her yanıyla sömürülmeye mahkum eden dinsel karanlık belirli bir coğrafya ile sınırlı değil.

“İnsanlar aslında şeytandan korunamazlar. Şeytani işler yapan ve günah işleyen insanlardan çekinmezler. Bu şeytani işler ve günahlar gizli tutulduğu ve bilinmediği sürece. Daha doğrusu açıkça söze dökülüp konuşulmadığı sürece rahatsızlık duymazlar. Ama bu günahların sorum-lusu değil kurban olan kişi, gerçekleri açıkça anlatıp bun-ların herkesin bilmesini isterse ondan nefret ederler ve onu suçlarlar.”

ISBN 975-8304-59-3

